

Giới thiệu Boss! Tôi Là Công Chúa

Thể loại: Ngôn Tình, Truyện Tự Sáng Tác

Đây mà một câu chuyện kể về nàng công chúa thời cổ đại vì không muốn kết hôn cùng người mình không thương mà uy hiếp hoàng thượng.

Không may rằng cô bị rơi xuống hồ sen tại ngự hoa viên. Khi tỉnh lại lần nữa thì cô phát hiện mình đã nhập vào một cô gái ở thế kỷ XXI đã có chồng là chủ tịch tập đoàn lớn.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mềm không được thì phải cứng

“Hoàng huynh, muội không muốn thành thân, muội không muốn gả cho tên trạng nguyên kia.” Linh Dương công chúa kéo cánh tay của ca ca mình, giọng nói nũng nịu.

“Linh Dương à! Lời của ta nói ra không thể rút lại được, muội nói thế nào cũng vô ích. Nếu giờ ta mà rút lại thì chẳng phải làm trò cười cho các đại thần trong triều sao?” Hoàng thượng cố thuyết phục đứa muội muội tinh nghịch của mình.

Linh Dương công chúa cảm thấy hoàng huynh vẫn kiên quyết không đồng ý, tổn nước bọt không được thì dùng nước mắt, cứ thế cô khóc òa lên, “Oa... Hoàng huynh, muội không biết đâu, muội không muốn thành thân... muội không muốn... oa...”

“Linh Dương ngoan của ta! Ta thấy Lam Quân trạng nguyên là một người tốt, là một nam nhân đầy khí chất, vừa tuấn tú lại vừa văn võ song toàn. Trong thiên hạ này rất hiếm người như hắn, muội thành thân với hắn không phải là trai tài gái sắc hay sao?” Phong Minh hoàng đế nhẹ nhàng lau nước mắt trên khuôn mặt nhỏ bé của muội muội.

Linh Dương công chúa cũng chẳng vừa, tìm mọi biện pháp để mình không phải thành thân, mềm không được thì phải cứng, cô chạy đến hồ sen gần đó, “Hoàng huynh, huynh mà không đồng ý với muội là muội nhảy xuống hồ chết cho huynh xem, muội thà chết chứ không muốn gả cho hắn.”

Các công công, người hầu đứng đó im re không dám ho he dù chỉ là một tiếng, cúi đầu khẽ mỉm cười.

Phong Minh hoàng đế thì không tỏ ra vẻ hoảng sợ, cầm chén trà từ từ thưởng thức, “Linh Dương, muội chơi trò này mãi không thấy chán sao? Nhưng ta suốt ngày phải xem muội diễn trò này thì chán rồi đó.”

Linh Dương thấy không đủ uy hiếp, liền giơ một chân ra, cô chi đứng bằng một chân, “Hoàng huynh, lần này không giống những lần trước, lần này là muội nhảy thật đó.”

“Ta không chơi với muội nữa, ta đi phê chuẩn tấu chương đây.” Hoàng thượng đặt ly trà xuống bàn, “Về cung.”

Linh Dương công chúa thấy hoàng huynh không thêm đề ý đến mình, cô tức đến đỏ mặt, dậm chân tại chỗ nhưng không may lại giẫm phải viên sỏi, cô liền bị mất thăng bằng, “Á...”

“Linh Dương...” Phong Minh hoàng đế hoảng hốt khi thấy đứa muội mà mình yêu thương lại có thể nhảy xuống hồ thật.

“Người đâu, mau xuống cứu công chúa!...”

Tất cả mọi người đều nhảy xuống hồ sen và một lúc sau họ đã đưa được Linh Dương công chúa lên bờ.

Hoàng thượng chạy đến chỗ muội muội, ôm Linh Dương công chúa vào lòng, “Linh Dương... muội tỉnh lại đi... ta đồng ý với muội... Linh Dương...”

“Hoàng huynh, muội ở đây, huynh không nhìn thấy muội sao? Muội ở đây mà... hoàng huynh...”

Hoàng thượng bế thể xác của Linh Dương công chúa đi xuyên qua linh hồn cô, “Mau đi gọi ngự y, công chúa mà có mệnh hệ gì ta sẽ lấy đầu các ngươi!”

“Tôi bị làm sao thế này? Cơ thể của tôi, chẳng lẽ tôi đã chết rồi sao?” Linh Dương công chúa hoảng loạn nhìn thân thể của mình.

Một vòng xoáy đen xuất hiện, cô đang từ từ bị hút vào trong vòng xoáy đó, Linh Dương công chúa cố vùng vẫy nhưng chẳng thể nào thoát được. Cô cố gắng hét thật to, “Hoàng huynh, cứu muội với... muội ở đây... cứu muội...” Nhưng vô ích, bóng Phong Minh hoàng đế ngày một xa cô hơn.

Một màu đen bao phủ mọi vật xung quanh.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Tiểu thư là hàn phu nhân

“Bác sĩ, bệnh nhân ở phòng 102 đã tỉnh lại.” Một người đàn ông trung niên vui mừng, tay bấm nút ở đầu giường.

Cô từ từ mở mắt ra, mọi vật xung quanh rất lạ, chẳng lẽ cô đang ở cõi tiên mà thiên hạ tồn tại sao? Những người xung quanh cô, mọi thứ đều xa lạ.

Cô bị một người mặc y phục kì dị màu trắng, trên mặt và cổ đeo thứ gì đó trông rất kì quái lấy một thứ phát soi vào mắt cô khiến cô phải nhắm mắt lại.

“Bác sĩ, tiểu thư nhà tôi không sao chứ?” Người đàn ông trung niên kia lại lên tiếng.

“Bệnh nhân không sao nữa rồi, vết thương chỉ là ngoài da thôi nên không đáng lo ngại. Có thể là thủ tục xuất viện cho bệnh nhân.” Nói xong, bác sĩ đi ra ngoài.

Người trung niên kia cung kính với cô, “Tiểu thư, tôi đi làm thủ tục xuất viện cho cô, sau đó chúng ta sẽ về nhà.”

Cô chưa kịp phản ứng thì người kia đã đi mất, cô có khóc cũng không ra nước mắt mà, “Trời ơi! Tôi không phải là tiểu thư gì đó mà là Linh Dương công chúa, sao không ai nhận ra tôi vậy. Mà những người ở đây kì lạ quá, hoàng huynh ơi. . .huynh mau tới đây, cứu muội ra khỏi chỗ này đi. . .”

Đi ra hàng loạt những thứ kì quái và kì lạ, Linh Dương công chúa giờ đứng trước một cỗ máy to, cô chắc đây là phương tiện đi lại của thần tiên, thì liền chui vào trong xe. Trong này thật dễ chịu, êm ái khiến cho Linh Dương công chúa ngủ lúc nào không hay.

Đang ngủ say giấc, bên tai cô vang lên tiếng nói, “Tiểu thư, chúng ta tới nơi rồi!”

Linh Dương bước ra ngoài, ở bên ngoài khung cảnh rất đẹp, nhưng đây không phải là hoàng cung a! Cô quay sang nhìn người đàn ông kia, “Đây đâu phải nhà của ta?”

Người kia cung kính, “Đúng, nhưng mà từ giờ trở đi, nơi đây sẽ là nhà của tiểu thư, từ giờ người sẽ sống với chồng ở nơi này.”

“Chồng là gì? Là ai sao?”

“Tiểu thư không nhớ gì sao? Chẳng lẽ chiếc đèn chùm rơi trúng đầu đã làm ảnh hưởng đến não của người?”

Linh Dương công chúa chẳng hiểu người kia đang nói gì, nhưng cô hiểu ý trước của người đàn ông kia nên cô gật gật đầu.

Người đàn ông kia vẻ mặt lo lắng, nhưng vẫn từ từ nói cho cô biết, “Sáng nay, tiểu thư đã cùng với chủ tịch của tập đoàn Big Sky – Hàn Thiên kết hôn.”

Cái gì mà kết hôn chứ? Tập đoàn? Lại còn Big. . .big. . .gì đó nữa, người này nói mà cô chẳng hiểu gì cả!

“Từ giờ, tiểu thư sẽ là Hàn phu nhân!”

Sặc. . .ặc. . . Linh Dương công chúa tròn mắt kinh ngạc nhìn người đàn ông kia, “Ý người nói là ta và tên Hàn. . .Hàn gì đó đã thành thân, hẳn là phu quân của ta?”

Người đàn ông đó gật đầu.

Khi người đàn ông kia gật đầu, cô đứng yên tại chỗ không biết nên làm gì lúc này. Khi còn ở hoàng cung cô sắp được gả đi, giờ ở đây thì lại thành thân rồi. Ông trời ơi, sao người lại đối xử với con bất công vậy trời!!!

Linh Dương công chúa như người mất hồn ngồi xuống mặt đất.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” Người đàn ông trung niên kia vội đỡ lấy cô.”

“Đừng động vào ta!” Cô hất bàn tay của người kia ra, lúc này cô mới để ý đến y phục của mình. Chẳng lẽ, khi lên đây, cô tự biến thành y phục giống bọn họ sao?

Giờ cô chẳng muốn nói hay hỏi điều gì nữa, lúc này cô chỉ muốn nghỉ ngơi, “Ta mệt rồi, đưa ta lên phòng!”

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Lời giải đáp và thay đổi

Bước vào căn phòng, mọi thứ thật lộn xộn, nơi đây đẹp đến mức Linh Dương công chúa không thể tin vào mắt mình, cô đến chiếc giường ngồi xuống. Chiếc giường này rất êm, em hơn chiếc giường của cô khi ở hoàng cung, khi nằm cho ta cảm giác dễ chịu. Chợt ánh mắt cô nhìn chiếc gương trên bàn ở bên cạnh.

“A...a...a... Ta là ai, sao ta lại thành thế này?” Cô chạy tới chiếc gương, nhìn khuôn mặt mình trong gương thì không thể tin nổi, khuôn mặt này không phải là khuôn mặt của cô! Chuyện gì đang xảy ra với cô vậy!

“Tiểu thư! Cô sao vậy? chẳng lẽ cô không nhớ gì sao?” Người trung niên có vẻ hốt hoảng, tay run run lấy điện thoại ra gọi cho bác sĩ tới.

Một lúc sau, bác sĩ tới kiểm tra sức khỏe và hỏi cô những câu hỏi như: “Cô bao nhiêu tuổi? Cô là ai hay nhà cô ở đâu?”

Linh Dương không thể trả lời những câu hỏi của vị bác sĩ này được vì cô cũng không biết mình là ai nữa, linh hồn này là của cô nhưng mà gương mặt này thì không phải là cô. Việc này cô nhất định phải tìm ra chân tướng. Vị bác sĩ kia hỏi gì thì cô cũng chỉ lắc đầu, “Tôi không biết!”

Sau một hồi hỏi, vị bác sĩ quay sang người trung niên kia, “Bệnh nhân đã bị mất trí nhớ tạm thời do chàm đèn kia rơi trúng đầu nên làm ảnh hưởng tới não bộ. Hiện tại không có gì đáng lo, trí nhớ của bệnh nhân sẽ dần trở lại thôi!”

“Cảm ơn bác sĩ!”

Vị bác sĩ kia đi, Linh Dương liền lên tiếng, “Ta tên là gì? Hãy nói cho ta biết mọi việc!”

“Tiểu thư tên là Lâm Dương Nguyên, là con gái đầu tiên của nhà họ Lâm, mẹ cô là vợ cả của chủ tịch tập đoàn Lâm Thị. Khi tiểu thư được 10 tuổi thì mẹ của cô đã qua đời vì tai nạn giao thông. Bố của cô đã đi lấy vợ hai và có một đứa con gái tên là Lâm Kim Phụng. Nhưng 5 năm trước bố cô cũng đã mất vì bệnh tim tái phát. Còn tôi là quản gia nhà họ Lâm tên Trần Trung, giờ tôi không có việc gì nữa, xin phép tôi phải về nhà họ Lâm. Tiểu thư ở lại phải nhớ bảo trọng.” Quản gia Trần có vẻ phiền não khi thấy tiểu thư mà mình nuôi dưỡng từ nhỏ lại bị như vậy nhưng ông phải về nhà họ Lâm để canh chừng hai mẹ con Kim Phụng.

Linh Dương công chúa gật đầu, “Uh, ông có thể ra ngoài!”

Quản gia Trần có vẻ buồn buồn khi cách xưng hô của cô với ông xa lạ quá. Cổ cảm nước mắt ra khỏi căn phòng.

Đi quanh căn phòng xa lạ một hồi, Linh Dương công chúa dừng chân tại một giá sách, nhìn một cuốn có tiêu đề, “Sơ lược tiểu sử về các triều đại.”

Linh Dương công chúa lật từng trang để xem, cô vô tình đọc được tên mình và tên của hoàng huynh trong đó và có rất nhiều tên của các đời sau nữa. Sau khi đọc xong quyển sách này thì cô đã biết được phần nào chuyện xảy ra với mình, là cô đang ở tương lai, một tương lai cách xa thời Phong Minh hoàng đế.

Rút ra thêm vài cuốn sách nữa để tìm hiểu thêm, không ngờ trong số sách đó có cuốn viết về một cô gái trên tương lai xuyên không về quá khứ và cô gái đó được hoàng thượng ban hôn và làm vương phi, sau đó tên vương gia và cô gái đến từ tương lai đó xảy ra bao nhiêu khó khăn và thử thách nhưng cuối cùng họ cũng sống với nhau rất hạnh phúc. Linh Dương công chúa cảm thấy cô gái này rất giống với cô nhưng cô là người của quá khứ lên tương lai.

Sau khi đọc xong cuốn sách này, cô tự nhủ lòng mình là phải thay đổi, phải hòa mình vào với cuộc sống của người trên tương lai giống như cô gái trong cuốn sách mà cô đọc đã thích nghi với thế giới của cô trước đây vậy.

Cô đi xung quanh ngôi nhà, bên cạnh cô còn có một người hầu, đi đến đâu hay nhìn thấy vật gì cô đều hỏi, “Đây là cái gì? Nó có tác dụng gì? Cách sử dụng ra sao?”

Nửa ngày trời mệt mỏi để tìm hiểu mọi thứ về những thứ xung quanh cô, nằm xuống chiếc giường êm ái, “Haizz!!! Mệt quá, người trên tương lai phức tạp thật nhưng lại toàn có những thứ thật kì diệu. Để trở thành một người khác, mình phải thật cố gắng, mình không còn là Linh Dương công chúa nữa mà là Lâm Dương Nguyên, là một cô gái sống ở thế kỉ XXI.

Đầu óc của cô rất linh hoạt có thể nói là thông minh hơn người, chỉ trong vòng hai tuần cô đã tiếp thu được mọi thứ, hiện giờ cô như là một cô gái bình thường của thế giới này. Những gì cô tiếp thu được như hiện nay, người có công nhiều nhất là đó là quản gia Trần, ông đã mời thầy về dạy cho cô tất cả. Những bài học của những người thầy này chỉ cần dạy một lần là cô nhớ như in. Ngoài ra cô còn xem ti vi, hay đọc những cuốn tiểu thuyết để tìm hiểu thêm hoặc là hỏi ông google.

Mọi thứ hiện giờ cô có quả thật không dễ chút nào, hai tuần đó như là đang tra tấn cô vậy, một ngày cô chỉ có thể ngủ được đúng ba tiếng đồng hồ. Nhưng hai tuần học chưa là gì so với những kiến thức của Lâm Dương Nguyên để lại, trên vai cô đang có một gánh nặng vô cùng lớn. Mà người chồng cô chỉ nhìn thấy khuôn mặt trên hình kia đi công tác sắp trở về,. Với tình hình hiện giờ, cô cần rất nhiều thời gian để học tập, chỉ có một phương án là cô

sẽ ra nước ngoài một thời gian. Nghĩ vậy, Dương Nguyên lấy điện thoại ra gọi cho quản gia Trần.

“Bác Trần, cháu muốn đi Mỹ một thời gian để học tập những gì cháu đã quên, bác có thể chuẩn bị cho cháu không? Càng sớm càng tốt, nếu có thể bác hãy chuẩn bị cho cháu chuyến bay sớm nhất.”

Bên kia vang lên tiếng bác Trần, “Được, để bác chuẩn bị, bác sẽ đặt cho cháu chuyến bay sớm nhất, giờ cháu hãy ra sân bay trước đi.”

“Được!” Cô cúp máy rồi chuẩn bị hành lý ra sân bay. Trước khi đi, cô không quên dặn người trong nhà, “Tôi sẽ đi du lịch một thời gian, khi nào Hàn Thiên về thì hãy nói với anh ta như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Người chồng trên danh nghĩa

Ba tháng sau.

Chiếc cổng lớn mở ra, một chiếc xe màu đen dần dần tiến vào căn biệt thự, cánh cửa của chiếc siêu xe mở ra, một cô gái đeo chiếc kính râm che nửa khuôn mặt, trên môi xuất hiện nụ cười nửa miệng. Hiện giờ Linh Dương công chúa đã không còn là một cô gái của thời phong kiến nữa mà là một cô gái của thế kỉ XXI. Là người có tên là Dương Nguyên.

Khi cô bất ngờ trở về, những người làm đang lau dọn căn biệt thự thấy cô đều có vẻ lo lắng và bất an, ngập ngừng chào, “Chào... chào mừng Hàn phu nhân đã quay trở lại!”

Dương Nguyên bỏ chiếc kính râm ra, “Tôi có ăn thịt mấy người đầu mà phải sợ thế, mang hành lý lên phòng cho tôi...”

Cô đang nói thì có một người bỗng nhiên đi vào, cô ta nhìn Dương Nguyên với ánh mắt ghen ghét, “Thư kí Lâm, cô là ai mà dám đến tận đây quấy rối chủ tịch Hàn hả? Bảo vệ, mau đuổi cô ta ra ngoài!”

Dương Nguyên mặt vô cảm xúc, nở nụ cười với người phụ nữ trước mặt, “Xin lỗi, hình như tôi đâu có quen cô? Mà cô có tư cách gì mà đuổi tôi đi?”

Bảo vệ chạy vào, thấy tình cảnh này thì không biết phải làm thế nào thì lại nghe thấy tiếng của Dương Nguyên vang lên, “Lôi người điên này ra ngoài!”

Bảo vệ có vẻ lúng túng, một người là người tình do ông chủ đưa về, còn một người là vợ mới cưới của ông chủ. Mọi người cũng lặng thinh khi tình huống này xảy ra.

“Này, cô biết tôi là ai không? Tôi là bạn gái của Hàn Thiên!”

Khi nghe người phụ nữ kia nói vậy, khuôn mặt Dương Nguyên vẫn không thay đổi, vẫn lạnh như băng, nở nụ cười mỉa mai, “Ồ! Thì ra là người tình của Hàn Thiên!” Cô không hề có vẻ đau xót khi nói ra những từ này, vì người chồng tên Hàn Thiên đó chỉ là người chồng trên danh nghĩa mà cô chưa từng gặp mặt và cũng chẳng có chút tình cảm nào dành cho hắn.

Một lần nữa, giọng nói như băng của Dương Nguyên lại vang lên, “Mau đuổi cô ta ra ngoài, nếu không đuổi được thì chuẩn bị nghỉ việc đi!” Sau đó cô không quay đầu lại mà đi thẳng lên phòng của mình.

Đám người ở không ai dám hé răng nửa lời nói ra thân phận của Dương Nguyên vì họ đã được ông chủ dặn từ trước.

Dương Nguyên vừa lên tới phòng, cô đã mở va li ra và ngồi vào bàn đọc ngôn tình. Những cuốn ngôn tình làm cho cô tâm hồn phong phú hơn, đầu óc được mở rộng, vừa đọc cô vừa nói, “Sao ở cổ đại không có những cuốn tiểu thuyết này nhỉ? Nếu mà có thì tốt biết mấy!” Đọc mấy quyển liền, Dương Nguyên cảm thấy mệt mỏi rồi, thế là cô ngủ luôn trên bàn.

Khi Dương Nguyên thức giấc thì trời đã tối, xoay người lại đứng dậy đi ăn thì đập vào mắt cô là thân hình một nam nhân đầy gợi cảm, người ấy vừa tắm xong nên trên người chỉ có một mảnh vải che thân. Dương Nguyên biết thế kỉ XXI này không kì thị về vấn đề này và cô đã xem không ít những hình ảnh này trên truyền hình nhưng mà cô vẫn cảm thấy rất là xấu hổ.

“A...! Anh mặc quần áo vào ngay cho tôi!” Đây là lần đầu tiên chứng kiến cảnh này ngoài đời thực, cô đỏ mặt vì xấu hổ, che vội mắt lại.

Hàn Thiên không làm theo lời Dương Nguyên mà anh từ từ tiến lại phía cô, miệng ghé sát vào tai cô, “Chúng ta đã làm vợ chồng rồi, cô có gì mà xấu hổ chứ! Mà tôi nhớ, hình như chúng ta vẫn chưa làm việc mà đêm tân hôn cần phải làm thì phải?”

Nghe Hàn Thiên nói, mặt cô càng đỏ hơn, “Tránh ra!” Cô đẩy mạnh Hàn Thiên ra rồi chạy vội xuống tầng dưới.

Hàn Thiên ngăn người khi thấy hành động của Dương Nguyên, anh là cấp trên của cô mà chưa thấy cô có hành động như vậy bao giờ. Hàn Thiên mặc

quần áo chỉnh tề rồi đi xuống phòng ăn.

Ngồi xuống bàn ăn, Hàn Thiên nhìn chăm chăm vào Bạch Nguyên. Hơn ba tháng không gặp nhìn cô quá khác so với ngày trước, như biến thành một người khác vậy!

Dương Nguyên ngẩng đầu lên, nhìn lại Hàn Thiên, “Sao anh không ăn đi, nhìn tôi làm gì?” Cô vuốt nhẹ mái tóc xoăn sang một bên, Chẳng lẽ anh chưa bao giờ nhìn thấy người đẹp dùng com bao giờ sao?”

“Khụ... khụ...” Nghe Dương Nguyên nói mà anh bị sặc.

“Không phải vậy sao?” Dương Nguyên lấy khăn lau miệng rồi đứng dậy, “Tôi ăn no rồi! Ăn xong anh lên phòng tôi có chuyện muốn nói với anh!”

Hàn Thiên tròn mắt nhìn Dương Nguyên khuất dần, cô quá khác, khác từ vẻ bề ngoài và cả tính cách. Càng ngày gan càng lớn thì phải?

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chia giường

Khi Hàn Thiên lên Phòng, đập vào mắt anh là Dương Nguyên đang mặc áo choàng ngủ trông vô cùng gợi cảm nửa nằm nửa ngồi trên giường xem ti vi. Thấy anh vào, Dương Nguyên ngồi chỉnh tề lại, cầm điều khiển tắt ti vi đi.

“Anh, ngồi vào cái ghế kia, tôi có chuyện muốn nói với anh!” Sau Khi Hàn Thiên ngồi xuống ghế, Dương Nguyên lên tiếng, “Chúng ta chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa. Tôi biết, tôi và anh đều không có chút tình cảm nào dành cho đối phương. Tuy là vợ chồng trên danh nghĩa nhưng tôi cũng không muốn người khác phải xì xào bàn tán về chuyện chúng ta. Nên tôi quyết định, từ giờ trở đi, anh ngủ ở sofa kia, còn tôi thì ngủ ở trên giường.”

“Dương Nguyên, gan cô cũng lớn thật đó!” Hàn Thiên khề nhếch môi.

“Gan tôi vẫn như cũ mà, không lớn cũng chẳng nhỏ hơn chút nào!”

“Tôi không đồng ý, cô là gì mà bắt tôi ngủ trên sofa?”

“Vì tôi là chủ của nhà này!”

“Vậy sao! Thế tôi là gì?”

Dương Nguyên suyt nửa thì quên anh ta cũng là chủ của nhà này, “Phương án một không được thì dùng phương án hai. Anh có biết phim ‘Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài’ không?”

“Không!”

“Trời, anh có phải người sống ở thế kỉ XXI không vậy? Bộ phim nổi tiếng thế mà không biết!”

“Tôi không quan tâm, vào vấn đề chính.”

“Phương án hai là chúng ta đều được nằm trên giường nhưng được ngăn cách bởi một vật gì đó. Anh chỉ được chọn một trong hai phương án đó, không có phương án thứ ba đâu!”

“Vì sao tôi phải chọn chứ? Sao cô không ngủ ở sofa?”

“Này, anh có phải là đàn ông không vậy?”

Hàn Thiên từ từ tiến lại gần Dương Nguyên, hai tay chặn cô trên chiếc giường, môi nở nụ cười gian manh, “Cô muốn biết tôi có phải là đàn ông không đúng không? Để tôi chứng minh cho cô xem nhé!”

Dương Nguyên giật mình, dùng hết sức đẩy Hàn Thiên ra, “Anh đừng có mà đánh trống lảng. Phương án hai!” Nói là làm, Bạch Nguyên lấy hết chấn và gối trong tủ ra, chia đôi chiếc giường, sau đó nằm một bên ngủ không thèm liếc Hàn Thiên một cái.

Hàn Thiên cũng nghiêm túc trở lại, “Cô nghỉ làm cũng được hơn ba tháng rồi nên ngày mai cô nhất định phải tới công ty.”

“Tôi biết rồi!”

Dương Nguyên thức dậy từ sớm, cô ăn sáng xong rồi lái xe đi làm trước Hàn Thiên.

Còn Hàn Thiên vẫn ngồi ăn sáng trên bàn ăn, nghỉ hoặc nhìn theo bóng của Dương Nguyên.

Dương Nguyên trước kia đi làm không bao giờ trang điểm và anh biết là cô ấy không biết lái xe nên mỗi khi đi làm thường đi xe của gia đình hay đi taxi tới. Đầu tóc lúc nào cũng buộc lên, không trang điểm. Nhưng giờ thì lại trang điểm, uốn xoắn mái tóc. Mà trong bàn trang điểm không biết bao nhiêu là mỹ phẩm của nữ, còn trong tủ thì có rất nhiều túi xách, giày dép, trang phục,... toàn những thứ có hạn trên thị trường. So với hiện giờ và hơn ha tháng trước thì khác một trời một vực nhưng có lẽ hiện tại Dương Nguyên xinh hơn, cá tính hơn.

Đứng trước cửa ra vào của tập đoàn Big Sky, Dương Nguyên đi đến quầy tiếp tân, “Cho hỏi, phòng thư kí của chủ tịch ở đâu vậy?”

Người nhân viên tiếp tân kia nheo mắt nhìn Dương Nguyên, “Cô là...”

“Thư kí của chủ tịch!” Dương Nguyên giờ chiếc thẻ nhân viên trước ngực ra.

Người nhân viên kia có vẻ không tin lời của Dương Nguyên nói. Không tin cũng phải thôi, đường đường là thư kí của chủ tịch lại không biết phòng làm việc của mình ở đâu, nếu là nhân viên mới không biết thì có thể vào trang của công ty mà xem bản bản đồ mà! Cái thẻ kia thì không thể sai được, người nhân viên kia trả lời, “Ồ tầng 50!”

Dương Nguyên nói cảm ơn rồi đi thẳng lên tầng 50. Khi tới nơi, ánh mắt của các đồng nghiệp nhìn cô bằng ánh mắt thương hại, thấy vậy cô liền lên tiếng, “Tôi có chuyện gì sao?”

Một người trong số đó kéo cô đến chỗ có một đồng tài liệu, “Dương Nguyên, cô đã đắc tội gì với phó chủ tịch Lục vậy? Cô ta sáng nay đã mang đồng tài liệu này đến giao cho cô là đó, bắt trong vòng ngay ngày hôm nay phải làm xong, không là bị trừ lương đấy!”

“Không có, hôm nay là buổi đầu tiên tôi đi làm sau hơn ba tháng nghỉ phép mà! Sao tôi có thể đắc tội gì với phó chủ tịch được!” Đến mặt mũi của phó chủ tịch cô còn chẳng biết hướng chỉ là đắc tội với người ta.

Tất cả thư kí chủ tịch đều tụ tập tới chỗ của cô, một người trong số đó reo lên, “Dương Nguyên, hơn ba tháng không gặp trông cô khác quá, từ trên xuống dưới mọi thứ đều thay đổi.”

Một người trong số đó cũng lại reo lên, “A, chiếc túi xách này trên thế giới chỉ có 20 chiếc. Dương Nguyên, sao cô lại có được nó vậy, chẳng lẽ cô trúng số độc đắc sao?”

Đang bàn tán xôn xao thì mọi người chạy nhanh về chỗ của mình, lấy tài liệu ra xem xem viết viết, giá vờ mình đang rất chăm chú tới công việc.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Dương Nguyên, rốt cuộc cô là ai?

Một người phụ nữ đứng trước bàn làm việc của Dương Nguyên, “Thư kí Lâm, phiền cô xem và lập bản báo cáo chi tiết cho tôi về doanh thu của tập đoàn trong quý này, đây là những tài liệu có liên quan.” Cô ta chỉ tay vào đồng tài liệu trên bàn của Dương Nguyên sau đó nói tiếp, “Trước giờ nghỉ việc ngày hôm nay, cô phải mang tới phòng làm việc của tôi cho tôi xem, nếu trong ngày hôm nay cô không làm xong thì trừ tiền lương của cô trong tháng này.”

“Vì sao tôi phải làm những việc này?”

“Vì cô là một nhân viên trong công ty, làm việc cho công ty và nhận lương của công ty, đương nhiên cô phải làm việc cho công ty rồi.”

Dương Nguyên nở nụ cười trên môi, nụ cười này thực chất là nụ cười của sự chiến thắng, nhìn thẳng vào người phụ nữ kia, “Đúng, phó chủ tịch Lục nói không sai, tôi là một nhân viên của công ty, nhận lương của công ty và phải làm việc cho công ty. Nhưng tôi nói cho cô biết, thứ nhất: những tài liệu này không có liên quan đến chức vụ của tôi mà là của cô và cô cũng là một nhân viên của công ty sao cô không tự làm đi, thứ hai: Tôi là thư kí của chủ tịch Hàn chứ không phải là thư kí của cô đâu, phó chủ tịch Lục.”

“Thư kí Lâm, cô càng ngày càng không biết trời cao đất dày rồi thì phải?” Phó chủ tịch Lục quát lớn.

Hàn Thiên vừa bước ra khỏi thang máy đã thấy phòng thư kí có xích mích, “Có chuyện gì mà ồn ào thế?”

Lục Cẩm Vân chạy đến khoác tay Hàn Thiên, “Chủ tịch, thư kí của anh đang trốn tránh trách nhiệm.”

Hàn Thiên nhìn chằm chằm vào Dương Nguyên, môi nở nụ cười nửa miệng, “Thư kí Lâm, cô đang trốn tránh trách nhiệm sao?”

Dương Nguyên cũng chẳng vừa, cô không hề sợ, ánh mắt cô nhìn lại Hàn Thiên, “Chủ tịch Hàn, tôi có thể hỏi ngài một số câu hỏi được không?”

Hàn Thiên gật đầu, “Đương nhiên là được rồi!”

“Vậy công việc của mình mà giao cho người khác làm thì có phải là trốn tránh trách nhiệm không?”

“Phải!”

“Vậy tôi có phải là thư kí của ngài không?”

“Phải!”

“Làm thư kí của ngài thì tôi phải làm những gì?”

“Đương nhiên là làm những việc tôi giao cho cô rồi.”

Sau khi nghe được tất cả câu trả lời của Hàn Thiên, môi cô nở nụ cười rạng rỡ hơn, cô quay sang Lục Cẩm Vân nói, “Phó chủ tịch Lục, cô nghe thấy rõ chưa, người thiếu trách nhiệm không phải là tôi mà là cô.” Dương Nguyên lấy tất cả tài liệu không có liên quan tới công việc của cô đưa cho Lục Cẩm Vân, “Phó chủ tịch Lục, phiền cô mang những tài liệu này đi!”

Cẩm Vân tức điên, cô giật tài liệu trên tay Dương Nguyên rồi đi vào phòng làm việc của mình.

“Thư kí Lâm, đi vào phòng làm việc của tôi.” Hàn Thiên nói với Dương Nguyên rồi đi vào phòng làm việc.

Dương Nguyên đi theo sau Hàn Thiên vào phòng của chủ tịch. Vừa vào đến nơi và đóng cửa lại thì cô bị Hàn Thiên ép vào tường.

“Dương Nguyên, rốt cuộc cô là ai?”

“Không phải tôi là Dương Nguyên sao?” Dương Nguyên cười nhạt, “Nếu tôi nói tôi không phải là Dương Nguyên mà là một công chúa được cưng chiều từ nhỏ, anh có tin không?”

Không thấy Hàn Thiên trả lời, Dương Nguyên đẩy Hàn Thiên ra, chuẩn bị mở cửa thì nghe thấy tiếng Hàn Thiên nói.

“Đương nhiên là có, vốn dĩ cô đã là một công chúa mà!”

Dương Nguyên không nói gì, cô biết là Hàn Thiên đã hiểu theo ý khác. Nhưng theo như những gì cô biết từ quản gia Trần thì Dương Nguyên trước kia đâu có được sung sướng như vậy? Dương Nguyên mở cửa đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi phòng chủ tịch, cô bị mấy đồng nghiệp vây kín và bị kéo ngồi vào chỗ của mình.

“Dương Nguyên của chúng ta sau hơn ba tháng không gặp, giờ đã trở lại và lợi hại hơn xưa. Dương Nguyên tôi bái phục cô.”

“Dương Nguyên, vừa rồi trông cô thật ngầu nha!”

“Dương Nguyên, cô là thần tượng của tôi!”

“Ê, mà mọi người có nhìn thấy vẻ mặt của phó chủ tịch Lục không? Cô ta như vậy mình thấy rất vui.”

Dương Nguyên cười, cô xem ti vi thấy làm việc nơi công sở này thì cái miệng của phụ nữ là nhiều nhất, ở đâu cũng có thể buồn đưa lê bán dưa chuột được, “Chủ tịch ra kia!”

Lời Dương Nguyên vừa dứt, tất cả thư kí trong phòng đều chạy nhanh ngồi vào bàn làm việc của mình. Nhưng một lúc sau, họ chẳng nghe thấy bất kì tiếng động nào, ngẩng mặt lên thì chẳng thấy bóng của chủ tịch đâu.

“Dương Nguyên, cô biết dọa người từ khi nào vậy?”

Dương Nguyên không nói gì, chỉ cười cười cho qua chuyện. Cô cá là nếu cô không nhắc họ thì có sáng hôm sau cũng chẳng hết chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Cấm được cử động nếu không hậu quả tự chịu

Một ngày làm việc mệt nhọc cuối cùng cũng kết thúc. Những kiến thức của cô hiện giờ tuy không bằng Dương Nguyên trước đây nhưng cũng không phải thuộc dạng tầm thường. Nhưng đây là lần đầu tiên cô được thực hành trên thực tế nên có chút khó khăn, nhưng cô tin chỉ cần cố gắng hết mình vì công việc thì sẽ không có gì phải lo.

Dương Nguyên chuẩn bị lái xe thì có người mở cửa ngồi vào bên trong – đó là Hàn Thiên.

“Xe tôi bị hỏng.”

Dương Nguyên không nói gì, từ từ lái xe ra khỏi hầm để xe. Cô mở hệ thống định vị ra rồi lái xe theo.

“Cô tới đây làm gì?” Đến nơi Hàn Thiên không biết Dương Nguyên tới hoàng cung để làm gì, bây giờ đến tham quan thì ai mà cho vào.

Dương Nguyên cười, “Thích thì tới thôi.”

Dương Nguyên từ từ tiến lại tới phía cổng thì có một chú mặc quần áo bảo vệ chạy ra ngăn cô lại, “Xin lỗi quý khách, giờ này đã hết giờ tham quan rồi, quý khách có thể đến đây vào sáng hôm sau.”

Dương Nguyên đứng thất thần ở ngoài cửa cười khổ. Cô muốn vào nhà mình mà không được, nghĩ đến trước kia, bất kể là đi đâu trong hoàng cung này thì không ai dám cản.

Dương Nguyên cố kìm nước mắt không để nước mắt rơi xuống, cô quay sang Hàn Thiên, “Chúng ta... đi thôi!”

Dương nguyên đi nhanh tới xe, khi Hàn Thiên vào trong xe, cô liền hỏi, “Anh có biết ở gần đây có quán rượu nào không?”

“Có!” Sau đó, Hàn Thiên chỉ đường cho Dương Nguyên tới chỗ đó.

Cách giải sầu tốt nhất là uống rượu, uống rượu để quên đi mọi thứ nên khi tới quán rượu Dương Nguyên cứ hết ly này đến ly khác, uống rượu mà cứ như uống nước là vậy.

Hàn Thiên cướp ly rượu trên tay Dương Nguyên, “Cô uống say rồi, chúng ta về thôi!”

Dương Nguyên hất tay Hàn Thiên ra, “Tôi không say, tôi không phải là Dương Nguyên, anh có quyền gì mà ngăn cản tôi không cho tôi uống rượu chứ!” Dương Nguyên cố với tay giật lấy ly rượu nhưng không được. Không lấy được ly rượu thì cô cảm cả chai tu ừng ực.

Hàn Thiên thấy vậy giật lấy chai rượu của Dương Nguyên, quát lớn, “Cô quậy đủ chưa? Đủ rồi thì đi về nhà!”

Lúc này Dương Nguyên òa khóc thật to khiến cho tất cả mọi người đều nhìn về chỗ họ, “Tôi không về, tôi muốn uống rượu, anh có quyền gì mà quản tôi chứ. Trước đây, cuộc sống của tôi rất tốt, nói một bọn họ chẳng dám nói hai, muốn đi đâu thì không ai dám cản. Nếu biết trước tôi thành như thế này thì lúc đó tôi không làm như vậy. Giờ biết sự thật thì đã quá muộn, cuối cùng người tôi lấy không phải là hán mà là người tôi thầm thích.” Dương Nguyên chỉ tay vào Hàn Thiên mà cười, “Tôi nói cho anh biết một bí mật nhé! Tôi sẽ trở lại là tôi, trở về nhà của mình nhưng không biết là đến khi nào. Anh có biết tại sao tôi lại biết điều này không? Vì có một thứ không thể thay đổi được đó là... đó là...” Dương Nguyên ngã vào lòng Hàn Thiên sau đó ngủ luôn.

Khi tỉnh dậy, Dương Nguyên cảm thấy đầu mình đau nhức, cô không thể nhớ là tối qua mình đã về nhà bằng cách nào, khẽ nhúc nhích thì bị Hàn Thiên ôm chặt.

Dương Nguyên bừng tỉnh, cô nhìn xuống quần áo mình, thở phào nhẹ nhõm vì cô vẫn đang mặc quần áo. Nhưng được mấy giây, Dương Nguyên lại giật mình, vì cô đang mặc đồ ngủ mà ai là người thay đồ cho cô? Chẳng lẽ là Hàn Thiên?

“Cấm không được cử động nếu không hậu quả tự chịu.” Bên tai cô, giọng Hàn Thiên vang lên trầm trầm.

Dương Nguyên dùng hết sức đẩy Hàn Thiên ra nhưng anh lại càng ôm chặt hơn, “Buông tôi ra, tôi phải dậy đi làm!”

“Cả đêm hôm qua cô làm tôi mất ngủ, nên sáng nay cô phải chịu trách nhiệm!” Giọng Hàn Thiên trở nên trầm khàn hơn.

Dương Nguyên không biết cô đã làm gì mà Hàn Thiên lại mất ngủ, cô ngây thơ hỏi, “Tôi đã làm gì mà anh mất ngủ?”

“Nên nhớ tôi là một người đàn ông. Lúc này tôi đã cảnh cáo cô rồi, bây giờ có cầu xin cũng vô dụng.” Nói xong, môi Hàn Thiên chiếm trọn môi của Dương Nguyên, hôn một cách cuồng nhiệt.

Dương Nguyên cố gắng giãy giụa nhưng vô ích, hai tay của cô đã bị một tay của Hàn Thiên giữ chặt, chân thì bị chân anh ép trên giường.

Hàn Thiên lúc này như một con sói xám lâu ngày không được ăn mà tự nhiên lại xuất hiện một con cừu non dâng đến tận miệng thì tội gì mà không thường thức chứ!

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cầm thú trở thành siêu cầm thú

Sau khi hoàn thành những việc mà sau đêm tân hôn bị bỏ lỡ, Hàn Thiên ôm chặt Dương Nguyên vào lòng, giọng khàn khàn nói, “Dương Nguyên, đời trai của anh đã tiêu tan trong tay em rồi, từ giờ em phải chịu trách nhiệm với anh.”

Giọng nói yếu ớt của Dương Nguyên vang lên, “Anh tưởng tôi ngu chắc, chẳng phải người tình của anh là Lục Cẩm Vân sao? Khi tôi không có ở nhà, chẳng phải cô ta tới đây ở sao!”

Hàn Thiên cười nhạt, “Em đang ghen à? Đúng là Lục Cẩm Vân từng tới đây ở nhưng anh và cô ta ở hai phòng khác nhau, anh và cô ta không có gì hết.”

“Ai thêm tin lời anh chứ!”

“Em không tin thì tùy, bây giờ thì ngủ đi!”

“Tôi không muốn ngủ, tôi phải dậy đi làm nếu không sẽ bị muộn, tôi đâu có phải là chủ tịch như anh mà muốn nghỉ thì nghỉ được!” Dương Nguyên đẩy Hàn Thiên ra thì Hàn Thiên lại càng ôm cô chặt hơn.

“Nằm im, bây giờ anh cảm thấy rất đói!”

“Anh thấy đói mau dậy ăn đi, tôi cũng thấy đói.”

Nghe Dương Nguyên nói xong, Hàn Thiên hôn nhẹ lên trên bờ vai trắng nõn của cô.

“Anh làm gì đấy, không phải anh thấy đói sao?”

“Ừ! Anh rất đói, muốn ăn em!”

“Không, tôi phải dậy đi làm!”

“Hôm nay em được nghỉ.”

“Vậy sao, thế thì tôi muốn ngủ rồi!”

“Muộn rồi!” nụ hôn của Hàn Thiên trở nên cuồng nhiệt hơn, dù Dương Nguyên có giãy giụa thế nào cũng vô dụng, cô cũng không thể thoát khỏi bàn tay của anh.

“Anh...đồ...đồ cầm thú!” Dương Nguyên không nghĩ ra được từ nào, trong đầu chỉ hiện lên hai từ này nên buột miệng nói ra.

Hàn Thiên ngẩng đầu lên, anh nở nụ cười xảo quyệt, “Em nói anh là cầm thú? Vậy nếu hôm nay anh không phải là cầm thú thì chẳng phải là phụ lòng em sao? Anh sẽ cố gắng thật nhiều để đạt được mong muốn của em.”

“Anh!” Dương Nguyên không biết phải nói gì nữa. Có đấu võ mồm với Hàn Thiên cũng vô dụng, người thua thì chỉ có mình cô mà thôi.

Cầm thú trở thành siêu cầm thú...ha...ha...ha...

Khi Dương Nguyên tỉnh lại thì đã là buổi chiều, toàn thân cô nhức mỏi, cô chẳng muốn xuống giường nhưng hiện giờ cô cảm thấy rất đói, “Tên Hàn Thiên chết tiệt, hại mình ra nông nỗi này, đúng là cái đồ...” Đang định chửi rửa Hàn Thiên thì lúc đó cô lại thấy anh đứng ngay trước cửa nên những từ phía sau đều nuốt vào trong bụng. Cô nhìn Hàn Thiên bằng ánh mắt hình viên đạn rồi cuốn chăn đi vào phòng tắm.

Hàn Thiên đứng ở bên ngoài đợi nhưng rất lâu sau, anh vẫn chưa thấy Dương Nguyên ra khỏi phòng tắm, anh liền đi đến trước cửa phòng tắm, “Dương Nguyên, em không sao chứ?”

Bên trong không có ai trả lời, anh gõ cửa dồn dập hơn, “Dương Nguyên, nếu em không trả lời thì anh sẽ phá cửa xông vào!”

“Đừng!”

“Em bị sao thế?”

“Tôi quên không mang đồ để thay!”

Hàn Thiên đến tủ đồ, lấy ra một chiếc váy lịch sự rồi đưa cho Dương Nguyên. Dương Nguyên cầm chiếc váy mà Hàn Thiên đưa rồi mặc vào.

Bước ra khỏi cửa của phòng tắm, Dương Nguyên nhìn thấy Hàn Thiên đang ngồi ở sofa cắt bút tết, cô mắt sáng lên chạy tới sofa ăn.

Hàn Thiên đẩy bát tét về phía Dương Nguyên, “Em ăn đi, sau đó chúng ta sẽ tới dự tiệc đón năm mới của tập đoàn.”

Nghe Hàn Thiên nói, Dương Nguyên muốn đâm đầu mình vào tường cho đầu óc linh hoạt hơn. Cô mà nhớ hôm nay là năm mới thì cũng không bị tên Hàn Thiên khốn kiếp này lần qua lần lại trên giường cả buổi trời. Đúng là yêu nghiệt!!!

Dương Nguyên coi miếng bát tét kia là Hàn Thiên kia, cô bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến cho đỡ bực.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chuẩn bị cho bữa tiệc

Sau khi ăn hết đồ ăn ở trên bàn, Dương Nguyên tính ngồi vào bàn trang điểm thì bị Hàn Thiên kéo đi, “Đợi đã, tôi như này mà đi dự tiệc rồi sao?”

Hàn Thiên cầm chìa khóa xe rồi dắt tay Dương Nguyên đi, “Em cần phải thay đổi một chút, anh đưa em tới một nơi, đảm bảo em sẽ thích.”

Chiếc lamborghini đen dừng tại một cửa hàng lớn có tên là ‘Angel’, cửa hàng này nằm ở trung tâm thành phố. Ở đây nổi tiếng về phong cách trưng bày cùng với những nhãn hiệu nổi tiếng trên thế giới. Nơi này được rất nhiều minh tinh, giai nhân thực nữ yêu thích và rất thường xuyên tới nơi này.

Một người đàn ông vô cùng đẹp trai, anh ta đang ngồi trên sofa trong cửa hàng đó, trông thấy Hàn Thiên đẩy cửa bước vào thì ngạc nhiên đứng bật dậy đi tới chỗ của anh, “Hàn Thiên, con gió nào đưa cậu tới đây vậy?”

Hàn Thiên kéo Dương Nguyên ra phía trước, “Cô ấy giao cho cậu!”

Người đàn ông kia nhìn Dương Nguyên rồi cười với cô thật tươi, “À! Thì ra là nhờ phúc của em dâu nên hôm nay Hàn Thiên mới tới đây. Em biết không từ ngày anh mở cửa hàng nhỏ này, đây là lần đầu tiên Hàn Thiên tới đây đấy!”

Hàn Thiên lườm Diệp Thần, “Công việc của gia đình thì không lo, toàn làm những thứ vớ vẩn.”

Diệp Thần không thèm nhìn Hàn Thiên mà nhìn Dương Nguyên, “Làm việc kiếm tiền có gì mà vớ vẩn, đúng không em dâu?”

Dương Nguyên cười tươi, cô đoán người đàn ông trước mặt là bạn rất thân với Hàn Thiên, nhưng cô lại chưa từng gặp anh ta và không biết tên anh ta nữa, “Anh nói đúng, nhưng anh là...”

“Anh là bạn của Hàn Thiên, anh là Từ Diệp Thần. Trong lễ cưới của hai người anh là phù rể đó.”

Dương Nguyên giả vờ nhớ ra mặc dù cô chẳng biết lễ cưới của mình diễn ra như thế nào, “À, em nhớ ra rồi, hôm đó nhìn anh rất đẹp trai.”

Diệp Thần cười gian xảo nhìn Hàn Thiên, “Thật à? Vậy hôm đó, anh và chồng em ai đẹp trai hơn?”

Người đàn ông này quả là biết hỏi, câu hỏi của Diệp Thần khiến cho Dương Nguyên cảm thấy khó xử, không biết trả lời như thế nào.

Hàn Thiên nhìn đồng hồ, “Tôi không có nhiều thời gian để cho cậu tán chuyện với vợ của tôi đâu.”

Diệp Thần lườm bạn, “Thôi được, hiếm có dịp cậu tới đây, nhân dịp này mình phải lấy gấp đôi bình thường mới được.” Sau đó, Diệp Thần quay sang cô gái bên cạnh, “Andy, đưa cô gái này vào trong.”

Cô gái tên Andy đó làm động tác mời Dương Nguyên đi rồi cô ấy đi theo sau cô.

Sau khi Dương Nguyên vào bên trong, Hàn Thiên và Diệp Thần ngồi trên bàn tiếp khách của cửa hàng uống nước nói chuyện với nhau.

Trang điểm, làm tóc, thay trang phục,... Tất cả mọi thứ mất rất nhiều thời gian. Sau hơn một tiếng đồng hồ, Dương Nguyên tươi cười bước ra.

Hàn Thiên nhìn Dương Nguyên với vẻ sững sờ, thật sự hiện giờ Dương Nguyên rất đẹp, đẹp giống như một tiên nữ vậy.

Chiếc váy màu hồng nhạt làm tôn lên làn da trắng hồng mềm mại của cô. Trước ngực có đính những viên ngọc trai sáng lấp lánh, vòng eo được thắt chiếc nơ rất tinh xảo bằng lụa tơ tằm, từ eo trở xuống được tạo thành nếp bông bồng bênh như những ngọn sóng lăn tăn, trông cô vô cùng quyến rũ và cuốn hút. Bộ dạ phục này như là thiết kế dành riêng cho Dương Nguyên vậy, nó tôn lên được tất cả vẻ đẹp tự nhiên cùng với sự cao quý mà tao nhã, giản dị của tâm hồn cô.

Dương Nguyên không thấy hai người đàn ông lên tiếng thì hỏi, “Sao? Không thấy đẹp à?”

Diệp Thần đến trước mặt Dương Nguyên rồi đi vòng vòng, “Rất đẹp là đằng khác, em là người đẹp nhất từ khi anh mở cửa hàng này.”

Hàn Thiên đi đến gần Dương Nguyên, anh lờm và kéo Diệp Thần cách xa vợ mình, sau đó nhìn Dương Nguyên cười tươi, “Em rất đẹp!”

Dương Nguyên được hai người đàn ông khen thì cười vui vẻ, “Em biết là em đẹp từ khi sinh ra rồi!”

Diệp Thần cười cười, “Bây giờ mình mới biết, hóa ra vợ của cậu có độ tự sướng quá cao.”

Hàn Thiên nhìn Diệp Thần, “Cậu có muốn đi chung xe tới đó không?”

“Mình không muốn làm bóng đèn, mình đi sau cũng được.”

“Cậu nghĩ được vậy là tốt.” Sau đó, Hàn Thiên nắm tay Dương Nguyên, “Chúng ta đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Dạ tiệc (1)

Hai người khoác tay nhau bước vào khiến cho tất cả mọi người đều chú ý đến. Đám phóng viên cũng nhao nhao lên để chụp hình và mọi người được những tin tức có giá trị.

“Chủ tịch Hàn, người phụ nữ đi bên cạnh anh là ai vậy?”

“Trước đây, trong các bữa tiệc lớn nhỏ, bên cạnh anh đều không có người nào đi cùng, tại sao hôm nay lại có một cô gái đi cùng anh tới một bữa tiệc lớn như thế này?”

“Chủ tịch Hàn, xin hãy trả lời câu hỏi của tôi đi!”

“...”

Hàn Thiên chẳng thèm để ý tới đám phóng viên kia, ôm eo Dương Nguyên bước vào trong. Dương Nguyên mặt áp vào ngực Hàn Thiên để khỏi bị phóng viên chụp được.

Vào được bên trong, trong này không có một phóng viên nào nên Dương Nguyên có thể thoải mái. Cô đi lấy đồ ăn còn Hàn Thiên đi chào hỏi những vị khách.

Đang ăn bánh ngon lành, thì có một cô gái cầm ly rượu đến chỗ Dương Nguyên, cô ta nhìn Dương Nguyên với vẻ chế nhạo, “Dương Nguyên, hơn ba tháng không gặp mà trông chị khác quá. Nhưng trong mắt tôi, chị có khoác lên mình những thứ có giá trị đến đâu thì chị vẫn như một người ở không hơn không kém.”

Dương Nguyên đặt đĩa bánh cô đang ăn lên bàn, nở nụ cười khiến cho người ta cảm giác lạnh thấu xương, “Ồ! Tưởng là ai, hóa ra là đứa em gái ‘ghé’ thân yêu của tôi đây mà.” Dương Nguyên cầm ly rượu từ một người phục vụ đi qua, làm động tác cạn ly với Kim Phụng sau đó uống cạn, “Nhưng vì em là đứa em ‘ghé’ của tôi nên tôi muốn nhắc em một điều. Em có một người mẹ từng làm kĩ nữ chắc cũng cao sang, quý phái lắm nhỉ?”

“Cô...”

Kim Phụng giơ tay lên định tát Dương Nguyên nhưng lại bị bàn tay của Dương Nguyên cản lại.

“Tôi thì sao? Chẳng phải những gì tôi nói đều không phải sự thật sao? Tôi không phải là Dương Nguyên trước kia mà suốt ngày để cho hai mẹ con người bắt nạt nữa đâu. Từ giờ trở đi, tôi, Dương Nguyên này sẽ đòi lại những gì thuộc về tôi mà mẹ con hai người cướp đi, nên nhớ trong đó có cả Lâm Thị.”

“Chị dám!”

“Sao tôi không dám chứ! Nên nhớ hiện giờ tôi là ai và vốn dĩ những thứ đó thuộc về tôi rồi, chỉ là nhờ mẹ con các người giữ hộ thôi.”

Dương Nguyên vui mừng, đặt ly rượu trên bàn rồi tới chỗ của mấy người thư kí của Hàn Thiên nói chuyện.

“Chào mọi người!”

“Dương Nguyên, tại sao cô lại đi cùng với Hàn chủ tịch vậy?”

Dương Nguyên cười, những đồng nghiệp này khiến cho cô cảm giác vui vẻ, không có sự xa cách. Cô rất thích nghe mọi người tụ tập lại tám chuyện về những người trong công ty, nhất là nói về Hàn Thiên. Họ thường nói Hàn Thiên là ước mơ của các thiếu nữ, là người mà khiến cho hầu hết phái nữ kể cả

phụ nữ đã có chồng đều muốn leo lên giường. Và một tin mà khiến cho Dương Nguyên shock đó là Hàn Thiên vẫn đang độc thân. Khi nghe về chuyện đó Dương Nguyên chỉ biết cười, đúng là tin đồn chỉ có một nửa là thật và một nửa là giả.

Dương Nguyên về nửa đùa nửa thật vẫy tay mọi người ghé tai lại vào mình rồi cô thì thầm, “Tôi cho mọi người biết một bí mật nhé! Thực ra, Hàn chủ tịch là chồng của tôi đó.”

Tất cả mọi người đều nhìn Dương Nguyên cười, coi lời cô nói chỉ là đang đùa để làm mọi người vui vẻ. nhưng họ đâu có biết lời nói của Dương Nguyên hoàn toàn là sự thật.

“Dương Nguyên, cô mà là vợ của Hàn chủ tịch thì chắc tôi là con gái của tổng thống Mỹ cũng nên!”

Dương Nguyên không nói gì thêm, cô lấy một ly rượu từ người phục vụ, “Nào, mọi người chúng ta cùng nâng ly chúc mừng năm mới thôi.”

“Năm mới vui vẻ!”

“Năm mới vui vẻ!”

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Dạ tiệc (2)

Ở một góc không xa của bữa tiệc, Lục Cẩm Vân với ánh mắt hình viên đạn chiếu thẳng vào Dương Nguyên. Cô ta đi tới chỗ của Dương Nguyên và giả vờ ngã vào cô khiến cho rượu đổ hết vào chiếc váy của Dương Nguyên. Sau đó Lục Cẩm Vân tỏ ra vẻ mặt vô tội.

“Ồi! Cô có sao không, thư kí Lâm?”

Dương Nguyên thừa biết là Lục Cẩm Vân cố tình làm như vậy để cô mất mặt trước mặt mọi người, nhìn dạ phục của mình bị ướt hết và còn nghe câu hỏi điên khùng của Lục Cẩm Vân làm cô muốn tát cho cô ta vài cái rồi. Khuôn mặt Dương Nguyên lúc này không có bất kì biểu cảm nào ngoài sự lạnh lẽo, “Có! Tôi có sao đây! Nói như vậy chắc phó chủ tịch Lục đây sẽ đòi y phục với tôi chứ?”

Lục Cẩm Vân cứng họng khi nghe Dương Nguyên đáp trả lại như vậy. Nếu là trước đây, chắc chắn Dương Nguyên sẽ nói: Không sao! Tôi không sao! Nhưng hiện giờ hoàn toàn khác khiến cho Lục Cẩm Vân không khỏi kinh ngạc.

Sau khi bình tĩnh lại, Lục Cẩm Vân lật mặt nhanh như tia chớp, “Sẽ không đâu, vì đây là kết quả tôi mong muốn mà!”

Như Khanh là đồng nghiệp thân nhất của Dương Nguyên trong phòng thư kí, cô thấy Lục Cẩm Vân đối xử với bạn mình liền lên tiếng, “Phó chủ tịch Lục, cô đừng có ức hiếp người quá đáng. Dương Nguyên đã đặc tội gì với cô mà cô phải làm như vậy.”

“Như Khanh, gan cô cũng lớn nhỉ? Mà cô có tư cách gì mà chỉ trích tôi? Có phải là muốn mất việc sớm hơn, đúng không?”

Như Khanh thấy như vậy thì liền im bặt. Tuy Lục Cẩm Vân không có quyền gì mà đuổi việc cô nhưng bỏ của cô ta là cổ đông lớn trong tập đoàn mà cô chỉ là nhân viên thấp cổ bé họng, không có chỗ dựa nên không dám nói thêm.

Dương Nguyên cầm ly rượu của mình hất vào Lục Cẩm Vân, một ly hất vào Lục Cẩm Vân, Dương Nguyên cảm thấy vẫn chưa đủ, cô liền lấy thêm ly rượu trên tay của Như Khanh hất vào. Sau khi hất liền Hai ly rượu vào Lục Cẩm Vân, Dương Nguyên nở nụ cười vô tội không kém gì Lục Cẩm Vân lúc cố tình đổ rượu vào cô, “Ồi! Xin lỗi phó chủ tịch Lục nha! Cô cũng biết đấy, tính tôi rất ưa sạch, thường thì hay bị dị ứng với những thứ dơ bẩn nên tôi lấy rượu để rửa trôi thôi!”

“Cô! Được lắm!” Lục Cẩm Vân cười tà mị rồi ngã xuống đất, “Á...”

Nghe tiếng kêu của Lục Cẩm Vân, ánh mắt của tất cả mọi người trong bữa tiệc đều hướng về phía Dương Nguyên, Hàn Thiên thấy vậy thì liền chạy tới.

“Có chuyện gì vậy?”

Lục Cẩm Vân nước mắt nước mũi đầm đìa, cô ta nhìn Hàn Thiên và chỉ tay vào Dương Nguyên, “Hàn Thiên, cô ta hất rượu vào em và còn đẩy em ngã nữa.”

Dương Nguyên nghe mà cảm thấy đến phát điên, nói dối một cách trắng trợn, nhưng mà Lục Cẩm Vân này có tu thêm vài kiếp nữa cũng không đấu lại được với cô đâu, “Phó chủ tịch Lục, không biết có đạo diễn nào mời cô mời cô đi làm diễn viên chưa? Tôi thấy cô nên đi làm diễn viên thì tốt hơn là đi làm văn phòng đó. Quả thật, nếu cô mà không làm diễn viên thì tôi thấy tiếc cho đất nước vì đã để phí mất một nhân tài hiếm có như phó chủ tịch Lục đây.”

Hàn Thiên chẳng thèm để ý tới Lục Cẩm Vân, ánh mắt của anh nhìn bộ dạ phục mà Dương Nguyên đang mặc bị ướt một mảng, “Dương Nguyên, em bị sao vậy? Tại sao lại như này?”

Dương Nguyên nhìn Hàn Thiên lắc đầu, “Không sao, chỉ bị ướt một chút thôi!” Sau đó cô chìa bàn tay ra, “Anh đưa tôi chìa khóa xe, tôi không muốn ở lại đây nữa.”

Hàn Thiên lắc đầu, “Không, em uống rượu, không được lái xe, em muốn đi đâu để anh lái xe!”

Lục Cẩm Vân rất ngạc nhiên khi nghe và nhìn thấy những lời âm áp cùng với những cử chỉ quan tâm của Hàn Thiên đối với Dương Nguyên.

Dương Nguyên gật đầu, “Được!” sau đó quay người bước đi, nhưng đi chưa được hai bước, cô cảm thấy nhức đầu, toàn thân nóng như lửa đốt, mọi thứ xung quanh trở nên mờ ảo, quay cuồng như vũ bão, cô từ từ ngã xuống mặt đất.

Hàn Thiên hốt hoảng, vội đỡ lấy Dương Nguyên, “Dương Nguyên, em sao vậy?”

Lục Cẩm Vân tức giận, hai mắt đỏ hoe, “Hàn Thiên, cô ta chỉ giả vờ ngất thôi, anh đừng bị mắc bẫy của cô ta.”

“Cô câm miệng cho tôi.” Hàn Thiên tức giận nhìn Lục Cẩm Vân sau đó bế Dương Nguyên ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Nhập viện

“Bác sĩ, cô ấy bị sao vậy?”

“Tình trạng của bệnh nhân hiện giờ rất nguy cấp, nhìn biểu hiện thì chúng tôi đoán là bị dị ứng với thành phần gò đó, chúng tôi phải tiến hành kiểm tra gấp.”

Hàn Thiên không hiểu gì hết, Dương Nguyên ăn phải thứ gì đó không nên ăn sao? Anh kéo vị bác sĩ lại, “Bác sĩ, tình trạng của cô ấy hiện giờ có sao không? Có nguy hiểm đến tính mạng không?”

“Tôi rất gấp, không thể nói nhiều với anh được.” Sau đó vị bác sĩ bước vào trong phòng cấp cứu.

Hàn Thiên lo lắng đi qua đi lại ở ngoài hành lang phòng cấp cứu. Cuối cùng, trong suốt hai tiếng đồng hồ, ánh đèn ở phòng cấp cứu cũng tắt, bác sĩ bước ra ngoài.

“Bác sĩ tình trạng của cô ấy sao rồi?”

Tháo chiếc khẩu trang ra, vị bác sĩ điềm tĩnh trả lời, “Bệnh nhân bị dị ứng với sô cô la, mà trong cơ thể của vợ anh lại có một lượng lớn nên mới xảy ra chuyện như vậy. Hiện giờ nguy hiểm vẫn chưa qua, cần phải theo dõi tình hình bệnh nhân trong đêm nay.”

“Vậy khi nào cô ấy sẽ qua cơn nguy hiểm?”

“Nếu đêm nay không có biểu hiện gì xấu thì không cần phải lo lắng. Nguyên nhân là do một lượng sô cô la đã bị cơ thể hấp thụ.”

Trong suốt đêm đó, Hàn Thiên ngồi cạnh giường Dương Nguyên rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Khi tỉnh lại thì trời đã sáng, anh nhìn Dương Nguyên vẫn đang chìm sâu trong giấc ngủ, không biết khi nào cô sẽ tỉnh lại.

Anh không đi làm mà ở lại bệnh viện để chăm sóc cho Dương Nguyên. Bác sĩ đã nói với anh, Dương Nguyên đã qua cơn nguy hiểm. Đã một ngày rồi, khuôn mặt cô có chút nhợt nhạt, nhưng rất kiên cường không có vẻ gì là yếu đuối. Hàn Thiên lấy chiếc khăn mặt lau khuôn mặt thanh tú của Dương Nguyên. Ánh mắt Hàn Thiên lúc này chăm chú nhìn vào khuôn mặt của cô, toàn thân anh càng lúc càng nóng bừng, tim đập thình thịch, anh nắm lấy bàn tay âm áp của Dương Nguyên áp vào má của mình.

Lúc này, ngón tay Dương Nguyên khẽ cử động, Hàn Thiên thấy vậy, đặt tay Dương Nguyên lại xuống giường.

Môi Dương Nguyên khẽ mấp máy, “Nước...”

Hàn Thiên đi đến chiếc bàn, rót nước cho cô, sau đó đến đỡ Dương Nguyên dậy để cô dễ dàng uống nước hơn.

Uống hết ly nước, Dương Nguyên nhìn xung quanh căn phòng, cảm giác choáng váng trong đầu vẫn còn, gờ tay xoa đầu ánh mắt nhìn Hàn Thiên, “Tôi bị làm sao vậy?”

Hàn Thiên mặt lạnh, tức giận nhìn lại Dương Nguyên, “Còn dám hỏi nữa à, có biết là mình sắp chết rồi không? Tại sao lại ăn nhiều sô cô la đến vậy?”

Dương Nguyên ngây ngô lắc đầu, “Đâu có, tôi đâu có ăn cái đó đâu!”

Từ khi thân thể cô là Dương Nguyên, bác quản gia Trần đã nói là cô không được ăn sô cô la, vì nó rất nguy hiểm với cô. Chính vì vậy, đến vị của thứ đó như nào cô chẳng biết nữa là...

“Em không ăn chẳng lẽ thứ đó tự chui vào cơ thể em à! Trong bữa tiệc em đã ăn những gì?”

Dương Nguyên nhớ lại về hôm cô ở bữa tiệc. Hôm đó, cô đã ăn rất nhiều bánh ngọt, cô chưa bao giờ được ăn loại bánh ngọt nào lại ngon như vậy, nếu lúc đó Kim Phuong đến thì cô đã được ăn no bánh rồi. Đúng là tiếc thật, nghĩ đến là thấy thèm rồi.

“Em đang nghĩ gì vậy? Em đã ăn gì vào ngày hôm đó?”

Dương Nguyên cười híp cả hai mắt, “Hôm đó tôi không ăn gì ngoài bánh ngọt, tôi chưa bao giờ được ăn loại bánh ngọt nào lại ngon như vậy? Nghĩ đến lại thấy thèm rồi, khi nào ra viện nhất định phải ăn mới được.”

“Từ giờ trở đi, cấm em không được ăn thứ bánh có vị như thế nữa, biết chưa?” Hàn Thiên đã biết nguyên nhân là vì sao Dương Nguyên lại có nhiều sô cô la trong cơ thể rồi. Nhưng anh cảm thấy rất lạ, vì sao đến vị sô cô la mà Dương Nguyên lại không biết.

Nghe Hàn Thiên nói mà Dương Nguyên cảm thấy tức đến thổ huyết. Hàn Thiên, rốt cuộc anh có phải là người không vậy? Đến sở thích ăn uống của tôi mà anh cũng cấm. Anh mất Dương Nguyên hình viên đạn bắn thẳng vào Hàn Thiên, cô hét lớn, “Tại sao?”

“Vì trong những chiếc bánh đó có thành phần sô cô la.”

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

“Vì trong những chiếc bánh đó có thành phần sô cô la.”

Những lời mà Hàn Thiên nói như búa đập vào đầu Dương Nguyên. Sao cái sô của cô lại khổ vậy trời! Xuyên không lên hiện đại, linh hồn cô nhập vào ai không nhập lại nhập vào thể xác của Dương Nguyên. Thể xác này nói xinh đẹp thì cũng xinh thật nhưng lại quá mềm yếu. Trong thể xác này, nội lực, kinh công của cô đã khổ sở tập luyện đã không cánh mà bay. Những thứ đó, trên thế kỉ XXI này có thể không dùng đến, tạm thời cho qua, nhưng đến thứ bánh có vị ngon như vậy mà lại không được ăn. Haizz! Thật là bất công mà...

Dương Nguyên ỉu xiu nằm xuống giường, “Tôi muốn nghỉ ngơi một lát, anh muốn đi làm gì thì đi làm đi, không cần phải ở đây đâu!”

Hàn Thiên nhìn chiếc đồng hồ trên tay, đã sắp tới giờ họp. Hàn Thiên đứng dậy, chỉnh lại trang phục và nói với Dương Nguyên, “Vậy em nghỉ ngơi đi, anh phải đi họp bây giờ.”

Trong căn phòng rộng lớn, toàn thân Hàn Thiên tỏa ra một luồng khí lạnh khiến cho tất cả mọi người trong căn phòng đều cảm thấy ngạt thở, không dám ho he một tiếng.

Bầu không khí lúc này yên lặng đến nỗi chiếc kim rơi xuống đất cũng nghe thấy. Hàn Thiên cầm tài liệu đập mạnh xuống bàn khiến cho mọi người trong phòng họp đều giật mình, sợ hãi.

“Những bản thiết kế này, hủy bỏ hết! Tan họp!” Sau khi lời nói vừa dứt, Hàn Thiên với sát khí đầy người đi ra khỏi phòng họp.

Trong phòng họp, mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm, nhưng khuôn mặt ai cũng như đưa đám, có người thì khóc không ra nước mắt than thở.

“Những bản thiết kế này tôi thấy rất tốt mà, sao nói hủy là hủy được, ít nhất cũng phải đưa ra lí do chứ!”

“Những lời này sao lúc chủ tịch ở đây sao ông không nói, bây giờ nói thì có ích gì! Thành quả của bộ phận thiết kế trong một tuần coi như đi tong.”

Giám đốc bộ phận thiết kế cảm thấy rất áy náy, nhưng ông không thể không tuân lệnh cấp trên được, ánh mắt ông nhìn vào Lục Cẩm Vân vẻ thỉnh cầu.

“Phó chủ tịch Lục, cô có thể đi nói chuyện với chủ tịch được không?”

“Đúng! Đúng! Phó chủ tịch Lục, tôi thấy cô rất thân với chủ tịch Hàn, cô có thể thuyết phục ngài ấy giữ lại bản thiết kế này không?”

Lục Cẩm Vân nghe vậy thì cười thầm trong bụng, cầm những bản thiết kế trong tay, “Được rồi, tôi thử đi nói chuyện với Hàn Thiên xem sao?”

Hàn Thiên? Nghe cô ta gọi nghe thân mật làm sao! Nghe cách gọi thân mật của cô ta, mọi người trong phòng họp mặt có vẻ bớt lo hơn, tin tưởng Lục Cẩm Vân sẽ thuyết phục được chủ tịch.

Đứng trước cửa phòng của chủ tịch, Lục Cẩm Vân hít một hơi thật sâu, cô ta không tin mình lại có thể thua một thư kí nhỏ bé như Dương Nguyên. Lục Cẩm Vân nở nụ cười quyến rũ nhất có thể, rồi gõ cửa bước vào phòng.

Đi đến trước bàn làm việc của Hàn Thiên, Lục Cẩm Vân đặt những bản thiết kế lên mặt bàn, “Hàn Thiên, sao anh lại khẳng khái đòi hủy những thiết kế này vậy? những bản thiết kế này em thấy rất được, rất có sáng tạo.”

Hàn Thiên không thèm để ý tới Lục Cẩm Vân, ánh mắt vẫn chăm chú vào tài liệu trên tay, “Phó chủ tịch Lục, phiền cô khi ở công ty phải thay đổi lại cách xưng hô! Còn nữa, những bản thiết kế này, tôi nói rồi, tôi không muốn nhìn thấy chúng xuất hiện một lần nào nữa.”

“Hàn...” Chưa nói tới chữ ‘Thiên’, Lục Cẩm Vân bị ánh mắt Hàn Thiên nhìn khiến cô phát sợ, liền sửa lại, “Chủ tịch, những bộ thiết kế này bộ phận thiết kế đã làm trong suốt một tuần, mà em cảm thấy nó có thể sẽ mang lại lợi nhuận lớn đối với tập đoàn, em nghĩ anh nên xem xét lại.”

“Thật sao? Cô có xem chưa mà đã kết luận như vậy? Có tốt hay không thì phải hỏi bộ phận thiết kế đã làm gì để có những bản thiết kế này. Tôi đã nói rồi, hủy bỏ tất cả. Ai không muốn nghe theo thì có thể nộp đơn xin việc, tập đoàn này không thuê nhân viên ngồi không ăn lương.”

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Dương Nguyên, nên nhớ em là người phụ nữ của tôi

Dương Nguyên nằm trên giường mà than ngán thở dài về số phận bi đát của mình. Trong căn phòng đặc biệt rộng rãi, có không gian riêng này lại yên tĩnh đến phát sợ. Đối với những người khác thì luôn muốn vào căn phòng này còn không được, nhưng đối với Dương Nguyên, căn phòng đặc biệt của bệnh viện này như đang giam cầm cô vậy, không được thoải mái, muốn thoát ra ngoài.

Cô cảm áo khoác, đi ra khỏi nơi yên tĩnh đến đáng sợ này. Đi quanh khuôn viên của bệnh viện, cô cảm thấy bầu không khí ở đây rất tốt, trong lành, mang lại sự yên bình. Dương Nguyên đang đi thì có một người phụ nữ mang bầu khoác tay một người đàn ông, cô ta cười tươi như hoa nhìn Dương Nguyên.

“Dương Nguyên, lâu lắm rồi không gặp, cậu không khỏe ở đâu à mà tới đây?”

Dương Nguyên không biết là nên trả lời như thế nào, cô chẳng biết hai người đang đứng trước mặt cô là ai, “Hai người...”

Dương Nguyên muốn hỏi xem hai người kia là ai nhưng lại bị cô gái mang bầu cắt ngang miệng.

“Hôm nay là lịch hẹn của bác sĩ, nên ông xã mình và mình cùng nhau đi khám thai. Cậu biết không, anh ấy ngày thường rất bận rồi, nhưng hôm nay lại đặc biệt về sớm để đưa mình đi khám đó, cậu thấy anh ấy yêu mình đến nhường nào.”

Xi! Nhìn là biết, có cần giải thích với cô kĩ như vậy không? Làm như cô là tiểu tam chuyên đi phá hoại hạnh phúc nhà người khác không bằng. Thật không ngờ, trên đời này lại có người thích khoe khoang như vậy.

Dương Nguyên không cần biết hai người này là ai, chỉ cần biết là tiếp xúc với họ càng ít càng tốt, nhìn là cảm thấy chướng mắt rồi.

Cô cười mà như không cười, “Ồ! Vậy chúc hai người hạnh phúc tới đầu bạc gang long. Tạm biệt và không hẹn gặp lại!”

Cô liếc sang nhìn người đàn ông bên cạnh cô gái kia thì giật mình, nhưng chỉ là vài giây rồi quay phắt người bước đi không quay đầu lại.

Dương Nguyên nghĩ đi nghĩ lại vẫn không hiểu, tại sao ánh mắt của người đàn ông kia nhìn cô lại kì lạ như vậy? Ánh mắt đó thể hiện rõ nỗi khổ gì đó, sự ân hận, day dứt,... ánh mắt đó nhìn cô như kiểu anh ta làm gì đó cảm thấy có lỗi với cô vậy? Mãi mê suy nghĩ, không để ý phía trước, Dương Nguyên đi đập đầu vào ngực của một người nào đó.

Dương Nguyên ngẩng mặt lên nhìn, người đó không ai khác chính là Hàn Thiên. Nhưng vừa nhìn vào khuôn mặt của anh, Dương Nguyên có cảm giác như không khí lạnh từ bắc cực tràn về. Cô nuốt nước bọt, bắt gặp lùi lại phía sau vài bước.

Hàn Thiên trừng mắt nhìn Dương Nguyên, anh nắm chặt cổ tay cô không để cô lùi thêm bước nào nữa, “Em vừa đi đâu?”

“Tôi cảm thấy trong phòng kia không tốt lắm nên đã đi dạo trong khuôn viên của bệnh viện.”

“Dương Nguyên, nên nhớ em là người phụ nữ của tôi, còn bạn trai cũ của em đã có vợ con rồi, đừng có mơ tưởng.”

Dương Nguyên biết Hàn Thiên đang nói về vấn đề gì, chắc là lúc anh tới đây đã thấy cô ở ngoài khuôn viên rồi. Và cô cũng biết được người đàn ông nhìn cô bằng ánh mắt kì lạ kia là bạn trai cũ của cô.

“Hóa ra là bạn trai cũ.”

Hàn Thiên nhú mày, “Em nói sao?”

Dương Nguyên lắc đầu, “Không có gì.” Cô ra vẻ mặt cực kì là đáng thương, “Hàn Thiên, anh đừng có nắm chặt cổ tay tôi như vậy có được không? Cổ tay tôi sắp gãy rồi!”

Hàn Thiên nhìn dáng vẻ của cô như vậy cũng ngại được phần nào, thả lỏng tay Dương Nguyên ra, hừ nhẹ một tiếng, “Không có lần sau đâu đấy.” Nói xong anh kéo tay Dương Nguyên đi về phía cổng bệnh viện, “Chúng ta về thôi!”

“Hàn Thiên, anh làm thủ tục xuất viện rồi sao?”

“Ừ!”

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Hàn Thiên, tôi đói

Chiếc xe của Hàn Thiên đã dừng trước cửa tại ngôi biệt thự nhà họ Hàn, nhưng anh lại không vào trong mà ngồi lại trong xe nhìn Dương Nguyên đang chìm sâu vào giấc ngủ.

Bầu trời đã tối, ánh đèn trong ngôi biệt thự chiếu vào trong xe khiến hình ảnh của Dương Nguyên trở nên huyền ảo, cô như một nàng công chúa đang ngủ say trong ngôi rừng sâu. Khuôn mặt không trang điểm nhưng vẫn khiến cho hàng vạn cô gái phải ganh tỵ với vẻ đẹp của cô.

Hàn Thiên thất thần nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của Dương Nguyên, ánh mắt dừng vào ở vị trí chiếc môi đỏ mọng của cô, anh bất giác tiến người về phía Dương Nguyên, môi anh từ từ tiến tới môi của Dương Nguyên. Nhưng chỉ còn 0,5 cm nữa thôi là hai môi chạm nhau thì Dương Nguyên đã xoay người tìm một vị trí thoải mái hơn.

Hàn Thiên bừng tỉnh, anh quay người về vị trí của mình và không muốn làm cô tỉnh giấc lúc này.

Thấy Dương Nguyên có vẻ nằm không thoải mái, Hàn Thiên liền nhẹ nhàng tháo dây an toàn ra khỏi người cô ra rồi bế cô lên phòng ngủ, ngủ sẽ dễ chịu hơn.

Đến nửa đêm, Dương Nguyên tỉnh lại. Cảm thấy toàn thân mỏi nhừ, như có thứ gì nặng đè lên người cô vậy.

Quả nhiên, cô bị Hàn Thiên ôm chặt, chân thì gác lên đùi của cô, tay thì ôm chặt lấy cô. Người bị ôm khi ngủ thế này không đau nhừ toàn thân mới là lạ.

Dương Nguyên khẽ nhúc nhích nhưng vẫn không ăn thua, Hàn Thiên ôm cô chặt quá không cử động nổi. Và hiện giờ, cái bụng của cô đang kêu gào thảm thiết vì từ trưa khi còn ở bệnh viện cô vẫn chưa nhét gì vào bụng.

“Hàn Thiên!”

“Ừ!”

“Tôi đói!”

“...”

“Anh có đang nghe tôi nói không đấy?”

“Em có biết bây giờ là mấy giờ không?”

“Không cần biết, tôi cảm thấy hiện giờ tôi rất đói, muốn dậy ăn cơm!”

Vẫn không thấy Hàn Thiên có bất kì phản ứng nào, Dương Nguyên lờn giận lên tới tận đỉnh đầu, ra sức giãy giụa để thoát khỏi cánh tay của Hàn Thiên.

Lúc này Hàn Thiên giữ chặt Dương Nguyên lại, sau đó với tay lên công tắc bật đèn sáng trưng, anh đứng dậy, không nói một lời nào, đi thẳng ra khỏi phòng ngủ.

Nhìn đáng Hàn Thiên đã khuất sau cánh cửa, Dương Nguyên gãi đầu ngáy ngổ vì hành động vừa rồi của Hàn Thiên, “Chẳng lẽ anh ta bị mộng du sao?”

Không nghĩ nhiều nữa, Dương Nguyên chạy ngay xuống phòng bếp tìm đồ ăn. Nhưng khi thấy Hàn Thiên đang loay hoay ở trong bếp thì những câu hỏi vẫn vơ lại hiện trong đầu. Chẳng lẽ Hàn Thiên cũng thấy đói sao? Hay là chuẩn bị cho mình?...

Xua tan những ý nghĩ trong đầu, Dương Nguyên đi đến chiếc tủ lạnh. Mở ra thấy toàn là rau củ, tất cả đều không ăn được. Mặt bỗng ỉu xiu như quả bóng bị xì hơi, nhưng chỉ được vào giây, khuôn mặt đó lại sáng bừng lên.

Mấy hôm trước, đi siêu thị cô có mua một hộp kem, từ hôm đó cô vẫn chưa có ăn. Hí hửng mở ngăn tủ bên cạnh, lấy hộp kem ra.

Xúc một miếng kem, miếng kem đó sắp tới miệng của Dương Nguyên thì chiếc muỗng đã bị Hàn Thiên giật lấy, “Vèo...” miếng kem đó đã không cánh mà bay đến chiếc thùng rác ở góc bếp, sau đó lại đến lượt cả hộp kem.

Dương Nguyên chuẩn bị nổi điên thì Hàn Thiên đã đặt một đĩa điểm tâm trên mặt bàn, “Ăn kem mùa này không tốt cho sức khỏe. Ăn tạm cái này đi!”

Dương Nguyên nhìn vào điểm tâm, không phải làm cho anh ấy mà làm cho cô ăn. Điểm tâm không có cầu kì nhưng lại có cảm giác nó rất ngon. Dương Nguyên chớp chớp mắt nhìn Hàn Thiên, “Anh làm cho tôi ăn sao? Không phải anh cũng đói à?”

“Em ăn đi, tôi làm cho em!”

Nghe Hàn Thiên nói như vậy, tim của Dương Nguyên có chút rung động, đập nhanh lạ thường. Nhưng cô lại không muốn mình càng ngày càng lún sâu vào chuyện tình cảm với anh. Một khi đã chìm đắm, và một ngày nào đó cô đột nhiên biến mất khỏi thời hiện đại này, lúc đó sẽ khiến cả hai đều đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chiếc vòng tay

Sức khỏe của Dương Nguyên đã bình phục. Khi đi làm ở công ty có không ít người bàn tán chuyện của cô và Hàn Thiên sau lưng, nhưng Dương Nguyên chẳng buồn để tâm. Chỉ cần làm tốt công việc của mình là được.

Thời gian này, Hàn Thiên đã đi công tác ở Anh, cho nên cuộc sống của Dương Nguyên mới được thoải mái như vậy. Hiếm có được dịp như thế này, Dương Nguyên phải tranh thủ thời gian ăn chơi, làm những việc mình thích.

Đi vào một tiệm trang sức nổi tiếng ở trong nước. Dương Nguyên bị cuốn hút bởi một chiếc vòng tay, nhìn thì nó được thiết kế rất đơn giản nhưng đối với Dương Nguyên, nó lại không đơn giản chút nào.

Dương Nguyên mỉm cười với người nhân viên kia, “Làm phiền cô lấy cho tôi xem cái này.”

Cô nữ nhân viên lấy chiếc vòng tay từ trong tủ kính lên mặt bàn, môi nở nụ cười công thức, “Tiểu thư đúng là có đôi mắt tinh tường, chiếc vòng tay này có từ thời Phong Minh hoàng đế. Nghe nói, chiếc vòng tay này luôn được em gái của người đeo trên tay của mình và còn là vật cô ấy rất thích nữa.”

Dương Nguyên không nói gì, chỉ cười cười chạm nhẹ lên bề mặt của chiếc vòng. Đúng vậy, chiếc vòng tay này là của cô, cũng là đồ mà cô thích nhất. Để có chiếc vòng tay này, hoàng huynh của cô đã mời những người thợ giỏi nhất kinh thành thiết kế vòng tay để làm cho cô vui trong ngày cô tròn 15 tuổi.

“Chiếc vòng tay này bao nhiêu vậy?”

“500000 USD.”

“500000 USD sao?”

Dương Nguyên nhìn vào chiếc vòng, cô lấy túi xách ra xem mình có bao nhiêu tiền, nhưng trong túi xách không đủ, nhiều lắm thì cũng chỉ bằng một phần mười số tiền kia thôi.

“Ở đây có cho kí giấy nợ không? Tôi không mang đủ tiền.”

Người nhân viên kia mỉm cười, “Không, nếu tiểu thư không mang đủ tiền thì có thể mau những thứ khác, ở đây có rất nhiều thứ đẹp.”

“Nhưng...”

Chưa nói hết câu, thì có một cô gái đeo chiếc kính râm che hết nửa mặt, đầu đội chiếc mũ nan rộng vành, cô ta ngang nhiên cầm chiếc hộp vòng tay lên, “Chiếc vòng tay này rất đẹp, bao nhiêu tiền vậy?”

Người nhân viên kia thấy cô ta thì ánh mắt sáng bừng, có vẻ rất nhiệt tình, “Thương tiểu thư, chiếc vòng này chỉ có 500000 USD thôi.”

Cô gái đeo kính râm kia ồ lên một tiếng, tháo chiếc kính râm ra, nhìn Dương Nguyên với ánh mắt xem thường.

Dương Nguyên cũng chẳng vừa, giật lại hộp vòng tay từ tay của Thương tiểu thư kia, “Này cô, tôi đã quyết định mau chiếc vòng tay này rồi. Muốn mua thì cô có thể chọn cái khác, không nên đi giành đồ của người khác như vậy!”

Thương Mai Thi vẫn nhìn Dương Nguyên với ánh mắt xem thường, khinh miệt, “Ồ! Nhưng theo tôi thấy, cô không có đủ tiền mua thì phải?”

“Cô...”

Dương Nguyên siết chặt bàn tay, lúc này cô rất tức, rõ ràng là đồ của cô mà không có cách nào lấy lại được. Nhớ trước kia khi cô là công chúa, muốn thứ gì là có thứ đó, không một người nào dám giành đồ với cô.

Người nhân viên kia thấy vậy liền mỉm cười, “Vị tiểu thư này, Thương tiểu thư không thể đắc tội được đâu. Coi như nhường cho cô ấy đi, dù sao cô cũng không có đủ tiền, có thể mua thứ khác cũng được mà.”

Vừa tức giận vừa có chút sợ hãi, cô sợ vì chiếc vòng tay sẽ bị cô gái trước mặt mua mất. Đây là kỉ vật duy nhất có liên quan tới cô, cũng là món quà cô thích nhất của hoàng huynh tặng. Đang lúc không biết làm thế nào thì chiếc điện thoại đổ chuông. Khi nghe máy xong, Dương Nguyên mỉm cười, móc toàn bộ đồ trong túi ra mặt bàn, cô cầm một chiếc thẻ rồi lại nhét toàn bộ đồ vừa móc ra vào trong túi xách.

Cuộc điện thoại vừa rồi là của Hàn Thiên. Anh gọi để nói cho cô biết, trước khi anh đi có để một chiếc thẻ tín dụng vào trong túi xách của Dương Nguyên, bảo cô muốn mua gì thì mua vì tiền trong thẻ không có giới hạn.

Dương Nguyên đưa cho người nhân viên kia cái thẻ mà Hàn Thiên đã để vào trong túi xách của cô, “Tôi sẽ mua chiếc vòng này!”

Người nhân viên kia nhìn chiếc thẻ rồi nhìn Dương Nguyên với ánh mắt kinh ngạc cùng với sự khiêm nhường, những người có chiếc thẻ này không phú thì cũng quý, không thể đắc tội. Chiếc thẻ trên tay Dương Nguyên là chiếc thẻ không có giới hạn về tiền, muốn rút bao nhiêu cũng được. Ở trong nước, không quá mười người sở hữu nó.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

“Thiếu Tường, người ta nhìn chúng chiếc vòng kia mà cô ta không chịu nhường lại, anh nói em phải làm sao bây giờ, em chỉ thích chiếc vòng đó thôi.”

Người đàn ông bước tới chỗ Thương Mai Thi, anh ta trông rất đẹp trai, khuôn mặt tuấn tú, tao nhã. Dương Nguyên dám chắc chắn rằng, chỉ cần anh ta nở nụ cười thôi, sẽ khiến cho hàng ngàn cô gái nhỏ nước miếng. Anh ta trông có vẻ như một playboy điển hình.

Thiếu Tường nhìn Dương Nguyên, nhú mày lên tiếng hỏi, “Tôi và cô từng gặp nhau?”

“Không có!”

Thiếu Tường gật đầu, “Vậy à!” Anh ta nhìn Thương Mai Thi mỉm cười rồi lại nhìn Dương Nguyên, “Thật ngại quá, tôi không muốn bán chiếc vòng tay này. Cô có thể chọn bất kì một trang sức nào trong đây, riêng cô sẽ mua một tặng một.”

Quả là đãi ngộ rất cao nhưng Dương Nguyên không cần, cô chỉ muốn chiếc vòng tay này thôi. Dương Nguyên kiên định nhìn người đàn ông kia, “Tôi chỉ muốn mua chiếc vòng này thôi, những thứ khác tuy cũng rất đẹp nhưng nó lại không đáng để tôi quan tâm.”

Thiếu Tường không có biểu hiện gì là tức giận, cô gái này có vẻ rất thú vị, anh nở nụ cười tao nhã, “Nhưng tôi lại không có ý định bán chiếc vòng tay này, cô có thể làm được gì?”

Dương Nguyên nhú mày, “Anh là ai?”

Phương Mai Thi khoát tay Thiếu Tường cười híp cả hai mắt, “Cô không biết anh ấy là ai sao? Thiếu Tường là chủ của tiệm trang sức này.” Nói xong, cô ta lấy lại chiếc vòng tay trên tay của Dương Nguyên, “Anh ấy không muốn bán thì cô làm sao mà mua được?”

Dương Nguyên im lặng, khóe mắt cay cay. Bây giờ cô đã hiểu cái cảm giác thế nào là có tiền mà không thể mua thứ mình muốn rồi. Cô hít một hơi thật sâu, nghẹn ngào nói, “Có thể bán chiếc vòng này cho tôi không? Nó đối với tôi rất quan trọng! Tôi có thể mua chiếc vòng này với giá gấp đôi!”

Thiếu Tường chuẩn bị nói gì đó thì chiếc điện thoại của anh đổ chuông, anh lấy điện thoại ra rồi nghe máy, “Có chuyện gì sao? Sao đột nhiên cậu lại gọi cho tôi vậy?”

Giọng nói của Hàn Thiên trầm trầm, cứng rắn, như đang ra lệnh vậy, “Thiếu Tường, tôi nghe nói bà xã của tôi đến tiệm trang sức nhỏ của cậu. Cô ấy muốn mua một chiếc vòng tay!”

Nghe Hàn Thiên nói trong điện thoại. Thiếu Tường nhìn Dương Nguyên với vẻ sững sốt. Lúc này anh đã nhận ra cô gái đối diện với anh là ai rồi, hóa ra là vợ của Hàn Thiên, thảo nào mà nhìn quen mắt thế. Thiếu Tường nuốt nước bọt, miệng cười cười.

“Chỉ là hiểu lầm nhỏ thôi, tôi sẽ giải quyết mọi chuyện, cậu yên tâm, tôi sẽ không để cậu phải phiền lòng nữa đâu!”

“Ừm! Cậu mà không giải quyết cẩn thận thì biết hậu quả rồi đúng không? Tự do của cậu...”

“Biết rồi, biết rồi, cậu không phải nhắc nhở. Bạn tốt của tôi ơi! Cậu cứ yên tâm đi!”

Nghe xong điện thoại, Thiếu Tường lấy hộp vòng tay trên tay Thương Mai Thi đưa cho Dương Nguyên.

“Xin lỗi vì đã không nhận ra em sớm hơn. Chiếc vòng này tôi tặng cho em coi như là quà xin lỗi!”

Dương Nguyên nhìn Thiếu Tường với ánh mắt cảm động, tay nhận lấy hộp quà, “Anh là...”

Thiếu Tường nở nụ cười chết người, “Anh là bạn của ông xã em, anh tên Thiếu Tường. Hôm hai người tổ chức hôn lễ anh không tham dự được vì anh đang ở nước ngoài.”

Dương Nguyên gật đầu, “Nhưng sao anh lại bảo nhìn em thấy quen, hôm đó anh không tham dự lễ cưới mà?”

“Ngày mà Hàn Thiên và em tổ chức hôn lễ, Triệu Vũ đã gửi hình của hai người cho anh!”

“À! Thì ra là vậy!”

Thương Mai Thi thấy vậy thì có vẻ tức giận, kéo tay Thiếu Tường, “Thiếu Tường, anh bị sao vậy? Chiếc vòng kia...”

Cô ta chưa nói hết câu thì bị thiếu tường ngắt lời, “Em muốn chiếc vòng nào cũng được nhưng chiếc vòng kia thì không thể được!”

Dương Nguyên nhìn hai người họ, tình cảnh này có vẻ không ổn, cô liền chào tạm biệt Thiếu Tường rồi nhìn cô gái kia với ánh mắt “Tôi đã thắng rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Boss! tôi là công chúa

Ánh mặt trời buổi chiều tà khẽ chiếu xuyên qua tán lá, ánh nắng không quá gắt như buổi trưa mà êm dịu, nhẹ nhàng, khiến cho khung cảnh trở nên thơ mộng, lãng mạn.

Dương Nguyên vui vẻ cầm chiếc vòng tay, nhẹ nhàng soi trước ánh nắng mặt trời, chiếc vòng lấp lánh, sáng bóng, đẹp mê hồn. Cuối cùng chiếc vòng này cũng là của cô, nó sẽ mãi mãi là của cô.

Nhìn chiếc vòng trong tay, Dương Nguyên lại nhớ đến hoàng huynh của mình. Không biết hoàng huynh bây giờ có sống tốt không? Bình thường, hoàng huynh của cô rất hay mắng cô, phạt cô. Nhưng cô biết, người làm như vậy chỉ vì thương đứa tiểu muội này, luôn muốn cô sống cuộc sống thật tốt đẹp.

Thất thần nhớ lại những hồi ức tươi đẹp khi cô làm công chúa, Dương Nguyên đã không để ý mọi vật xung quanh. Chiếc vòng tay trên tay cô đã bị một người đàn ông mặc đồ thể thao đen, đầu đội mũ lưỡi trai cướp mất.

Khi bị cướp đồ, Dương Nguyên mới trở lại hiện thực, chạy đuổi theo tên cướp kia, cô hô thật to, “Có cướp...mọi người...bắt cướp...”

Đuổi theo tên cướp một đoạn đường dài, Dương Nguyên cảm thấy mệt, muốn dừng lại nhưng vì chiếc vòng tay kia, cô không thể dừng lại được. Nếu là thân thể trước kia, chắc chắn chỉ trong vài giây thôi, cô đã bắt được tên cướp, đánh cho hắn một trận như tử rồi. Nhưng hiện giờ, kinh công của cô không tồn tại trong thân xác này, không cách nào có thể chạy nhanh được.

Đột nhiên, Dương Nguyên thấy một người đàn ông chạy đuổi theo tên cướp kia, trong lòng có cảm giác vui vui vì người đó sắp bắt được tên cướp kia rồi.

Tiếng còi xe đinh tai nhức óc vang bên tai Dương Nguyên, cô giật mình, mở to mắt nhìn chiếc ô tô đang lao nhanh về phía mình. Lúc này, Dương Nguyên

đang đứng giữa đường lớn, cô sợ hãi, chân tay mềm nhũn không thể cử động được. Cảm giác lúc này như là cái cảm giác khi cô bị ngã xuống hồ sen ở ngự hoa viên vậy, muốn cử động mà không thể cử động nổi.

“A...”

RẦM!

Dương Nguyên nằm dưới đất cùng một vũng máu lớn, cô cố mở mắt nhìn tên cướp kia, thấy hắn chạy càng ngày càng xa, còn người đàn ông đuổi theo tên cướp thì lại chạy nhanh về phía cô.

Dương Nguyên cố gắng giơ tay lên chỉ về hướng tên cướp, “Chiếc...chiếc...”

Cô không còn sức lực nào để nói nữa. Lúc này, cô cảm giác toàn thân mình bị mất cảm giác, mắt cứ nhú chặt lại rồi cô mất hoàn toàn ý thức về mọi thứ xung quanh.

Trong phòng cấp cứu của bệnh viện, các vị bác sĩ luôn ra ra vào vào với vẻ mặt cực kì khó coi, người nào cũng toát mồ hôi hột, vẻ mặt thì căng thẳng.

Từ khi có Hàn Thiên xuất hiện với khuôn mặt lạnh như quý dữ, trên người đằng đằng sát khí, nói một câu khiến cho tất cả mọi người đều phải sợ hãi và lo lắng.

“Nếu như các người không cứu được cô ấy thì cái bệnh viện này đừng mong có thể hoạt động được về sau! Và còn tất cả nhân viên trong cái bệnh viện này cũng đừng mong về sau có được công việc tử tế!”

Vì câu nói này đã khiến cho viện trưởng của bệnh viện cũng phải đứng trước cửa phòng cấp cứu mà toát hết cả mồ hôi hột lo lắng.

Nhìn tướng mạo người đàn ông này là biết anh không nói chơi, sát khí dày đặc, không ai dám tới gần anh lúc này. Mọi người nhìn thấy Hàn Thiên thì cứ như là thấy quỷ, lập tức tránh đi thật xa.

Tất cả nhân viên trong bệnh viện đều nom nớp lo sợ, họ đều thầm cầu nguyện cho cô gái đang nằm trong phòng cấp cứu kia sẽ không có chuyện xấu gì xảy ra. Nếu không, cuộc đời họ sau này coi như xong.

Suốt mười hai tiếng đồng hồ, cuối cùng, đèn của phòng cấp cứu cũng tắt.

Một người bác sĩ đi ra, nhìn Hàn Thiên, như vẫn đang hoảng vì vẻ mặt của Hàn Thiên, ông nghẹn họng không nói được thành lời.

Hàn Thiên thấy vẻ mặt của ông bác sĩ, lại càng tức giận hơn, quát lớn, “Nói!”

Bác sĩ giật mình, hấp tấp nói, “Đã phẫu thuật thành công nhưng...”

“Nhưng sao?”

“Nhưng tình trạng của cô ấy hiện giờ không được khả quan.”

Nghe xong, Hàn Thiên không thèm nghe những lời nói dư thừa của vị bác sĩ kia nữa, trực tiếp đẩy bác sĩ sang một bên, đi vào bên trong phòng cấp cứu mà không ai dám cản.

Trên người Dương Nguyên lúc này bị dây cuốn chằng chặt. Nhìn thấy cánh ày, trái tim Hàn Thiên đau nhói. Anh tự trách bản thân mình quá nuông chiều cô. Nếu như lúc trước anh kiên quyết bắt Dương Nguyên đi cùng anh thì cô đã không bị thương nghiêm trọng như này rồi.

Trong lúc đang họp, Hàn Thiên nhận một cuộc gọi từ thuộc hạ thì biết được tin cô bị xe tông rất nghiêm trọng. Lúc đó, anh hủy bỏ cuộc họp, lập tức về nước.

Ngồi trên chiếc máy bay tư nhân, anh có cảm giác hoang mang, lo sợ, anh sợ Dương Nguyên sẽ xảy ra chuyện không hay.

Lúc tới được bệnh viện thì Dương Nguyên vẫn đang nằm trong phòng cấp cứu. Lúc đó, Hàn Thiên như một con quỷ dữ xông vào bệnh viện, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú vào phòng cấp cứu.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Do đầu bị va đập mạnh nên đã ảnh hưởng tới não bộ. Dương Nguyên đã có thể cứu sống cũng là một kì tích rồi. Kì diệu hơn nữa là các vết thương đều

hồi phục rất nhanh. Chỉ trong hai tháng, các vết thương ngoài da hay là ở bên trong đều hồi phục bình thường. Nhưng lại không biết Dương Nguyên khi nào thì sẽ tỉnh lại mặc dù cô được chuyển tới bệnh viện tốt nhất, có các bác sĩ giỏi tầm cỡ quốc tế chữa trị. Nhưng ai cũng đều lắc đầu với tình trạng bất tỉnh của Dương Nguyên.

Những kẻ đã làm cho Dương Nguyên thành ra như thế này, Hàn Thiên bắt bọn chúng trả giá thật đắt. Sống mà lại muốn chết nhưng lại không thể nào mà chết được.

Không còn cái lạnh của mùa đông, sự ẩm áp của mùa xuân cũng sắp tàn. Bầu không gian trong căn phòng êm dịu, dễ chịu, hương hoa hồng lan tỏa khắp căn phòng, loại hoa mà Dương Nguyên thích nhất.

Dương Nguyên tỉnh dậy từ cơn hôn mê trong suốt hơn hai tháng liền, từ từ mở mắt. Do ngủ quá lâu, ánh sáng trong căn phòng quá sáng khiến cô chưa kịp thích nghi, cô liền nhắm mắt lại lần nữa.

Lại mở mắt ra một lần nữa, đập vào mắt cô đầu tiên là một khuôn mặt tuấn mỹ của một nam nhân. Anh ấy nhìn cô với khuôn mặt rạng rỡ, có chút xúc động và vui mừng.

Dương Nguyên định hỏi người ấy là ai nhưng cổ họng cô khô quá, không thể phát ra âm thanh được.

Hàn Thiên nhìn biểu hiện trên mặt của Dương Nguyên thì biết ngay cô cần gì, anh liền đi rót nước ấm cho cô. Hàn Thiên nhẹ nhàng đỡ Dương Nguyên dậy, ngồi lên đầu giường để cô dựa đầu vào ngực mình. Sau đó, anh cầm cốc nước, khẽ đặt lên miệng Dương Nguyên.

Sau khi Dương Nguyên uống nước xong, Hàn Thiên lại đặt cô nằm trên giường như cũ.

“Em thấy sao rồi? Có thấy khó chịu chỗ nào không?”

“Anh là ai?”

Nghe Dương Nguyên hỏi một câu kì cục, Hàn Thiên đứng hình tại chỗ. Nụ cười trên môi tắt lịm. Anh bấm chiếc nút trên đầu giường. Giọng nói lạnh lùng, cứng rắn vang lên, “Gọi viên trưởng Triệu Vũ vào đây, ngay lập tức!”

Hàn Thiên nhìn thẳng vào mắt Dương Nguyên, nắm lấy bàn tay cô, “Em thật sự không nhớ anh là ai sao?”

Dương Nguyên lắc đầu.

Bầu không khí yên tĩnh lạ thường. Sau đó, Dương Nguyên lại lên tiếng phá vỡ sự yên lặng.

“Tôi là ai?”

Hàn Thiên không trả lời câu hỏi của Dương Nguyên, anh nắm chặt tay cô hơn, suy nghĩ về một điều gì đó.

“Hàn Thiên, có chuyện gì thế!” Triệu Vũ cùng với một người y tá nữ bước vào phòng bệnh của Dương Nguyên.

Dương Nguyên tỉnh lại thì Hàn Thiên phải thấy vui mới đúng nhưng Triệu Vũ lại nhìn thấy một sắc mặt kì lạ của Hàn Thiên, không có biểu hiện gì là vui vẻ.

Hàn Thiên đứng dậy, “Cậu hãy cho cô ấy kiểm tra lại một lần nữa đi, cô ấy không nhớ được gì!”

Triệu Vũ nhướng mày, quay sang người y tá bên cạnh, “Chuẩn bị thiết bị kiểm tra, cô ấy cần được kiểm tra ngay bây giờ!”

Y tá nghe vậy, liền đi ra khỏi phòng bệnh.

Sau khi kiểm tra xong, Triệu Vũ cầm tập tài liệu lên xem rồi nói với Hàn Thiên, “Tất cả mọi thứ đều không bị ảnh hưởng gì, đều bình thường. Do não của vợ cậu bị tổn thương nặng nên kí ức đã bị mất.”

“Cô ấy có thể nhớ lại được không?”

“Về vấn đề này không thể nói trước được điều gì. Có thể nhớ được còn phải tùy thuộc vào bản thân rất nhiều.”

“Ừ! Cảm ơn cậu.”

Triệu Vũ mỉm cười vỗ vai Hàn Thiên, “Không có gì, bạn bè không nên khách sáo vậy đâu. Không có việc gì nữa, mình đi trước đây.”

Hàn Thiên gật đầu, sau đó đi vào phòng của Dương Nguyên.

Hàn Thiên bước vào phòng Dương Nguyên thấy cô đang ôm đầu đau đớn, anh vội chạy đến ôm cô vào lòng. “Em bị làm sao vậy?”

“Tôi bị làm sao thế này? Sao lại không nhớ được gì chứ?”

“Không nhớ được thì đừng nhớ nữa, cố nhớ lại thì em sẽ bị đau đầu đó.”

Dương Nguyên ôm chặt Hàn Thiên, cô có vẻ ngoan ngoãn nghe lời Hàn Thiên, sau đó ngủ thiếp đi trong lòng Hàn Thiên

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Dương Nguyên ngủ một lúc rồi tỉnh dậy, Hàn Thiên đi đến chỗ cô, khẽ vuốt mái tóc của cô, nhẹ nhàng nói, “Chúng ta về nhà thôi!”

Dương Nguyên nhú mày, “Về nhà?”

“Ừ! Về nhà! Chúng ta đã kết hôn, hiện giờ anh là chồng của em.”

Dương Nguyên gật đầu, “À! Vậy tôi tên là gì?”

“Em tên là Lâm Dương Nguyên, còn anh tên là Hàn Thiên. Từ giờ em sẽ làm Hàn phu nhân.”

Thấy Hàn Thiên có vẻ rất dịu dàng với cô, nhẹ nhàng nói cho cô biết mọi thứ về cô. Dương Nguyên cười vui vẻ, “Chồng của em là một người tốt, lại còn rất xinh đẹp nữa.”

Khi nghe Dương Nguyên khen, nụ cười trên môi Hàn Thiên trở nên cứng ngắc. Bình thường, nếu Hàn Thiên nghe được Dương Nguyên khen thì anh sẽ rất vui nhưng câu khen của Dương Nguyên lúc này có chút vấn đề.

Xinh đẹp? Đây mà là từ dùng để miêu tả độ đẹp trai của đàn ông sao?

Vừa tỉnh lại, Dương Nguyên chưa thể đi được, cô được Hàn Thiên từ từ dìu từng bước, từng bước.

Trước khi về nhà, hai người họ ghé vào một nhà hàng. Hàn Thiên nghĩ Dương Nguyên chắc cũng đói rồi. Trong suốt hai tháng nay, cô chưa ăn một thứ gì, chỉ truyền dinh dưỡng vào trong cơ thể.

Trên bàn, toàn những món ăn cho người mới khỏi bệnh, những món ăn này, vừa thơm vừa ngon lại vừa có độ dinh dưỡng cao.

Dương Nguyên háo hức cầm chiếc thìa nếm thử, khuôn mặt rạng rỡ nhìn Hàn Thiên, “Rất ngon!”

Hàn Thiên cười, “Ngon thì em ăn nhiều vào.”

Dương Nguyên mỉm cười, gật gật đầu rồi ăn ngon lành. Khi ăn được khoảng vài thìa, khuôn mặt Dương Nguyên nhăn nhó, tay ôm bụng, số thức ăn vừa vào bụng đã bị nôn hết ra ngoài.

Hàn Thiên hoảng hốt đứng bật người dậy, đến chỗ của Dương Nguyên vỗ nhẹ vào lưng cô.

“Em bị sao vậy? Bây giờ cảm thấy thế nào rồi?”

Dương Nguyên một tay ôm bụng, một tay nắm chặt áo Hàn Thiên, “Đau bụng quá!”

Hàn Thiên cau mày nhìn đồ ăn trên bàn. Nhà hàng này là do anh làm chủ, những nguyên liệu ở đây đều được kiểm soát rất nghiêm ngặt, những đầu bếp ở đây cũng toàn là cấp thượng hạng. Vậy nên không thể nào là do thức ăn được.

Anh lấy điện thoại ra gọi cho Triệu Vũ, nói về tình trạng của Dương Nguyên cho Triệu Vũ nghe.

Triệu Vũ: “Vấn đề này là bình thường thôi, cậu đừng có lo lắng quá. Vì hệ tiêu hóa của vợ cậu không làm việc hơn hai tháng nên mới như vậy.”

“Vậy mình phải làm thế nào?”

“Cậu hãy cho cô ấy ăn những thứ dễ tiêu hóa nhất, để cô ấy từ từ thích nghi với thức ăn.”

“Vậy bao giờ cơ thể Dương Nguyên mới có thể thích nghi được với thức ăn?”

“Ngắn nhất là một ngày.”

“Một ngày? Một ngày không ăn thì là sao mà sống? Cậu còn có cách nào không?”

“Chỉ còn cách này thôi!”

Tất máy, Hàn Thiên lấy giấy ăn lau hết vết bẩn dính trên người Dương Nguyên. Anh mỉm cười, ôm Dương Nguyên vào lòng, “Không sao, đừng sợ.”

Nhân viên dọn sạch cháo vung vãi trên sàn nhà, sau đó lại mang một bát cháo khác, lần này chỉ đơn giản là một bát cháo trắng.

Hàn Thiên kiên nhẫn đút từng miếng cháo cho Dương Nguyên, nhưng lần nào đút được khoảng hai đến ba thìa thì Dương Nguyên lại nôn ra hết sạch.

Dương Nguyên lúc này cảm thấy rất khó chịu, toàn thân mệt mỏi, cô dựa vào ngực của Hàn Thiên mà ngủ thiếp đi.

Hàn Thiên thấy vậy, không ép cô ăn nữa, đặt bát cháo lên trên bàn. Anh bế cô đi ra ngoài rồi lái xe về nhà.

Đã một ngày rồi mà Dương Nguyên vẫn chưa ăn được gì khiến cho Hàn Thiên rất phiền lòng. Nhìn thấy Dương Nguyên yếu ớt, không còn sức sống, mặt trắng bệch vì đói, tim Hàn Thiên đau nhói.

Hàn Thiên có ý định truyền dinh dưỡng vào trong cơ thể của Dương Nguyên nhưng lại bị Triệu Vũ can ngăn. Nếu truyền dinh dưỡng vào trong cơ thể của Dương Nguyên lúc này sẽ càng làm cho hệ tiêu hóa của cô tiêu hóa thức ăn khó khăn hơn.

Hàn Thiên vô đầu, đi qua đi lại bên giường, anh không biết phải làm thế nào lúc này, làm thế nào cũng không được mà Dương Nguyên lại càng ngày càng yếu dần.

Đột nhiên, ánh mắt dừng lại ở ly nước. Anh chợt nhớ ra, lúc ở bệnh viện, Dương Nguyên đã uống nước mà không bị sao, anh liền quay sang người hầu.

“Đi nấu cháo, lần này nấu cháo thật loãng cho tôi.”

Khi cháo được nấu xong, Hàn Thiên thổi từng thìa đút cho Dương Nguyên.

Dương Nguyên ăn được hai thìa cháo loãng, cô không có biểu hiện gì là nôn ra, anh vui mừng đặt bát cháo lên bàn rồi xem tình hình của Dương Nguyên sau đó.

Một lúc sau, Dương Nguyên vẫn bình thường, anh đút cháo cho cô ăn, cứ thế, cứ thế, Dương Nguyên đã ăn hết được bát cháo nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Tại một khu trung tâm mua sắm lớn, Dương Nguyên chạy hết quầy hàng này tới quầy hàng khác.

Kể từ khi Dương Nguyên bị mất trí nhớ, cô như một người hoàn toàn khác. Tính tình thì như một đứa trẻ, những thứ mà cô không thích thì có ép cho cô cô cũng không cần, nhưng cô mà thích thứ gì thì những thứ đó bằng mọi giá nó phải là của cô. Cô không thèm những thứ của người khác vì vậy những thứ gì thuộc về cô thì đừng ai có thể cướp được. Nói đúng hơn là không ai dám cướp.

Dương Nguyên quay lại cười với Hàn Thiên, “Hàn Thiên, chúng ta chơi trò trốn tìm đi, em trốn, anh tìm.” Nói xong cô chạy thật nhanh, cúi đầu xuống chẳng Hàn Thiên nhìn thấy, rẽ trái, rẽ phải, đi đến quầy bán trang phục ẩn náu.

Dương Nguyên đang cười thầm, cô chắc Hàn Thiên sẽ khó có thể tìm thấy cô. Một lúc lâu, không thấy Hàn Thiên đâu, cô sợ anh sẽ lo lắng cho cô, liền đứng dậy để Hàn Thiên có thể nhìn thấy mình. Lúc đứng dậy, Dương Nguyên đã vô tình đập đầu của mình vào một người, khiến cô ta ôm bụng kêu to một tiếng.

“Này cô đi đứng kiểu gì thế, không có mắt nhìn à?”

Dương Nguyên thấy đầu của mình đau, hình ảnh của người phụ nữ trước mặt cô cứ hiện lên trong đầu nhưng cô chẳng nhớ nổi người này là ai. Cô lắc đầu, đứng thẳng dậy, nhìn thẳng vào người trước mặt lớn tiếng nói, “Cô mới là người không có mắt đó! Nhìn thấy có người ở dưới sao không tránh xa ra, đi sát tôi là có ý gì, hay là muốn hại tôi?”

Lục Cẩm Vân thấy khuôn mặt của Dương Nguyên, thì vô cùng ngạc nhiên. Từ xa, cô ta đã thấy người này quen quen, không ngờ người đó lại là Dương Nguyên. Lục Cẩm Vân ngạc nhiên vì ở đây chỉ dành riêng cho những người thượng lưu tới mua đồ, những người bình thường thì không bao giờ tới đây vì ở đây toàn đồ hàng hiệu, món đồ rẻ nhất cũng đã bằng một tháng lương của họ rồi.

Lục Cẩm Vân hást mắt, vẻ kiêu ngạo, “Sao cô lại ở đây? Nghỉ việc rồi mà cũng có tiền ở đây mua sắm sao?”

“Cô nói hươu nói vượn gì đấy, có phải cô bị thần kinh không? Đúng là đồ điên!”

Nghe Dương Nguyên chửi, Lục Cẩm Vân tức lắm. Gặp được Dương Nguyên, cô ta lại nhớ tới buổi tiệc mừng năm mới bị mất mặt trước bao nhiêu người, cô ta luôn cho rằng tất cả là do Dương Nguyên gây ra cho cô ta, nổi cảm phẫn hiện giờ đã dâng lên đến tận trời xanh.

“CHÁT! CHÁT!!”

Dương Nguyên bị Lục Cẩm Vân tát cho hai bạt tai, ánh mắt cô toát lên vẻ rét lạnh như muốn giết người, quát lớn, “Cô dám đánh tôi.”

Thế là Dương Nguyên xông tới Lục Cẩm Vân, đẩy ngã Lục Cẩm Vân, đánh, tát, giật tóc, khiến cho cô ta không thể phản kháng nổi.

Hàn Thiên thấy Dương Nguyên liền chạy tới can ngăn, không ngờ anh vừa nghe điện thoại một lúc mà cô lại làm loạn rồi.

“Cô có tư cách gì mà đánh tôi, cho cô chết này, đồ điên, đánh cho cô lần sau đi ra đường khỏi cần người khác, thần kinh...”

Hàn Thiên thấy Dương Nguyên có vẻ đánh người ta hơi ác, anh liền ôm lấy cô, “Bảo bối, đừng quậy nữa.”

Dương Nguyên được Hàn Thiên ôm đứng dậy, cô không phản kháng mà thuận theo, cô nhìn người phụ nữ nằm dưới đất, đầu tóc rối bù xù hệt như một con điên vậy, lúc này Dương Nguyên mới thấy hả hê, “Đáng đời!”

Hàn Thiên nhìn cô gái đáng thương nằm dưới đất, “Cô không sao chứ?”

Lục Cẩm Vân ngồi dậy, vuốt tóc sang hai bên, giọng nói ảm ức, “Hàn thiên, cô ta...”

Dương Nguyên thấy Hàn Thiên không quan tâm tới cô mà lại đi hỏi han quan tâm tới cô gái bị cô đánh thì tức lắm, thế mà cô ta lại biết tên chồng của cô nữa chứ. Chắc chắn hai người họ có quen nhau từ trước. Dương Nguyên kéo Hàn Thiên nhìn vào mình.

“Hàn Thiên, anh không đứng về phía em thì thôi, anh lại đi hỏi han cô ta, cô ta bị như thế này là do cô ta đáng bị như vậy.”

“Bảo bối, em đừng có bướng bỉnh như vậy, cô ta có bị như thế nào thì cũng không nên đánh cô ta như vậy chứ.”

“Đánh cô ta như vậy là còn nhẹ đó, nếu giống như trong những giấc mơ của em thì cô ta đã bị đầu lia khỏi cổ rồi.”

Hàn Thiên không nói với Dương Nguyên câu nào nữa, anh quay sang Lục Cẩm Vân, “Lục Cẩm Vân, những gì vợ tôi làm với cô, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi cô, tiền thuốc men...”

Dương Nguyên không muốn Hàn Thiên xin lỗi cô gái đó thay cô vì cô đâu có lỗi, cô tức giận kéo Hàn Thiên lại, “Hàn Thiên, anh không cần phải xin lỗi vì em không có lỗi, muốn xin lỗi thì phải là cô ta xin lỗi chứ không phải em.”

Hàn Thiên vẫn dùng giọng dịu dàng, nói với Dương Nguyên, “Bảo bối, ngoan, không nên bướng bỉnh, rõ ràng anh nhìn thấy em đánh cô ta mà!”

Dương Nguyên dưng dưng nước mắt, quát lớn, “Anh thì biết gì chứ, anh nhìn mặt em đi, là cô ta đánh em trước nên em mới đánh lại cô ta.”

Hàn Thiên lúc này mới để ý mặt của Dương Nguyên đỏ bừng, anh nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt cô, “Em có đau không? Cho anh xin lỗi nhé, là anh không hiểu chuyện.”

Dương Nguyên nước mắt chảy đầm đìa, cô hất tay Hàn Thiên ra, “Tôi không cần anh phải quan tâm, anh đi mà quan tâm đến cô ta.” Nói xong, Dương Nguyên chạy thật nhanh ra ngoài.

Hàn Thiên chạy đuổi theo Dương Nguyên nhưng lại bị Lục Cẩm Vân kéo lại, “Hàn Thiên...”

Hàn Thiên lạnh lùng nhìn Lục Cẩm Vân, anh hất cô ta xuống đất, “Tôi cảnh cáo cô, cấm cô không được bắt nạt vợ tôi, nếu không đừng trách tại sao tôi ác. cô bị như vậy là còn nhẹ đấy, dám đánh vợ tôi, chuyện này sẽ không dừng lại ở đây đâu, cứ chờ đó.”

Cảnh cáo xong, Hàn Thiên chạy đuổi theo Dương Nguyên.

“Bảo bối à, cho anh xin lỗi, tất cả là tại anh, là anh không biết em bị cô ta đánh.”

“Đừng đi theo tôi.”

“Cho anh xin lỗi.”

“Anh đến mà quan tâm người phụ nữ kia.”

“Anh xin lỗi.”

“...”

“Anh xin lỗi.”

“...”

“...”

Ngàn lần nói xin lỗi và cũng ngàn lần không có câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Về tới nhà, Dương Nguyên vẫn chẳng thèm nói năng gì với Hàn Thiên, cô đi thẳng lên phòng, rồi đóng sầm cửa lại.

Hàn Thiên hiện giờ đang rất phiền não khi Dương Nguyên giận anh như vậy, mà anh lại chẳng có kinh nghiệm dỗ dành. Những lần mà Dương Nguyên giận anh, chỉ cần anh xin lỗi vài câu là xong, nhưng còn lần này, anh xin lỗi hàng trăm lần mà vô ích.

Hàn Thiên mở điện thoại lên, tìm một cái tên trong danh bạ mà anh cho rằng là người có tình trường phong phú nhất, rồi bấm nút gọi.

Ở trong một khách sạn nọ, Thiếu Tường vẫn đang làm việc để thỏa mãn khát vọng của bản thân, không thèm để ý chiếc điện thoại đang reo trên bàn.

Hàn Thiên hơi mất kiên nhẫn, đã gọi n lần rồi mà Thiếu Tường vẫn không bắt máy.

Không thể chịu được tiếng điện thoại reo bên tai, Thiếu Tường dừng động tác lại, khiến cho cô gái dưới thân anh vẻ khó chịu, cô ta nũng nịu nói, “Sao vậy anh?”

Thiếu Tường không thèm nhìn cô ta, “Shit! Cô không nghe thấy gì à?”

Thiếu Tường lấy chiếc điện thoại trên bàn, không thèm xem là ai gọi tới, bấm máy, không cần biết đầu dây bên kia là ai, anh mắng xa xả, “Người ta không nghe máy tức là có việc, gọi gì mà làm thế.”

Hàn Thiên cau mày, người tức giận phải là anh mới đúng. Thiếu Tường này càng ngày càng to gan thì phải. Hàn Thiên nghiêm giọng, “Thiếu Tường!”

Nghe giọng nói này, Thiếu Tường giật mình, nhìn vào màn hình điện thoại. Nghe giọng nói này của Hàn Thiên, Thiếu Tường nổi cả da gà, nuốt nước bọt.

“Ha! Ha! Hàn Thiên à, cậu có chuyện gì vậy?”

“Không có gì, chỉ cảm thấy cậu ‘bận’ quá!”

“...”

“Hôm qua, ông già nhà cậu hỏi mình về cậu đó, không biết có nên nói ra không đây?”

“Đừng! Xin cậu đấy! Có chuyện gì chúng ta có thể thương lượng lại, mà cậu gọi cho mình có việc gì thế?”

Hàn Thiên hừ một tiếng, “Mình có chuyện muốn hỏi cậu!”

“Cậu nói đi!”

Hàn Thiên không biết có nên nói hay không, nếu nói ra thì sẽ bị Thiếu Tường cười cho thối mũi mắt, nhưng nếu không nói thì anh sẽ không biết làm cách nào để dỗ Dương Nguyên. Cuối cùng anh cũng quyết định hỏi.

“Muốn làm cho phụ nữ hết giận thì phải làm thế nào?”

Thiếu Tường cảm thấy mình đang nghe nhầm, hỏi thử lại lần nữa, “Hả, cậu nói gì cơ?”

“Cậu có nói không?”

“Hàn Thiên, cậu...ha...ha...”

Hàn Thiên mặt biến sắc, cúp luôn điện thoại, anh cảm thấy hối hận khi đã gọi cho Thiếu Tường hỏi về vấn đề này.

Sau khi cười lăn lộn trên giường, Thiếu Tường cầm điện thoại gọi lại cho Hàn Thiên. Lần này anh không cười nữa mà nghiêm túc nói.

“Muốn làm cho phụ nữ hết giận, rất đơn giản, chỉ cần tặng một bó hoa, mời cô ấy đi ăn tối dưới ánh nến, nếu có âm nhạc thì càng tốt.”

“Thế à, có hiệu quả không?”

“Hiệu quả 100% luôn!”

“Vậy phiền cậu chuẩn bị mọi thứ hộ mình nhé! Xong thì gửi địa chỉ cho mình, mình muốn thực hiện trong vòng tối nay.”

“Sao lại là mình?”

“Cậu có làm không?”

“Mình làm... mình làm.”

Thiếu Tường miễn cưỡng đồng ý, nếu không phải Hàn Thiên đang nắm được điểm yếu của anh thì anh còn lâu mới nghe theo lời của Hàn Thiên.

Cúp điện thoại, anh nhanh chóng mặc quần áo chỉnh tề.

Cô gái trên giường lúc này mới lên tiếng, “Anh đi đâu vậy? Chúng ta còn chưa xong mà!”

Thiếu Tường không nói gì, lạnh lùng nhìn cô gái đó, lấy ví rút một xấp tiền để trên giường rồi đi ra ngoài.

Thiếu Tường vừa đi vừa thông báo cho Triệu Vũ và Diệp Thần tin chấn động này, bảo họ tối nay sắp xếp thời gian đến xem kịch hay hiếm có.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Sau khi chuẩn bị xong, Thiếu Tường nhấn địa chỉ cho Triệu Vũ và Diệp Thần trước sau đó mới tới nhắn tin cho Hàn Thiên biết.

Hàn Thiên nhận được tin nhắn của Thiếu Tường, anh tới giường đỡ dành Dương Nguyên, “Bảo bối à! Anh xin lỗi, đừng giận anh nữa. Dậy đi, anh đưa em đi chơi, có chịu không?”

“...”

“Bảo bối à! Anh nghe người ta nói, giận lâu là có vết nhăn đó.”

Dương Nguyên bật dậy, nhìn thẳng vào Hàn Thiên, “Anh nói thật sao?”

Hàn Thiên mỉm cười, “Thật.”

“Vậy anh xem mặt em có vết nhăn không?”

Hàn Thiên xao xao khuôn mặt của Dương Nguyên, “Để anh xem nào, cũng may là chưa có.”

Dương Nguyên thở phào nhẹ nhõm, “Anh đừng có mừng nhé, chuyện của anh, em vẫn còn nhớ rất rõ đó.”

“Bảo bối, cho anh xin lỗi, anh hứa từ sau không thế nữa.”

“Hừ!”

“Anh đưa em đi chơi, em đi không?”

“Đi đâu?”

“Em đi theo anh rồi khác biết!”

“Đi thôi, nhưng không có nghĩa là em tha cho anh đâu đấy!”

Hàn Thiên vui vẻ nắm tay Dương Nguyên, “Được! Em đồng ý đi là tốt lắm rồi.”

Xe của Hàn Thiên đậu ở một bãi đất rộng, ở đó cách xa thành phố, lúc hai người tới nơi thì trời đã tối.

Mắt của Dương Nguyên bị che bằng một dải lụa màu đen, cô khua khua tay, cô không biết mình đang ở chỗ nào, bên tai cô nghe được tiếng nhạc nhẹ nhàng, êm dịu.

“Hàn Thiên, anh đưa em đi đâu thế?”

“Cứ đi theo anh, lát nữa em sẽ biết.”

Hàn Thiên dắt tay Dương Nguyên giữa một hình trái tim lớn rồi tháo chiếc khăn che mắt cho cô.

Dương Nguyên mở mắt, thấy khung cảnh xung quanh cô không một chút ánh sáng.

Ở đây, mọi vật đều là màu đen, đột nhiên, Hàn Thiên bật tay một cái, ánh đèn bật sáng, từ lối cổng đi vào có ánh đèn đủ loại màu sắc nhấp nháy. Thình thoảng, có một làn gió nhẹ thổi qua làm những chiếc khăn treo trên cột đèn bay phấp phới tạo nên không gian huyền ảo, giống như trong truyện cổ tích vậy.

Hơn nữa, Dương Nguyên và Hàn Thiên đang đứng giữa một hình trái tim lớn được bao phủ bằng những cánh hoa hồng, đây là loài hoa mà cô yêu thích nhất.

Hàn Thiên đột nhiên quỳ một chân xuống thắp hương, giờ một bó hoa hồng lớn trước mặt cô, “Bảo bối, chấp nhận lời xin lỗi của anh nhé!”

Hàn Thiên vừa ngất lịm, pháo hoa được bắn lên trên bầu trời tối đen, khiến bầu trời trở nên rực rỡ.

Dương Nguyên nhìn từng bông pháo hoa trên bầu trời rồi nhìn Hàn Thiên. Lúc này, cô cảm động quá không nói lên lời, cầm lấy hoa gật đầu lia lịa.

Thiếu Tường, Triệu Vũ và Diệp Thần nấp sau bụi cây gần đó, nhìn thấy hết mọi chuyện. Khi thấy cảnh Hàn Thiên quỳ một chân xuống thì ánh mắt ai cũng sáng bừng, ai cũng lấy điện thoại ra quay lại.

“Hai cậu cẩn thận, cái cây sắp đổ rồi!” Thiếu Tường thấy cái cây có vẻ sắp đổ liền nhắc nhở hai người đằng sau.

Hàn Thiên mừng rỡ khi thấy biểu hiện của Dương Nguyên, anh phản kích ôm chầm lấy cô.

Với bầu không khí lãng mạn hiếm có thế này, Hàn Thiên vuốt nhẹ mái tóc của Dương Nguyên, nhẹ nhàng mỉm cười, ánh mắt khẽ hờ lại, chiếc môi chiếm lấy môi của Dương Nguyên. Nụ hôn càng lúc càng sâu, có vẻ như họ không muốn rời.

Triệu Vũ, Thiếu Tường và Diệp Thần thấy cảnh này thì cười gian, chen lẫn nhau để thấy rõ hơn.

RẦM!!!

Á!!!

Bụi cây giả không thể chịu sức nặng của ba người đàn ông liền đổ xuống. Cây đổ kéo theo cả ba người cùng nhào vào lòng đất mẹ.

Ba người chưa kịp đứng dậy thì đã nghe thấy tiếng Hàn Thiên quát lớn.

“Ba người làm gì ở đây.”

Thiếu Tường đứng bật dậy, kéo hai người kia lên, cười với Hàn Thiên, “Bọn mình không nhìn thấy gì hết, hai người cứ tiếp tục đi. Bọn mình tới đây ngắm sao thôi mà. Haizz! Bầu trời hôm nay thật đẹp.”

Nói xong, Thiếu Tường giả vờ ngẩng đầu lên trời. Ách, bầu trời hôm nay không có sao a! Đúng là đen đui mà.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Sự tình còn đang rất căng thẳng, bỗng bụng Dương Nguyên kêu ục ục. Hàn Thiên thấy vậy, không thèm để ý tới mấy người làm bóng đèn kia nữa, mà nhìn Dương Nguyên với ánh mắt dịu dàng, quan tâm hỏi, “Em thấy đói rồi à! Chúng ta ăn cùng nhau đi.”

Dương Nguyên gật đầu vui vẻ, sau đó nhìn vào ba chàng trai cách đó không xa, lớn tiếng gọi, “Bác sĩ xinh đẹp, đến đây ăn cùng chúng tôi cho vui, cả hai

người kia nữa.”

Dương Nguyên biết Triệu Vũ vì sức khỏe của cô vài tuần trước không được tốt cho lắm nên Triệu Vũ thường tới nhà khám cho cô. Hai người còn lại kia cô chưa từng gặp nhưng cũng đoán được họ đều là bạn của Hàn Thiên.

Nghe được lời mời của Dương Nguyên, Diệp Thần cùng Thiếu Tường đưa ánh mắt nhìn Triệu Vũ.

“Bác sĩ xinh đẹp?” Thiếu Tường cười nham hiểm nói.

Diệp Thần chẳng kém gì so với Thiếu Tường, “Cậu xinh đẹp thật!”

“Hai người...” Triệu Vũ bị hai đứa bạn trêu, thẹn quá hóa giận, mặt đặng đặng sát khí, “Hai người muốn chết à. Có tin tôi cất lưỡi hai người không?”

“Ồi mình sợ quá!”

“Ồi mình sợ quá!”

Cả hai cùng đồng thanh nói, khuôn mặt thì đang tỏ ra cực kì ‘sợ’.

Thấy khuôn mặt này, lửa giận của Triệu Vũ dôn lên não, “Hai người...”

Dương Nguyên thấy ba người họ vẫn đang ở chỗ cũ, một lần nữa lên tiếng, “Ba người, đến đây ăn cùng cho vui.”

Hàn Thiên nhìn Dương Nguyên, “Em mặc kệ họ, họ không thấy đói đâu.”

Nghe thấy Dương Nguyên gọi lần hai, ba người không cãi nhau nữa, không khách sáo liền lấy ghế đi thẳng tới bàn ăn. Quả thật lúc này, họ cảm thấy rất đói.

Mặt Hàn Thiên biến sắc, không ngờ anh lại kết bạn với những người mặt dày như vậy, làm bóng đèn mà không biết ngại.

Ngồi xuống bàn, Thiếu Tường cười nói, “Nghe nói em bị mất trí nhớ. Anh xin giới thiệu một lần nữa, anh là Từ Thiếu Tường, còn đây là Diệp Thần, Triệu Vũ thì em biết rồi. Bọn anh đều là bạn của Hàn Thiên.”

Dương Nguyên gật đầu cười, “Vâng.”

Một người phục vụ mang thêm đĩa và dao cho Triệu Vũ, Thiếu Tường và Diệp Thần.

Khi người phục vụ đã đi, Thiếu Tường cười nói, “Em đã có lời mời thì bọn anh không khách sáo đâu nhé. Chúng ta ăn thôi.” Nói xong, Thiếu Tường lấy một con tôm to vào đĩa của mình ăn ngon lành.

Triệu Vũ và Diệp Thần thấy vậy thì lắc đầu, thầm oán: Thiếu Tường à! Từ giờ gặp ai đừng có bảo là tụi này là bạn của cậu.

Trong suốt vài tháng qua, Hàn Thiên đều làm việc ở trong bệnh viện và ở nhà, thỉnh thoảng mới tới công ty một chút.

Dương Nguyên thấy Hàn Thiên sẽ đi làm thì sẽ không có ai chơi với cô, cô không muốn ở nhà một mình, cô liền chạy theo Hàn Thiên.

“Hàn Thiên, anh làm ở nhà được mà, ở nhà đi?”

Hàn Thiên mỉm cười, tay xoa xoa đầu Dương Nguyên, “Bảo bối ngoan, công ty đang có việc rất cần anh, tối nay anh về chơi với em, có được không?”

Dương Nguyên kéo tay Hàn Thiên lắc qua lắc lại, “Không, em không chịu đâu, anh phải ở nhà chơi với em, nếu không em không thèm nhìn mặt anh nữa. Không bao giờ nói chuyện với anh nữa.”

Hàn Thiên dở khóc dở cười nhìn cô vợ trẻ con này, “Hay là em tới công ty cùng anh?”

Dương Nguyên nghe Hàn Thiên nói vậy, hai mắt sáng bừng lên, “Hay đó. Ở đó có vui không? Có trò gì chơi không? Có ti vi không? Có đồ ăn vặt không?”

Hàn Thiên mỉm cười lắc đầu, “Ở đó không giống như ở nhà đâu. Nếu em tới đó thì phải giữ trật tự, không được làm phiền tới người khác.”

“Vậy thì chán chết, em không tới đó đâu. Anh ở nhà đi, có được không?”

“Ngao, anh sẽ cố gắng về sớm chơi với em.”

Hàn Thiên đã đi ra khỏi nhà, Dương Nguyên chỉ còn lại một mình. Cô tìm những người giúp việc chơi cùng nhưng chẳng ai chơi với cô. Họ đều bận rộn làm việc của họ, không ai để ý tới cô cả.

Haizz... Thật buồn...

Dương Nguyên hết xem phim lại đi ngủ, ngủ không được lại đi ăn. Ăn xong chán quá lại đi loanh quanh nhà, cuối cùng Dương Nguyên đi vào phòng làm việc của Hàn Thiên tìm thứ vui cho mình.

Cô rút bừa một cuốn sách sau đó đến chiếc ghế ngồi đọc. cuốn sách này được viết bằng tiếng anh, mà Dương Nguyên lại đọc được, còn hiểu phần sau như nào.

Dương Nguyên đột nhiên cười lớn, cô từng nghe Hàn Thiên nói cô từng là thư kí của anh ấy. Mà hiện giờ cô bị mất trí nhớ, mọi thứ cô đều không nhớ gì cả nhưng lại nhớ được những kiến thức trong sách vở này. Đúng là ông trời đang giúp cô khỏi cảnh nhàm chán đây mà.

Biết được mình vẫn còn nhớ những kiến thức này, Dương Nguyên quyết định đến làm thư kí cho Hàn Thiên. Cô vô cùng mừng rỡ, chạy nhanh ra ngoài, không may, tay của Dương Nguyên khua vào một chiếc hộp màu đen trên bàn khiến cho nó rơi xuống đất.

Cô tò mò đi tới chiếc hộp và mở chiếc hộp ra xem, trong chiếc hộp màu đen đó là một chiếc vòng tay được làm bằng vàng, trông nó có vẻ cổ cổ. Không biết vì sao, chiếc vòng tay này khiến tim của Dương Nguyên đập mạnh, vừa nhìn như bị hút hồn. Cô đóng chiếc hộp lại, cầm theo nó đi tới chỗ của Hàn Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Dương Nguyên đang đứng giữa đại sảnh, cô mỉm cười rồi đi đến quầy tiếp tân.

Thấy Dương Nguyên đứng trước chiếc bàn, cô nhân viên mỉm cười lịch thiệp, “Tôi có thể giúp được gì cho quý khách?”

Dương Nguyên đáp lại nụ cười đó, “Cho tôi hỏi, phòng làm việc của chủ tịch Hàn ở đâu vậy? Tôi muốn gặp anh ấy.”

Người nhân viên không cười nữa, ánh mắt của cô ta dò xét từ trên xuống dưới người Dương Nguyên một lượt, sau đó nhìn Dương Nguyên với vẻ mặt kinh thường, “Cô có hẹn trước không?”

“Không!”

“Thế thì mời cô về cho, bao giờ có hẹn trước thì tới.”

Dương Nguyên nghe vậy thì bực mình, “Này, tại cô có vấn đề gì không, tôi muốn gặp anh ấy, anh ấy dám không gặp? Mau thông báo cho Hàn Thiên cho tôi.”

“Thật ngại quá, loại người như cô tôi gặp nhiều rồi, mời cô đi ra khỏi tập đoàn. Cô muốn tự đi hay là muốn tôi gọi bảo vệ?”

“Có chuyện gì mà ồn ào vậy?”

Người nhân viên kia thấy cô gái đang tới chỗ bọn họ thì cúi đầu mỉm cười, “Chào phó chủ tịch.” Sau đó ngẩng đầu lên nhã nhặn nói, “Cô gái này cứ đòi gặp chủ tịch.”

Lục Cẩm Vân lúc này mới quay sang nhìn Dương Nguyên, “Lại là cô sao?” Sau đó mỉm cười tà ác, “Muốn gặp Hàn Thiên sao? Tôi không cho cô gặp anh ấy thì cô làm gì được tôi. Trong tập đoàn lớn như vậy, tôi không tin lần này Hàn Thiên sẽ bảo vệ cô như những lần trước.”

Dương Nguyên nhận ra người phụ nữ trước mặt này, cô ta là người bị cô đánh ở trung tâm mua sắm, “Đúng là đen đủi, vừa ra đường chưa đầy một tiếng lại gặp phải chó dại.”

“Cô bảo ai là chó hả?”

“Tôi bảo cô đó, thì sao? Cô làm gì được tôi?”

Lục Cẩm Vân rất tức giận nhưng sau đó cô ta kìm chế được cảm xúc, cười mỉa mai, ánh mắt khinh rẻ nhìn Dương Nguyên, “Cô cứ mạnh miệng nữa đi.” Sau đó cô ta quay sang người nhân viên tiếp tân lạnh nhạt nói, “Mau gọi bảo vệ vào đây.”

Một lúc sau, có hai người đàn ông cao to lực lưỡng đi tới, đến trước mặt của Lục Cẩm Vân tỏ vẻ rất cung kính, “Phó chủ tịch Lục có gì sai bảo ạ?”

Lục Cẩm Vân nhìn Dương Nguyên vẻ đắc thắng rồi lớn tiếng nói, “Mau lôi cô ta ra ngoài, từ giờ không được để cô ta vào đây nữa, nếu không các người sẽ bị đuổi việc.”

Lời của Lục Cẩm Vân vừa dứt, hai người bảo vệ đó đến chỗ Dương Nguyên, cầm hai tay cô lôi ra ngoài.

Tay của Dương Nguyên bị hai người này nắm chặt quá nên có cảm giác rất đau, cô cố giãy giụa để thoát khỏi tay của hai người bảo vệ kia nhưng vô ích. Sức của một cô gái yếu ớt thì làm sao có thể đấu lại hai người đàn ông cao to này chứ. Nhưng Dương Nguyên không bỏ cuộc, ra sức giãy giụa.

“Bỏ tôi ra, các người không muốn bị đuổi việc thì buông tôi ra...bỏ ra.”

Khi Dương Nguyên bị như vậy, người nhân viên tiếp tân kia nhìn cô với vẻ chế nhạo, còn Lục Cẩm Vân lúc này cảm thấy rất vui.

“Dừng tay lại.” Một tiếng quát lớn vang lên khắp đại sảnh, khiến cho ai ở đó cũng dừng lại công việc của mình mà nhìn vào nơi phát ra tiếng quát.

Nhìn vị chủ tịch của họ, trên khuôn mặt lạnh như băng kia hiện lên một sự tức giận không thể tả được, anh đi đến đâu, mọi người đều tránh đi ra xa một chút, không ai nói một tiếng nào.

Hàn Thiên từ từ đi tới chỗ Dương Nguyên.

Trước đây, khi làm việc, Hàn Thiên luôn cày đầu vào công việc, không bận tâm tới bất cứ điều gì. Có lần anh làm từ sáng đến nửa đêm mới về nhà, lúc không muốn về thì ngủ luôn ở phòng làm việc.

Nhưng hiện giờ, hình ảnh của Dương Nguyên cứ xuất hiện trong tâm trí của anh. Vừa làm chỉ mới được hai tiếng thôi mà đã nhớ cô đến phát điên. Không biết hiện giờ cô làm gì, cô có đang nhớ tới mình không? Anh liền lấy điện thoại gọi cho cô ngay lập tức.

Hàn Thiên gọi cho Dương Nguyên thì cô không bắt máy, niềm vui lúc đầu bị giảm bớt. Anh gọi vào số máy ở nhà thì giúp việc báo cô đã đi ra ngoài. Liên lạc với tài xế thì biết được cô đang đi lên đây thì niềm vui lại dâng lên, điều này chứng tỏ Dương Nguyên cũng rất nhớ anh, muốn được trực tiếp gặp mặt anh nên mới tới đây.

Ngồi trên ghế với tinh thần vô cùng thoải mái, Hàn Thiên đang chờ cuộc gọi của phòng thư kí. Nhưng đợi mãi mà không thấy cuộc gọi vào. Hàn Thiên cau mày, đáng lẽ Dương Nguyên phải vào trong tập đoàn rồi chứ, sao bây giờ vẫn chưa có tin gì? Không thể đợi được nữa, Hàn Thiên cảm áo khoác đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Bước vào trong thang máy, Hàn Thiên trực tiếp đi tìm Dương Nguyên. Vừa ra khỏi thang máy, đập vào mắt anh là Dương Nguyên bị hai người bảo vệ lôi đi, mà cô có kêu thế nào, giãy giụa thế nào họ cũng không có cảm xúc gì. Nhìn Dương Nguyên bị người ta khi dễ, tim anh đau nhói.

Hàn thiên lúc này tỏa ra sát khí nồng nặc, ánh mắt hung tàn nhìn hai người đàn ông kia, ánh mắt khế liếc nhìn Lục Cẩm Vân. Họ dám động vào cánh tay của vợ anh, cánh tay đó không bị phế bỏ mới lạ.

Đến chỗ Dương Nguyên, anh ôm cô vào lòng, nhìn cổ tay cô hằn đỏ thì anh cảm thấy cánh tay mình cũng bị đau, nhẹ nhàng vỗ nhẹ vai cô, “Bảo bối, đừng sợ, có anh ở đây, không ai dám ăn hiếp em nữa đâu.”

Từ nãy, khi dương nguyên bị bọn người kia bắt nạt, cô cố kìm chế những giọt nước mắt, không để chúng rơi xuống. Nhưng khi Hàn Thiên ôm cô vào lòng anh, vỗ về cô, lúc này cô ôm chặt Hàn Thiên òa khóc thật to.

“Hàn Thiên... bọn họ không cho em gặp anh... bọn họ dám ăn hiếp em...”

Hàn Thiên ôm chặt cô hơn, nhẹ nhàng nói, “Đã không sao rồi, có anh ở đây sẽ không ai ăn hiếp em nữa, sẽ không ai bắt nạt em nữa.” Anh liếc ánh mắt lạnh nhìn hai tên bảo vệ và Lục Cẩm Vân.

Hai người bị Hàn Thiên nhìn với ánh mắt đó thì khiếp sợ vội vàng cúi đầu xuống. Còn Lục Cẩm Vân mặt biến sắc, ghen hờn, không nói được từ nào.

Tiếng khóc của Dương Nguyên bé dần, sau đó im bật, lau sạch nước mắt trên mặt, ghen ngào nói, “Hàn Thiên, em không muốn ở nơi này nữa.”

“Ừ!” Nói xong, Hàn Thiên nhẹ nhàng dìu cô đi lên phòng làm việc của mình.

Lên đến phòng chủ tịch, Hàn Thiên đặt cô nằm trên sofa, lấy chiếc áo khoác của mình đắp lên cho cô, “Em cũng mệt rồi, hãy nghỉ ngơi một chút đi.”

Dương Nguyên gật đầu rồi nhắm mắt lại.

Anh luôn bảo vệ cô như vật quý, không nỡ làm tổn thương cô dù chỉ là một sợi tóc. Vậy mà lại có người hết lần này tới lần khác không thấy sợ mà ăn

hiếp cô, bắt nạt cô, khiến cô khó chịu.

Khi Lục Cẩm Vân đánh Dương Nguyên ở trung tâm mua sắm anh vì nể tình cha của cô ta mà mắt nhắm mắt mở bỏ qua cho cô ta. Nhưng lần này thì không còn như lần trước nữa, không trừng phạt thì cô ta không sợ, lần này anh sẽ khiến cho cả nhà cô ta khuynh gia bại sản, không thể ngóc đầu lên được.

Anh cũng muốn làm như vậy lâu rồi nhưng không có cơ hội, hiện giờ thì quá tốt, lão già Lục kia lần này cũng hết đường nguy hiểm.

Khi chắc chắn là Dương Nguyên đã ngủ, ngón tay anh lướt nhẹ trên màn hình điện thoại, rồi bấm nút gọi cho một số quen thuộc.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng nói của một người đàn ông, “Đại ca, có chuyện gì ạ?”

“Bảo Quốc, tập hợp mọi người lại, nửa tiếng nữa ta sẽ tới.”

“Vâng!”

Bảo Quốc là cánh tay phải của Hàn Thiên. Anh ta trong một lần bị kẻ thù đuổi giết, không may đã bị rơi xuống vách núi, nếu lúc đó không có Hàn Thiên nhặt được và chữa trị vết thương cho anh ta thì có lẽ anh ta chết rồi.

Bảo Quốc đã nợ Hàn Thiên một mạng, nếu có một ngày nào đó, nếu Hàn Thiên cần cái mạng này của anh thì anh cũng không có ý kiến gì.

Sau khi nghe máy xong, Hàn Thiên viết một tờ giấy rồi để ở trên bàn, khi Dương Nguyên tỉnh lại thì có thể biết là anh đã đi đâu. Hàn Thiên không quên dặn dò thư kí là khi cô tỉnh lại thì phải chăm sóc cho Dương Nguyên, cô ấy cần gì thì đi lấy thứ đó.

Đi tới một cánh cổng lớn, tia hồng ngoại đã nhận được tín hiệu là xe của Hàn Thiên thì cánh cổng lớn liền mở rộng ra, bên trong, có nhiều người đàn ông mặc đồ đen đứng thẳng tắp, xếp thành hai bên.

Hàn Thiên là một nhân vật lớn trong thế giới ngầm, chỉ cần nghe đến tên thôi cũng khiến cho người người phải khiếp sợ. Trong cái gọi là thế giới ngầm này, kẻ mạnh nhất chính là kẻ tàn bạo nhất, máu lạnh nhất, thẳng làm vua thua làm giặc. Hàn Thiên nhìn về ngoài thì có vẻ như một thương nhân lạnh lùng nhưng ít ai biết được, anh lại là người lãnh đạo tổ chức nổi tiếng trên thế giới, những người mà đắc tội với anh đều có kết cục không lành, họ đều phải chết. Cái chết thì nhân từ quá, phải làm cho chúng chết một cách từ từ để chúng cảm nhận được nỗi đau đớn rồi chết vẫn chưa muộn.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Đi tới một cánh cổng lớn, tia hồng ngoại đã nhận được tín hiệu là xe của Hàn Thiên thì cánh cổng lớn liền mở rộng ra, bên trong, có nhiều người đàn ông mặc đồ đen đứng thẳng tắp, xếp thành hai bên.

Hàn Thiên là một nhân vật lớn trong thế giới ngầm, chỉ cần nghe đến tên thôi cũng khiến cho người người phải khiếp sợ. Trong cái gọi là thế giới ngầm này, kẻ mạnh nhất chính là kẻ tàn bạo nhất, máu lạnh nhất, thẳng làm vua thua làm giặc. Hàn Thiên nhìn về ngoài thì có vẻ như một thương nhân lạnh lùng nhưng ít ai biết được, anh lại là người lãnh đạo tổ chức nổi tiếng trên thế giới, những người mà đắc tội với anh đều có kết cục không lành, họ đều phải chết. Cái chết thì nhân từ quá, phải làm cho chúng chết một cách từ từ để chúng cảm nhận được nỗi đau đớn rồi chết vẫn chưa muộn.

Lần trước, cái tên giết chiếc vòng tay của Dương Nguyên khiến cho cô bị tai nạn xe, kẻ đó đã bị phé đi cánh tay. Sau đó, mỗi ngày hắn bị bắn một phát súng, rồi lại bị vắt xuống hố rấn cho những con rắn chơi đùa. Đến cuối cùng, ngày mà Dương Nguyên tỉnh lại thì cũng là ngày chết của hắn.

Bước xuống xe, hai hàng vệ sĩ đứng thành hai hàng cúi gập người 90° tỏ vẻ chào mừng và tôn kính. Hàn Thiên ừ một tiếng rồi đi luôn vào trong ngôi biệt thự nguy nga, tráng lệ.

Hàn Thiên đi thẳng đến vị trí trên đầu, ngồi hai bên là những trợ thủ đắc lực nhất của anh mà anh vô cùng tin tưởng.

Mọi người đã đông đủ, Hàn Thiên bắt đầu lên tiếng, “Tôi hẹn mọi người tới đây là vì có việc quan trọng phải làm. Trong tháng này, dừng lại tất cả mọi việc, tập trung vào việc tiêu diệt toàn bộ thế lực của Lục gia, lấy lại toàn bộ cổ phần của tập đoàn, sau đó giết chết Lục Cửu để cho Lục Cẩm Vân phải sống đầu đường xó chợ.”

Tất cả mọi người trong tòa nhà đều vang lên tiếng thật to, “Vâng.”

“Ừ! Gần đây có chuyện gì xảy ra không?”

Bảo Quốc thấy Hàn Thiên hỏi vậy liền trả lời, “Gần đây có một tổ chức mới thành lập, bọn chúng ngông nghênh, đi tới đâu cũng đập phá tới đó không coi ai ra gì. Có một lần bọn chúng tới một quán bar của chúng ta, đập phá nhưng thiệt hại không đáng kể.”

“Bọn chúng sao rồi?”

“Bọn chúng đã bị tiêu diệt, nhưng thuộc hạ đoán chắc là phải có thể lực lớn đứng sau tổ chức này, nếu không bọn chúng cũng không dám làm càn như thế. Thế lực này thuộc hạ điều tra mãi mà không ra. Chúng ta đã tiêu diệt tổ chức đó, chắc chắn thể lực đứng sau sẽ không bỏ qua cho chúng ta, đại ca phải thật cẩn thận.”

Hàn Thiên khẽ nhếch môi, “Hừ! Chúng dám? Cứ chờ xem!”

Hàn Thiên quay sang Bảo Phi, nghiêm giọng, “Bảo Phi, Tôi muốn cậu bảo vệ Dương Nguyên. Lần này mà cậu để cô ấy bị gì nữa thì không giống như lần trước nữa đâu. Không chỉ có cậu, phải phải thêm 5 sát thủ giỏi nhất bảo vệ cô ấy cùng với cậu. Rõ chưa?”

Bảo Phi cúi đầu, “Vâng! Lần này thuộc hạ sẽ không để phu nhân gặp nguy hiểm nữa.”

Bảo Phi là một trợ thủ đắc lực của Hàn Thiên, Bảo Quốc được ví như cánh tay phải của Hàn Thiên thì Bảo Phi được coi là cánh tay trái. Đứng dưới một người nhưng trên vạn người.

Nhiệm vụ lần trước Bảo Phi đã không hoàn thành nhiệm vụ, để cho Dương Nguyên gặp nguy hiểm suýt nữa mất mạng. Cũng may mà Dương Nguyên phẫu thuật thành công, và Hàn Thiên nỗ lực trong suốt bao năm nay nên Bảo Phi mới giữ được mạng sống, anh chỉ bị phạt đánh một trăm roi.

Lần này, Bảo Phi sẽ bảo vệ Dương Nguyên thật cẩn thận, không để cho cô gặp bất kì nguy hiểm nào, nếu không cái mạng nhỏ này của anh sẽ không giữ được.

Trong phòng làm việc của việc của Hàn Thiên vang lên một tiếng thét kinh thiên động địa, “A...”

Trong giấc mộng, Dương Nguyên gặp ác mộng. Cô mơ thấy một cô gái lạ mặc y phục thời cổ trang bị rơi xuống nước, rồi tiếp sau đó cô lại thấy mình bị một chiếc xe lao nhanh tới mà cô muốn chạy mà chân lại không thể cử động được, bị ô tô tông, xung quanh cô toàn là máu.

Dương Nguyên sợ quá giật mình tỉnh dậy, mồ hôi hột lấm tẩm trên trán.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Mọi người trong phòng thư kí đang buồn đưa lê bán đưa chuột về chuyện của Dương Nguyên và vị chủ tịch của bọn họ. Từ sau khi Dương Nguyên nghỉ việc, Hàn Thiên đã tuyển thêm thư kí mới, vì là nhân viên mới nên mỗi lần tới nhà đưa lại liệu cho Hàn Thiên, cô ấy không biết Dương Nguyên.

Ngày hôm nay, Dương Nguyên tới, cô gái đó nói cho mọi người biết, người hay ở trong nhà vị chủ tịch của bọn họ là Dương Nguyên.

Mọi người đều gật đầu, tất cả đều không ngờ, câu nói của Dương Nguyên trong buổi tiệc mừng năm mới của tập đoàn lại là thật.

Khi tiếng thét của Dương Nguyên trong phòng của tịch vang ra, tất cả thư kí đều chạy vào, chạy tới chỗ của Dương Nguyên, về mặt ai cũng xuất hiện một nỗi lo lắng.

“Dương Nguyên, cô không sao chứ?”

Dương Nguyên nhìn những người lạ trong văn phòng, rồi lại nhìn mọi vật xung quanh, Dương Nguyên vuốt ngực thở phào nhẹ nhõm. Phù, hóa ra chỉ là mơ, không phải thật.

Thấy Dương Nguyên vẫn không nói gì, một người trong số đó lại lên tiếng hỏi, “Dương Nguyên, cô bị làm sao vậy?”

Dương Nguyên lắc đầu, “Tôi không sao.” Dương Nguyên thấy mấy người này vẫn không đi và từ khi tỉnh lại cô không thấy Hàn Thiên đâu liền hỏi, “Hàn Thiên đâu?”

Các thư kí nhìn nhau rồi lại nhìn Dương Nguyên, họ cảm thấy cô có gì khác khác, càng ngày càng khác.

“Chủ tịch đã đi ra ngoài rồi.”

Nghe vậy, về mặt của Dương Nguyên ỉu xiu lại, “Vậy à, sao anh ấy lại chẳng nói với tôi một tiếng chứ.”

Như Khanh cảm thấy biểu hiện của Dương Nguyên có vẻ là lạ, liền quan tâm hỏi, “Dương Nguyên mấy tháng nay cô đi đâu vậy, sao đột nhiên lại xin thôi việc.”

Dương Nguyên ngơ ngác nhìn mọi người xung quanh cô, “Tôi không nhớ gì hết, tôi bị mất trí nhớ.”

Một người sững sờ, “Sao? Tại sao cô lại bị như thế này.”

Dương Nguyên lắc đầu, “Tôi cũng không biết, Hàn Thiên không nói cho tôi biết nguyên nhân.”

Dương Nguyên được Hàn Thiên nói cho cô nghe về chuyện cô từng làm thư kí cho anh, tất cả mọi người trong văn phòng này đều là thư kí của anh nên họ cũng từng là đồng nghiệp của cô. Nên họ hỏi gì cô đều trả lời đó, cũng bởi vì trong tâm cô lại có thiện cảm với những người này, có lẽ trước lúc cô bị mất trí nhớ cũng đã rất thân thiết với họ.

Dương Nguyên nhìn từng người một, sau đó cô lên tiếng, “Tôi không nhớ mọi người là ai, có thể giới thiệu cho tôi biết được không?”

“Tất nhiên rồi!”

Từng người một giới thiệu cho Dương Nguyên biết về tên của mình rồi họ ngồi trò chuyện với nhau.

Cánh cửa phòng làm việc của Hàn Thiên được mở ra, Hàn Thiên mặt lạnh như băng nhìn những nhân viên của mình, giờ làm việc mà họ không làm việc lại ngồi ở đây tám chuyện với nhau.

“Tập đoàn không thuê mấy người về để tám chuyện, còn không mau đi làm đi.”

Mọi người thấy vậy đều nuốt nước bọt, nở nụ cười công thức trên môi rồi đi ra ngoài không quên đóng cửa lại.

Hàn Thiên tới chỗ Dương Nguyên, không còn lạnh lùng nữa mà thay vào đó là sự dịu dàng, đầy sự cung chiêu, sủng nịnh. “Bảo bối, em thấy đói chưa, có muốn ăn chút gì không?”

Dương Nguyên hí mắt cười rồi lắc đầu, “Không, em không đói.” Sau đó cô quay sang lấy chiếc hộp trong túi xách, mở nắp hộp ra để trước mặt Hàn Thiên, “Anh cho em chiếc vòng này nhé?”

Hàn Thiên khẽ mỉm cười, “Ừ! Mọi thứ của anh đều thuộc về em, nếu em thích thì cứ lấy.”

Dương Nguyên bỗng sáng mắt, “Oa... anh nói thật sao?”

“Ừm!”

“Vậy em muốn cả cái tập đoàn này anh cũng cho sao?”

Hàn Thiên hơi hột trả lời, tựa hẳn người vào chiếc ghế sofa, “Ừm, nếu em muốn anh sẽ cho em.”

Dương Nguyên ôm chầm lấy Hàn Thiên, “Oa, chồng của em thật hào phóng. Nhưng em lại không cần đâu.”

Hàn Thiên vuốt nhẹ mái tóc của Dương Nguyên, “Em tới đây chỉ về cái vòng thôi sao, không có việc gì khác à?”

“Đương nhiên là có rồi.”

“Có phải là nhớ anh không?”

Dương Nguyên nghe vậy thì đỏ mặt đánh nhẹ Hàn Thiên, “Anh đừng có mà mơ, em tới đây là em muốn đi làm, làm thư kí cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Hàn Thiên nghe vậy thì nhú mày, “Sao, em muốn làm thư kí cho anh?”

Dương Nguyên cảm nhận được biểu cảm của anh liền đối diện với anh, khó hiểu hỏi, “Thì thế nào, anh không vui sao?”

“Không phải là không vui mà em làm được sao?”

Dương Nguyên hất mái tóc của mình sang một bên, vỗ ngực nói một cách hùng hồn, “Anh đừng có coi thường em nha, tuy bị mất hết những kí ức nhưng những kiến thức em tiếp thu được trên sách vở thì lại không quên đâu nha! Điều này em đã kiểm chứng rồi.”

Hàn Thiên trầm mặc ôm lấy Dương Nguyên vào lòng. Hành động kì quái này khiến Dương Nguyên cảm thấy bất ngờ, trong đầu rối tung mù hết cả lên.

Dương Nguyên khẽ cất tiếng hỏi, chỉ sợ mình nói sai điều gì, “Hàn Thiên, em... em muốn đi làm cũng có nguyên nhân.”

Hàn Thiên trầm giọng, “Anh không muốn em đi làm là vì không muốn em phải chịu mệt mỏi bởi công việc.”

Nghe những lời này đối với bất kể là cô gái nào đều sẽ vui tới tận trời và cô cũng vậy, Dương Nguyên ôm chặt Hàn Thiên hơn, “Em không thấy mệt, dù mệt cũng rất vui, chỉ cần nhìn thấy anh là em vui rồi.”

Suốt 28 năm trời, đây là lần đầu tiên anh có cảm giác ấm áp như thế này. Trong đầu luôn nghĩ không hiểu đầu tiên vì sao anh lại luôn phản đối cuộc hôn nhân với cô chứ, biết được khi gần cô khiến anh vui, niềm vui lấp đầy trái tim như này thì anh đã cưới cô từ lúc cô vừa đủ tuổi rồi.

“Dương Nguyên này, nếu anh biết em như này anh đã lấy em từ lâu rồi. khi biết được mình có hôn ước với em, anh luôn trốn tránh, cự tuyệt cũng có sự thờ ơ với em. Khi em được vào tập đoàn làm thư kí cho anh, anh luôn nghĩ em là muốn tiếp cận anh nhiều hơn, muốn gần anh là vì tiền, vì vậy anh luôn đối xử với em không tốt, luôn lạnh lùng, có khi tâm trạng không tốt mắng em nặng lời, chắc lúc đó em phải ghét anh lắm?” Ngừng lại một lúc để hồi tưởng lại, Hàn Thiên khẽ cười nhẹ, “Mà cũng không biết lúc đó anh lại nghĩ gì mà lại nghĩ em là người như vậy. Nhưng sau khi chúng ta bị ép kết hôn, anh luôn là anh đã cố tình ra nước ngoài công tác để không muốn nhìn thấy em, muốn để em bị mọi người bàn tán này nọ. Sau khi trở về, người làm bảo em đi du lịch, lúc đó anh lại cảm thấy có một chút tức giận. Cái ngày mà em trở về sau chuyến du lịch dài hạn, trông thấy bộ dạng em khi chứng kiến lúc nh vừa tắm xong, em xấu hổ che mặt, tự dưng anh lại muốn trêu em. Mỗi khi em khóc anh lại cảm thấy tim mình đau thắt lại, em vui thì trong lòng anh cũng được vui lây. Anh không biết tình yêu là gì, nhưng hiện giờ anh đã biết rồi. Dương Nguyên, anh yêu em.”

Sau khi nói xong ba từ này, Hàn Thiên cảm thấy toàn thân mình nóng bừng như có một ngọn lửa đang thiêu đốt anh vậy. Những lời nói này có được coi là đang thổ lộ không? Anh rất muốn biết khi anh nói những lời này thì biểu hiện của Dương Nguyên sẽ như thế nào. Chắc là cảm động không nói được nên lời đây mà.

Hàn Thiên đợi mười phút mà Dương Nguyên vẫn không có phản ứng nào, dù chỉ là cũng không có, bên tai chỉ nghe thấy tiếng thở đều của cô. Hàn Thiên mặt mày nhăn nhó, không phải chứ!

Hàn Thiên dờ khóc dờ cười mà nhìn Dương Nguyên đang ngủ say, không ngờ cô lại ngủ được khi anh đang nói. Chẳng lẽ những lời của anh nghe buồn ngủ lắm sao? Cô gái này thật khiến cảm thấy mình luôn bất lực, trước đây có bao nhiêu cô gái dùng đủ mọi cách để bán theo anh khiến anh chú ý tới, vậy mà bây giờ anh thổ lộ với cô mà cô cũng ngủ được, anh cũng bó tay luôn.

“Haizz!” Nhìn đồng hồ trên tay, cũng tới giờ tan làm. Hàn Thiên liền bế Dương Nguyên đi về nhà để cô có thể ngủ được thoải mái hơn.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Vừa bước chân vào biệt thự, đập vào mắt Hàn Thiên là một cô gái mặc chiếc váy liền trắng rộng rãi, tóc xõa ra, trên môi nở nụ cười ngây thơ và vô cùng đáng yêu.

“Thiên ca, em đã về, anh...”

Hoài Anh chưa nói hết câu thì đã bị Hàn Thiên cắt lời cô bằng động tác nhỏ, tay anh chạm nhẹ vào môi ý bảo là im lặng rồi nhìn vào Dương Nguyên đang ngủ trong lòng anh.

Hoài Anh thấy trên tay Hàn Thiên bế một người phụ nữ khác, cô cúi đầu và nụ cười trên môi không còn cười được nữa. Nhưng ngay sau đó, Hoài Anh ngẩng đầu lên cố cười như cũ, dùng hành động để nói với Hàn Thiên: Vậy thì em không làm phiền anh nữa, em lên phòng trước đây.

Quay người lại, nụ cười đó lại tắt luôn thay vào đó là sự lạnh lùng, vô cảm xúc, cũng có chút của sự chết chóc.

Hoài Anh là con nuôi của nhà họ Hàn, là em gái nuôi của Hàn Thiên. Bố mẹ của Hoài Anh và bố mẹ của Hàn Thiên là bạn thân của nhau. Lúc Hoài Anh còn rất nhỏ, bố mẹ của cô đã qua đời trong một vụ tai nạn giao thông. Hoài Anh không còn người thân nào nên bố mẹ Hàn Thiên đã nhận cô là con nuôi.

Từ khi Hoài Anh được nhận nuôi, ngay từ lần đầu tiên gặp Hàn Thiên cô đã thầm mến anh. Khi đó cô tự nhủ rằng, sau này, bất cứ giá nào, cô cũng phải làm vợ của anh, sống cùng anh cả đời.

Nhưng đột nhiên vào một ngày của bốn năm về trước, cô phải đi du học, phải rời xa Hàn Thiên bốn năm liền. Bốn năm này như là bốn thế kỉ vậy, không một ngày nào là cô không nhớ tới anh. Ngày nào cũng nhớ anh mà chẳng có tin tức gì về anh, mỗi lần gọi cho anh thì thường bảo bạn nọ bạn kia, nói chung là không có thời gian nói chuyện nhiều với cô.

Khi trở về sau bốn năm du học, Hoài Anh bị sốc khi biết được Hàn Thiên đã lấy vợ mà người đó không phải là cô. Nguyên nhân là vì mẹ nuôi của cô lấy bệnh tình của mình ra để uy hiếp anh lấy người phụ nữ đó, mà Hàn Thiên là người rất yêu mẹ nên phải chấp nhận.

Lúc đó, trong lòng của Hoài Anh cũng được an ủi phần nào, vì Thiên ca của cô căn bản không có tình cảm gì với người phụ nữ kia. Nhưng cô đã nhầm, khi tận mắt nhìn thấy hành động của Hàn Thiên khi này thì cô không có cảm lòng. Cô là người ở cùng Hàn Thiên từ nhỏ tới lớn, anh có thói quen gì, thích món gì, bị dị ứng với thứ gì... mọi thứ cô đều nắm chắc trong lòng bàn tay. Vậy mà người phụ nữ kia có gì hơn cô mà lại cướp mất Hàn Thiên của cô. Nắm chặt bàn tay lại, cô không thể để Thiên ca của cô bị cướp dễ dàng như vậy được, nhất định cô sẽ giành lại được Hàn Thiên.

Hoài Anh thức suốt đêm, cô ta không ngủ mà cứ đi qua đi lại trong phòng để nghĩ về kế hoạch sắp tới. Tới sáng, mắt của Hoài Anh đã xuất hiện quầng thâm.

Sau khi sắp xếp mọi thứ, Hoài Anh đi xuống dưới nhà, gương mặt trung ra nụ cười ngây thơ, hồn nhiên như mọi ngày. Đúng như cô nghĩ, giờ này chắc hẳn Hàn Thiên đang ăn sáng trong phòng ăn.

“Thiên ca ca, chúc anh buổi sáng tốt lành.”

Hàn Thiên uống một ngụm nước gạt đầu, “Ừ!”

Hoài Anh kéo ghế ra ngồi xuống, nhìn ngó xung quanh, “Chị dâu đâu anh?”

“Cô ấy vẫn còn ngủ.”

“Sao? Giờ này vẫn chưa dậy sao?”

Hàn Thiên nhìn Hoài Anh, “Lạ lắm à?”

Hoài Anh cười híp hai mắt, lắc đầu nguầy nguậy, “Không, khi còn ở bên Mỹ, ở đó rất lạnh, em cũng thường hay ngủ nướng, có khi tới trưa mới tỉnh.”

Câu nói này nghe có vẻ rất bình thường nhưng lại không bình thường chút nào. Ý của cô ta là khi ở Mỹ lạnh thì hay ngủ nướng, còn ở trong nước không lạnh bằng ở Mỹ thì cô ta không như vậy nữa.

“À! Phải rồi, em cũng học xong rồi, có muốn tới tập đoàn làm không?”

“Em cũng đang định nói với anh chuyện này. Em là không muốn đi đường tắt đâu, em sẽ đi dự tuyển như những người khác, phải làm từ những chức vụ nhỏ tới chức vụ cao, nếu không bị mọi người bàn tán thì không hay lắm.”

“Em nghĩ xa quá rồi, người khác nghĩ gì thì đừng quan tâm là được rồi, mặc kệ họ, phải luôn tin tưởng vào năng lực của bản thân. Nhưng dù sao em muốn vậy anh cũng không ép em được.”

Hàn Thiên đã ăn xong, lau miệng rồi nói, “Em mới về nước, mấy ngày này đừng có chạy lung tung mà nghỉ ngơi cho khỏe, đừng thức khuya quá, em xem, mắt em thành gấu trúc rồi kìa.”

Hoài Anh chu môi, “Em nào có đi chơi đâu đâu và em cũng đâu có thức khuya, chỉ là tối qua em bị mất ngủ vì chưa có quen với múi giờ.”

“Ừ! Anh chỉ nhắc vậy thôi. Anh ăn xong rồi, lên phòng trước đây.” Hàn Thiên đứng dậy mang theo khay đồ ăn lên phòng cho Dương Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Dương Nguyên vẫn chìm trong giấc mộng, chần quẩn kín người như con nhộng nằm trong kén.

Hàn Thiên mỉm cười, đặt khay đồ ăn trên bàn, đi tới đầu giường, cánh tay khẽ kéo chăn trên người Dương Nguyên ra, “Tiểu bảo bối, em dậy ăn sáng đi.”

“Ừm!” Dương Nguyên vẫn ngủ, kéo lại chăn trùm kín đầu rồi ngủ tiếp.

“Dậy đi, em bảo hôm nay em sẽ đi làm mà, em không dậy là muộn đó.”

Dương Nguyên nghe vậy thì bật dậy, “Sao anh không gọi em dậy sớm hơn?” Vừa đứng dậy khỏi giường, Dương Nguyên liền bị ngã xuống giường, cảm giác toàn thân nhức mỏi, cô trợn to mắt nhìn Hàn Thiên, quát lớn, “Anh...hồn dân...đồ lợi dụng. Tìm lúc em ngủ say không hề phòng mà anh lại...cái đó...không thèm để ý tới anh nữa.”

Hàn Thiên khuôn mặt thoáng chút rạng rỡ chỉ là một giây ngắn ngủi sau đó biến hóa với vẻ mặt đáng thương vô tội, “Bảo bối, anh không có cố ý a!”

“Anh còn dám ngụy biện, chẳng lẽ là do em?”

“Ừm! Là em câu dẫn anh.”

“Anh... anh đừng có lí sự cùn, em ngủ không biết gì, làm sao mà câu dẫn anh được?”

“Haizz! Em không biết thôi, đêm qua, bàn tay em không an phận ‘chạm’ vào anh. Em cũng biết đấy, anh rất dễ sinh ra phản ứng với em. Mà lúc đó cũng nghĩ tới tắm nước lạnh nhưng nửa đêm tắm nước lạnh thì rất dễ bị cảm. Anh bị cảm không quan trọng, quan trọng là anh nghĩ tới em, không để cho em phải lo lắng nên anh dùng cách nguyên thủy nhất để dập tắt ngọn lửa trong lòng. Em xem, cách đó không phải là cả hai đều được lợi sao?”

“Anh xem em là con cóc à! Anh đêm qua... cái đó... hôm nay... em không thể xuống...” Càng nói Dương Nguyên lại càng đỏ mặt, mắt mặt quá, tên sắc lang này, đảm bảo tối qua không chỉ có một lần, nhưng cô không có cách nào nói ra được. Mặt đỏ như quả cà chua chín, cô kéo chăn lại trùm kín đầu, “Không thèm nói chuyện với anh nữa.”

“Được rồi, được rồi, là anh sai, anh có lỗi, tất cả là tại anh, lần sau anh sẽ không nhiều lần như vậy nữa. Em mau dậy ăn bánh ngọt này, bánh ngọt mà em thích ăn nhất đó.”

Dương Nguyên nằm trong chăn mà khẽ nuốt nước miếng. Muốn dùng đồ ăn để dụ cô ư, Hàn Thiên quả là có tài. Dù có muốn ăn đi nữa cô cũng quyết cự tuyệt tới cùng.

Một lúc lâu sau, ở trong chăn, Dương Nguyên không có thấy bên ngoài có chút tiếng động nào, mà hiện giờ cô cảm thấy nóng. Tưởng Hàn Thiên đã ra khỏi phòng, cô liền mở chăn ra, tay vậy vậy, “Nóng quá, nóng chết tôi rồi... Hàn Thiên...”

Những lời cô sắp nói ra được nuốt vào trong bụng, động tác quạt cũng trở nên cứng đờ, khẽ nuốt nước miếng nhìn Hàn Thiên đang ở ngay bên cạnh cô. Cô thầm đa tạ quan âm bồ tát, đa tạ phật tổ, đa tạ tổ tiên đã phù hộ cho cô, cũng may những lời kia còn chưa phát ra, không thì cô tiêu đời nhà ma... Mà cô cũng đang thắc mắc một vấn đề: Hàn Thiên, có phải anh là quỷ không?

Hàn Thiên thấy biểu hiện của cô vợ nhỏ này thì trong lòng có một loại cảm giác khó tả, xong chỗ nào đó lại có cảm giác. Anh khẽ nhếch môi tạo thành một đường thẳng, gương mặt dần dần tiến sát vào Dương Nguyên.

Dương Nguyên nhất thời đã có phản ứng, phân tích nụ cười tà mị của Hàn Thiên, tim lập tức đập loạn nhịp, nụ cười này cô được chiêm ngưỡng rất nhiều lần, mỗi lần được chiêm ngưỡng nụ cười này là cô lại bị Hàn Thiên... cưỡng bạo... đúng là cưỡng bạo a...

Thay đổi về mặt như chong chóng, từ tức giận, kinh ngạc sang dịu dàng, rực rỡ như ánh mặt trời, “Ha... ha... ông xã, anh mau đi thay đồ đi, là cấp trên phải làm gương cho nhân viên chứ.”

Hàn Thiên chẳng buồn quan tâm, dù anh có nghĩ làm một hôm cũng chẳng ai dám ho he một lời, dù muộn thì có sao đâu, “Vừa rồi em định nói gì, em nói tiếp anh nghe xem nào?”

Dương Nguyên lắc đầu nguầy nguậy, “Không... không có a, em có định nói gì đâu chứ!”

Khi Hàn Thiên đã sắp chạm tới môi cô, Dương Nguyên vội lấy tay cản lại, “Anh không muốn đi làm sao?”

(T/g: các bạn thông cảm nhé, dạo gần đây đầu cứ rối tung hết cả lên. Từ giờ có lẽ sẽ ra lâu một chút nhưng mỗi lần sẽ là vài chương liền.

cuối lời, không có gì hơn là cảm ơn mọi người đã dành chút thời gian đọc truyện của mk

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Lúc này, Hàn Thiên nói với giọng trầm trầm vô cùng ám muội, “Hiện tại anh có việc còn quan trọng hơn là phải đi làm.”

Sau đó một tay Hàn Thiên siết chặt Dương Nguyên, chiếc môi nhanh chóng chiếm trọn môi Dương Nguyên. Dương Nguyên cảm thấy ngạt thở, khẽ hé miệng để lấy một chút không khí. Nhân cơ hội đó, lưỡi của Hàn Thiên đột nhập vào khoang miệng của cô, thăm dò từng chỗ một. Cánh tay còn lại không yên phận, lần tới chiếc khóa áo của cô nhẹ nhàng kéo xuống.

Cảm giác được cánh tay lạnh lạnh của Hàn Thiên phía sau lưng mình, Dương Nguyên khẽ rùng mình, lúc này, cô không thể lên tiếng được, mà cô sắp bị ngạt thở mà chết rồi.

Cảm giác sắp không ổn, bỗng trong tâm trí cô lại hiện lên một hình ảnh rất lạ. Đó là hình ảnh một cô gái rất xinh đẹp mặc y phục cổ đại, cô gái đó bị rơi xuống một cái hồ sen lớn, cô cố vùng vẫy thì lại càng bị thứ gì đó nhấn chìm sâu xuống đáy hồ, không thể thở được. Cảnh tượng đó cứ hiện lên như là có vậy, ngạt thở.

“Um...um...” Dương Nguyên lắc mạnh đầu.

Hàn Thiên cảm nhận được sự khác lạ của Dương Nguyên, anh dừng động tác lại, vẻ mặt có chút lo lắng, cánh tay cũng thả lỏng tay Dương Nguyên ra.

Vừa cảm nhận được bàn tay có thể vùng vẫy, Dương Nguyên vùng tay loạn xạ, miệng không ngừng kêu lớn, “A...”

“Dương Nguyên...Dương Nguyên...”

Tiếng gọi của Hàn Thiên đã làm thức tỉnh Dương Nguyên, cô mở to mắt ra, miệng không ngừng thở hổn hển.

“Nói cho anh biết, em bị sao vậy?”

Dương Nguyên nghĩ lại chuyện vừa rồi, thì đầu cô lại đau như là có ai lấy búa đập vào đầu cô vậy, nước mắt chảy lúc này không ngừng, hai tay cô ôm lấy đầu, vẻ mặt nhợt nhạt nói từng từ bị đứt quãng, “Hàn...Thiên...em...đau...” Chưa nói hết câu, Dương Nguyên đã ngất đi không còn biết gì nữa.

Hàn Thiên thấy vậy, nhảy dựng lên, anh không biết là đã xảy ra chuyện gì với cô. Hàn Thiên mặc vội quần áo vào rồi cấp tốc đưa Dương Nguyên tới bệnh viện.

Đây là tình huống đầu tiên anh gặp phải, trong đầu hỗn loạn, không biết cô đã bị gì mà lại bị như vậy. Lần trước, khi Dương Nguyên bị tai nạn xe phải nhập viện, lúc đó cô đã được trong phòng cấp cứu rồi còn lần này, anh tận mắt chứng kiến cảnh cô đau đớn thốt lên rồi từ từ ngất trước mặt anh.

Lúc này, Hàn Thiên đã mất đi hết lí trí, anh như một kẻ điên lái chiếc Mercedes với vận tốc hết mức có thể. Không biết là anh đã vượt qua bao nhiêu chiếc đèn đỏ, có người đang lái xe trên đường thấy Hàn Thiên lao điên cuồng như vậy thì không khỏi bất mãn, thò đầu ra khỏi cửa chửi bới.

Chỉ 10 phút sau, xe của Hàn Thiên đã dừng trước cổng một bệnh viện, bệnh viện này là bệnh viện lớn nhất nước. Trước khi đến đây, Hàn Thiên đã gọi điện thông báo cho Triệu Vũ biết vì vậy mà Triệu Vũ cùng vài người y tá đã đứng sẵn trước cửa bệnh viện.

Nhanh chóng bế Dương Nguyên ra khỏi xe, Hàn Thiên đặt Dương Nguyên lên cáng cứu thương, rồi đi cùng cô tới phòng cấp cứu.

Vừa đi Triệu Vũ vừa hỏi Hàn Thiên, “Sao vợ cậu lại bị như vậy?”

Hàn Thiên lắc đầu, “Không biết nữa.”

Đã tới phòng cấp cứu, Hàn Thiên bỏ tay ra khỏi bàn tay của Dương Nguyên, anh để cho y tá đưa Dương Nguyên vào trong, sau đó Hàn Thiên bấu lên vai Triệu Vũ, “Cậu nhất định phải cứu cô ấy.”

Triệu Vũ mỉm cười, kéo tay Hàn Thiên xuống, “Cậu yên tâm đi, cô ấy không chết được đâu mà sợ.”

Gương mặt của Hàn Thiên bỗng nhiên biến sắc, ánh mắt nhìn vào vai của Triệu Vũ, trên vai của chiếc áo blouse trắng Triệu Vũ đang mặc có một vết máu, sau đó lại giờ tay ra nhìn vào tay mình thì cũng có máu.

Triệu Vũ cau mày nhìn trên vai mình, trợn to mắt nhìn Hàn Thiên, “Cậu...” Triệu Vũ không biết nói thế nào với Hàn Thiên, vội vàng vào phòng cấp cứu và đóng cửa lại.

Hàn Thiên nhìn máu dính trên tay mình mà bất giác run run. Máu? Tại sao lại có máu? Là của Dương Nguyên sao? Nếu là của cô thì cô bị thương ở chỗ nào?...Hàng vạn câu hỏi đặt ra trong đầu anh lúc này.

Ở ngoài phòng cấp cứu, Hàn Thiên cứ đứng ngây ra như một cái xác không có linh hồn, trông anh lúc này tiều tụy, mặt mũi trắng bệch như người bị bệnh vậy. đến lúc đèn ở phòng cấp cứu tắt anh mới trông có vẻ khá hơn, nhưng vẫn là có chút bất an và lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Triệu Vũ cùng mấy vị bác sĩ cùng bước ra ngoài, Hàn Thiên chạy với tốc độ ánh sáng nắm chặt tay Triệu Vũ, thành khẩn hỏi, “Triệu Vũ, cô ấy sao rồi?”

Triệu Vũ nghiêng răng nghiêng lợi định mắng Hàn Thiên một trận, nhưng nhớ tới đây là bệnh viện không nên to tiếng, nuốt con tức vào trong. Quay sang

mấy vị bác sĩ bên cạnh, “Không có chuyện gì nữa, các vị có thể đi.”

Chiếc giường Dương Nguyên đang nằm được đẩy ra, Hàn Thiên chạy vội tới chỗ của cô, nhìn cô trong bộ dạng như này trái tim anh muốn rút ra ngoài.

Triệu Vũ thấy vậy liền kéo anh ra xa Dương Nguyên, “Cô ấy cần yên tĩnh, cậu không nên làm phiền cô ấy.” sau đó anh quay sang một người y tá dẫn dò, “Đưa bệnh nhân tới phòng hồi sức đặc biệt, không được cho bất cứ ai vào trong.” Nói xong, Triệu Vũ không thèm để ý tới Hàn Thiên, lên thẳng phòng làm việc của mình.

Hàn Thiên đứng bất động tại chỗ chứng kiến hành động kì quái của Triệu Vũ. Chẳng lẽ anh là gì sai sao?

Hàn Thiên theo Triệu Vũ lên phòng làm việc, khí huyết dâng trào khi biểu hiện của Triệu Vũ lại chẳng có ý muốn nói với anh, ung dung cời áo treo trên giá, thản nhiên ngồi vào bàn làm việc, đến liếc cũng không liếc anh một cái. Đây là thái độ gì, anh là không khí sao?

“Triệu Vũ, cậu bị trúng tà à, rốt cuộc là Dương Nguyên xảy ra chuyện gì?”

“...”

Hàn Thiên đã mất kiên nhẫn, quát lớn, “Cậu nói gì đi chứ, có biết mình lo lắng cho cô ấy cỡ nào không? Nói cho mình biết, tình trạng hiện giờ của cô ấy.”

Triệu Vũ vẫn thản nhiên, bờ môi khẽ nhếch lên, “Ồ! Là cậu lo cho vợ cậu sao? Cô ấy bị như vậy tất cả là do cậu.”

Hàn Thiên giật mình, cau mày hỏi, “Sao?”

Nhìn biểu hiện ngu ngơ trên khuôn mặt Hàn Thiên mà chỉ muốn xông tới đánh vào cái bảnh mặt kia một trận cho bót ngu. Người ta thường nói, người có chỉ số IQ cực đỉnh thì chỉ số EQ lại bằng con số không, mà nói Hàn Thiên khi đứng trước vợ mình thì như người mất đi lí trí, cái gì cũng không có xem xét kĩ lưỡng. Nếu tình trạng như này của Hàn Thiên đối với kẻ thù chắc là anh đã chết từ lâu rồi.

“Mình đã bảo cậu bao nhiêu lần rồi, phụ nữ là phải nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, nâng niu, cung chiều. Dù sao vợ cậu cũng là một cô gái tay yếu chân mềm, không thể nào chịu đựng được những trò quỷ của cậu đâu.”

“Cậu nói vậy là có ý gì?”

“Vợ cậu đang mang thai, cái thai đó đã được 7 tuần rồi.”

Hàn Thiên giật mình, sững sốt thốt lên, “Cậu nói... nói cô ấy mang thai? Vậy là vết máu kia...” giọng nói anh càng ngày càng run run, bất giác lùi về phía sau vài bước.

Triệu Vũ thấy vậy, môi khẽ nhếch lên, đột nhiên anh lại muốn chơi Hàn Thiên một chút, “Cô ấy mang thai mà cậu cũng không biết? Thế cũng được coi là chồng?”

Hàn Thiên như người mất hồn, lắc lắc đầu, “Không... không thể như vậy được, đứa bé... nó... nó không thể nào...” Hàn Thiên rất hối hận, anh không thể ngờ được là chính mình đã hại chết đứa con còn chưa chào đời của mình. Chẳng lẽ anh đã giết quá nhiều người nên bây giờ bị quả báo sao?

Thấy tình cảnh thảm bại của Hàn Thiên, Triệu Vũ vô cùng mãn nguyện, trong lòng vui mừng không tả. Cười trên nỗi đau của người khác là một trong những sở thích quái dị của anh mà.

Triệu Vũ đã chơi đủ rồi, bây giờ phải nghiêm túc bàn luận về chuyện của Dương Nguyên, không nhớ đâu lại có người nghĩ quẩn mà đi tự tử, “Hàn Thiên, có một chuyện mình muốn nói với cậu, nhưng khi nghe xong đừng cảm tạ mình vội, muốn cảm tạ thì chỉ cần có thành ý một chút, cậu biết đấy, tuy mình nhiều tiền rồi nhưng có thêm một chút mình cũng không sợ nhiều đâu. Mà tiền cậu kiếm được cũng cần phải có người tiêu bớt. Haizz!” Triệu Vũ không nói nữa, có nói lúc này thì cũng chẳng có từ nào lọt vào tai Hàn Thiên, thôi thì vào luôn vấn đề chính vậy, “Hàn Thiên, đứa con của cậu... vẫn an toàn.”

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

“Hàn Thiên... đứa con của cậu, nó vẫn an toàn.”

Nghe được câu nói này, Hàn Thiên cực kì kích động, chạy nhanh kéo Triệu Vũ từ bàn làm việc đứng dậy, “Cậu nói thật, nó vẫn bình an?”

Triệu Vũ kéo tay người bạn này ra, lắc đầu chán nản. Bình thường, Hàn Thiên rất cẩn thận, luôn luôn trầm tĩnh không biểu lộ cảm xúc ra bên ngoài, nhưng cứ có dính líu tới chuyện gì của cô vợ bé nhỏ thì lại như một kẻ điên, thiếu suy nghĩ.

Triệu Vũ kéo tay Hàn Thiên ra khỏi cổ mình, sau đó chỉnh sửa lại cho nghiêm chỉnh, “Ừ, đứa bé đó không sao. Nhưng mình cần phải nói cho cậu biết một điều, từ giờ cho tới khi cô ấy mang thai tới tháng thứ ba, cậu tuyệt đối không được có hành vi bất chính với cô ấy. Vì phụ nữ mang thai trong vòng ba tháng đầu rất nhạy cảm, còn nữa, cả ba tháng cuối cũng không được. Lần này, may mà nhờ cậu đưa cô ấy tới kịp thời và cũng nhờ mình tài giỏi hơn người nên mới có thể bảo toàn mạng sống của cả hai mẹ con.”

Tài giỏi hơn người. ‘Tự luyện’, đây cũng là một trong những thói quen của anh.

Nghe Triệu Vũ nói vậy mà Hàn Thiên lại cảm thấy phiền não, những ngày tháng này chắc khó sống.

Hàn Thiên chán nản đi tới chiếc sofa trong phòng làm việc của Triệu Vũ ngồi, tư thế biếng nhác không thể tả được, thể này trông chẳng giống với chủ tịch của tập đoàn lớn mạnh nhất trong nước và còn ảnh hưởng lớn tới kinh tế thế giới chút nào, cũng chẳng giống với người lãnh đạo của tổ chức ngầm lớn mạnh tầm cỡ quốc tế nữa.

“Triệu Vũ này, có khi nào sau tai nạn đó mà Dương Nguyên có đi chứng gì không? Trước khi cô ấy ngã đi, cô ấy ôm đầu kêu đau, rất đau.”

Triệu Vũ trầm mặc, nhìn Hàn Thiên nghiêm túc trả lời, “Theo như kết quả kiểm tra lần trước thì không có vấn đề gì, chỉ là tạm thời mất đi trí nhớ. Chắc là do vợ cậu đã nhớ lại được điều gì đó nhưng bị đứt quãng và cô ấy cố gắng hồi tưởng về nó nên có bị đau đầu. Cậu cứ yên tâm đi, cô ấy không có vấn đề gì đâu.”

“Ừ! Mình phải tới tập đoàn một chút, phiền cậu để ý cô ấy giúp mình, khoảng hai tiếng nữa mình sẽ quay lại.”

Tại biệt thự Hàn gia.

Hoài Anh mặc bộ đồ ở nhà, tung tăng đi một vòng ngôi biệt thự, có chỗ nào không thoải mái hay vừa ý thì bắt người làm dọn sạch.

Người làm rất không có cảm tình với cô nàng Hoài Anh này, tuy không muốn làm nhưng vẫn phải nghe theo.

Đi đi lại lại suốt hơn tiếng đồng hồ, Hoài Anh cũng cảm thấy hơi mệt và khát nước. Hoài Anh ngồi trên chiếc ghế tựa có chiếc ô che chắn ánh nắng gay gắt. Hiện tại chỗ Hoài Anh đang ngồi là ở vườn sau, nơi đây được trồng rất nhiều hoa hồng đủ loại màu sắc. Thấy những bông hoa này là cô cảm thấy chướng tai gai mắt.

Cô lên tiếng quát lớn, “Người đâu, lấy cho tôi ly nước. Còn nữa kêu vài người làm tới đây.”

Một người nhanh chóng lấy nước đưa trước mặt Hoài Anh uống. Một đám người xuất hiện trước mặt cô cung kính, “Tiểu thư, người cần gì ạ?”

“Hủy hết hoa hồng trong vườn này cho tôi, thay vào đó trồng hoa mẫu đơn.”

“Tiểu thư, vườn hoa hồng này là của thiếu phu nhân, chúng tôi không thể hủy nó được.”

Hoài Anh nghe vậy thì cảm thấy ngứa tai, cái gì mà thiếu phu nhân? Cô ta trừng mắt nhìn người hầu vừa nói kia, đập bàn quát lớn, “Các người thật to gan, lời của tôi nói các người không coi ra gì phải không? Hay là các người muốn cuốn xéo ra khỏi nơi này? Tôi nói cho các người biết, khi không có anh Hàn Thiên cùng người tên Dương Nguyên ở nơi này thì tôi chính là chủ nhân của nơi này.”

Người làm rất sợ bị đuổi việc nhưng họ lại sợ vị thiếu phu nhân kia hơn. Trước đây thì không sao, luôn lạnh nhạt, khó gần. Nhưng khi bị mất trí nhớ thì lại rất nghịch ngợm, luôn làm những trò mà khiến họ phải phát sợ không dám tới gần, cứ thấy cô như là thấy quỷ lập tức tránh xa. Thà rằng họ bị đuổi việc còn hơn là bị đùa nghịch như một con rối.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Mọi người không biết nên là gì lúc này, thì tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên. Nghe thấy chuông cửa, mọi người như phát cờ trong bụng, họ xin phép đi trước để tiếp khách.

Cánh cổng lớn được mở ra, trước cổng xuất hiện một cô gái vô cùng xinh đẹp, chiếc kính râm che một nửa khuôn mặt, trên miệng nở nụ cười nửa miệng, toàn thân toát lên vẻ cao sang, quý phái, khí chất bức người. Chiếc váy đỏ rực bó sát dài tới gối làm tôn lên đường cong hoàn mỹ vốn có của cô.

Hướng An thấy một người giúp việc ra mở cửa, giọng nói không gọi là yếu điệu cũng không quá cứng rắn, mà như tiếng suối chảy, “Hi! Cho tôi hỏi, đây có phải là Hàn gia không?”

Người giúp việc có vẻ nghi hoặc, “Phải, xin hỏi tiểu thư tới đây có chuyện gì không?”

Hương An miệng nở nụ cười càng tươi hơn, “VẬY, ở đây có phải là có một người tên là Dương Nguyên đúng không?”

“Phải, cô tìm thiếu phu nhân có việc gì không?”

“Tôi là bạn của cô ấy.”

“À! Nhưng mà hiện giờ phu nhân không có ở nhà, tiểu thư muốn gặp cô ấy thì phải tới bệnh viện.”

“Sao? Cô ấy bị thế nào mà phải tới bệnh viện?” nghe người giúp việc nói vậy, Hương An tắt ngấm nụ cười, thành khẩn hỏi han.

“Tôi cũng không biết.”

“Vậy thì hiện giờ cô ấy đang ở bệnh viện nào?”

Người giúp việc cũng không biết là bệnh viện nào nhưng có một bệnh viện lớn ở gần đây, nên cô chắc là thiếu gia đưa thiếu phu nhân tới đó.

Sau khi nghe được tên bệnh viện, Hương An liền lái xe nhanh tới chỗ của cô.

Hương An là bạn thân nhất của Dương Nguyên, lớn lên cùng nhau, đi đâu cũng có nhau. Nhiều khi, hai người còn ngủ chung một giường, đắp chung một chăn. Vì lí do hai người họ quá thân thiết khiến mọi người xung quanh hiểu lầm một cách điên rồ (là bách hợp đó)

Một năm trước, vào ngày cưới của Dương Nguyên, cô cũng có mặt, còn là phù dâu nữa. Nhưng không thể ở đó lâu được vì cô định bỏ trốn ra nước ngoài. Chỉ tạm biệt Dương Nguyên một cách qua loa.

Lúc Dương Nguyên sắp kết hôn, bố mẹ cô thấy vậy cũng ép cô lấy chồng, không thể chịu được bài ca mỗi ngày của bố mẹ nữa, cô quyết định lên kế hoạch rất hoàn mỹ đó là một mình bỏ trốn ra nước ngoài ẩn cư một thời gian. Cô luôn theo chủ nghĩa độc thân, không muốn có một cuộc sống gò bó, đời còn dài mà trai còn nhiều lo cái gì.

Hương An chạy nhanh tới quầy tiếp tân, thở hổn hển, “Cô cho tôi hỏi, bệnh nhân Dương Nguyên nằm ở phòng nào vậy?”

Cô tiếp tân thấy bộ dạng của Hương An, nhanh chóng kiểm tra sau đó nói, “Bệnh nhân đang trong phòng hồi sức đặc biệt, phòng 501 ở tầng 5.”

Hương An gật đầu, “Cảm ơn.” Rồi chạy nhanh tới thang máy. Nhân viên tiếp tân sững sốt khi Hương An chạy với vận tốc ánh sáng mà lại không nhìn biển báo xông vào trong thang máy dành riêng cho viện trưởng. Trong lòng thầm cầu nguyện cho Hương An đừng có gặp phải viện trưởng, nếu không chắc cô khó sống rồi.

Vừa ra khỏi thang máy, Hương An vì chạy nhanh quá mà không kịp dừng, đập đầu vào một ai đó khiến cô ngã nhào xuống đất.

“Ai da... cái mông của tôi...”

Triệu Vũ vừa đi kiểm tra tình hình của Dương Nguyên, thấy cô vẫn bình thường thì liền trở về phong làm việc của mình. Đứng trước cửa thang máy, chưa kịp vào Triệu Vũ đã bị một lực mạnh đập vào lồng ngực khiến anh đau tới nhần mặt, nhưng lại nhìn cô gái dưới đất có vẻ đáng thương. Như những lần trước đây có lẽ anh đã không thèm để ý mà còn mắng người dùng thang máy của anh nhưng lần này anh lại có vẻ quan tâm hỏi, “Này, cô có sao không?”

Hương An xoa mông đứng dậy, “Sao trắng gì ở đây, mắt mũi anh để ở đâu vậy? Thấy người đi ra mà không biết tránh sao? Đi đường...”

Triệu Vũ cười khở, biết bị mắng như này thì kệ xác người ta. Nhưng anh đâu có lỗi, là cô ta tự đi đụng vào anh chứ, cô gái này thật sự không biết phải trái rồi. Chuẩn bị nổi cáu thì nhìn được chọn khuôn mặt Hương An, Triệu Vũ tròn hai mắt, ngạc nhiên thốt lên hai từ.

“Lại là cô!”

“Lại là anh!”

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

“Lại là cô.”

“Lại là anh.”

Triệu Vũ tay hơi run chỉ vào Hường An, “Cô...cô làm gì ở đây?”

Hường An ý thức được mục đích mình đi tới đây, không muốn nói tranh cãi người đàn ông trước mặt này nữa, “Hừ, tôi có việc quan trọng, không muốn nói nhiều với anh.” Dứt câu, cô liền chạy đi tới phòng bệnh của Dương Nguyên.

Triệu Vũ ngơ ngác ngác nhìn cô gái quái dị này.

Lần đầu tiên anh gặp Hường An là khi ở Anh. Đó là một buổi tối đẹp trời, những vì sao sáng lấp lánh. Một cô gái có thân hình quyến rũ say khướt lao đảo đi trên phố. Cô cất tiếng hát khiến cho người đi đường phải rung mình mà chạy.

Cô đi qua một nhóm đàn ông tụ tập gần đó. Thấy vậy, mấy người đàn ông kia như liếc mắt nhìn nhau rồi ai nấy đều đứng dậy, đi tới chặn đường của Hường An.

“Này, cô em, đêm khuya thế này còn đi đâu vậy, có muốn đi chơi cùng tụi này không?”

Hường An mắt lơ mơ nhìn một top giống đực xung quanh mình, cười ha ha, nhè nhè nói, “Mấy anh đẹp trai chơi vui vẻ, rất tiếc tối nay tôi phải về nhà rồi, không thể ở ngoài lâu được, nếu không là tôi chết đó.”

“Đừng sợ, mấy anh đây không có bắt nạt em đâu.” Nói xong, người đàn ông đó một tay nắm lấy tay cô, tay còn lại xoa nhẹ chiếc đùi trắng nõn của cô.

Hường An vẫn cười nói, “Xin tự trọng, nếu không đủ các anh có đẹp trai tôi cũng không khách sáo đâu.”

Triệu Vũ nhìn thấy tất cả, thấy những cảnh này anh thường làm lơ, coi như không thấy mà đi tiếp. Giúp đỡ người ta thì mình cũng chẳng được cái gì, có khi lại rước họa vào thân.

Chân anh vừa bước qua đám người đó, bên tai anh vang lên hai tiếng, “Ông xã.” Nghe mà nổi cả da gà.

Tiếp sau đó, lại thấy cô gái vừa gọi đó ôm chầm lấy anh, giọng nói vô cùng nũng nịu, “Ông xã, sao anh tới muộn vậy, có người ăn hiếp em.”

Triệu Vũ ngây người, từ khi nào anh đã có vợ vậy? Triệu Vũ kéo tay Hường An ra khỏi người mình, “Này, cô nhầm người rồi, tôi không có vợ.”

Chuẩn bị đi thì lại bị Hường An kéo lại, về mặt vô tội mà nhìn anh, “Anh đẹp trai, không phải là anh thấy chết mà không cứu chứ?”

Triệu Vũ nhìn mấy người đàn ông trước mặt, hít một hơi thật sâu, lần này phá lệ, làm việc tốt một lần vậy. Anh kéo Hường An ra sau mình rồi trực tiếp xử lí mấy tên kia.

Hường An đã say khướt, thấy được trò vui trước mắt, liền hô to, “Đừng rồi, đánh đi, đánh chết mấy tên háo sắc này đi.”

Triệu Vũ một lúc đánh nhau với bốn người đàn ông mà không chú ý tới một tên còn lại từ từ tiến sát tới Hường An, sau đó kẻ dao vào cổ cô quất lớn, “Đừng tay, nếu không cô ta sẽ chết.”

Triệu Vũ đã dừng tay lại, xoay người về phía Hường An, theo phản xạ mà thốt lên một tiếng, “Đừng...”

Hường An chẳng hề sợ hãi, lại còn cười lớn. Ngay sau đó, cô giơ tay lên, dùng lực bẻ tay người đàn ông dùng dao đang uy hiếp cô khiến cho con dao rơi xuống đất kêu một tiếng sắc nhọn, sau đó cô xoay người 180° đá cho tên đó một cú chí mạng, chưa kịp kêu lên tiếng nào đã lăn vào lòng đất mẹ mà bất tỉnh nhân sự.

Nhìn thấy Hường An chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã hạ gục được tên đàn ông kia, khiến cho cả đám nhìn nhau không nói một lời liền bán sống bán chết mà chạy.

Nhìn bọn người kia chạy với vận tốc ánh sáng, khuôn mặt cô có chút thất vọng, “Này, mấy anh đẹp trai kia ơi, tôi còn chưa chơi đủ mà.”

Nghe thấy tiếng gọi của cô, bọn người kia lại chạy nhanh hơn.

Hường An cảm thấy vui vẻ, sau đó không biết mình đang ở đâu, ở chỗ nào mà lăn ra ngủ say như chết.

Triệu Vũ thấy cô gái này mà dở khóc dở cười, không biết là có nên bỏ cô gái này ở đây không. Sau một lúc suy nghĩ, thôi thì giúp thì cũng đã giúp rồi, làm việc tốt tích đức cho con cháu ngày sau vậy. sau đó, không suy nghĩ mà mang Hường An về nhà.

Anh đã có lòng tốt như vậy mà lại chẳng được báo đáp. Ngược lại, khi Hường An tỉnh dậy bị cô mắng những lời khó nghe. Cô nói anh là cái đồ bại hoại của xã hội, đồ biến thái, hèn hạ,... mắng đã đành, cô lại còn đá cho anh một phát ‘trọng thương’ sau đó biến mất.

Vài ngày sau đó, anh lại gặp cô đang chạy bán sống bán chết, nhớ lại hôm mình bị như vậy liền giữ cô lại nói lí, ai ngờ cô lại còn mắng anh là đồ sao chổi, lại đập cho anh một phát nữa. Sau đó có một đám người ăn mặc toàn cây đen đuôi theo cô.

Nhớ lại ấn tượng lần đó, Triệu Vũ lại phát run. Nhưng lại sức nhớ ra, hướng cô gái đó là hướng phòng hồi sức đặc biệt, mà hiện tại chỉ có Dương Nguyên ở một phòng trong đó.

Chương 37

Triệu Vũ cau mày, một lần nữa đến xem tình hình của Dương Nguyên.

Y tá hoảng hốt khi thấy Hường An đi vào phòng của Dương Nguyên, cô liên tục ngăn cản, “Xin lỗi, cô không được vào trong.”

Hường An mặt không có chút biểu cảm nào, lạnh như băng, “Tránh ra!” Cô trực tiếp đẩy người y tá sang một bên rồi bước vào phòng.

Lúc Hường An đi vào thì Triệu Vũ cũng tới nơi, người y tá nom nớp lo sợ khi thấy Triệu Vũ, cúi đầu vội vàng nói, “Xin lỗi viện trưởng, cô gái đó...”

Triệu Vũ phát tay, “Không sao, cô đi làm việc của mình đi!”

“Vâng.”

Nhìn thấy Dương Nguyên khuôn mặt trắng bệch nằm trên giường bệnh, Hường An chạy tới nắm lấy bàn tay của Dương Nguyên. Một năm không gặp mà không ngờ Dương Nguyên lại gầy đi như vậy.

Bên giường, Hường An nhẹ nhàng cất lời, “Dương Nguyên, cậu tỉnh lại đi, tỉnh lại nói cho mình biết trong một năm qua có ai bắt nạt cậu không? Tên họ Hàn mặt lạnh kia có chăm sóc tốt cho cậu không? Cậu yên tâm đi, mình đã về rồi, từ giờ ai mà dám bắt nạt cậu mình sẽ cho người đó biết tay.”

Hường An nhìn Dương Nguyên không có phản ứng gì, cảm thấy đau lòng.

Lần đầu tiên gặp Dương Nguyên là lúc cô được mười tuổi. Trên đường đi tham quan nơi ở mới, cô thấy có một top 5 đến 6 đứa bé đang bắt nạt một đứa bé gái yếu ớt. Mà cô bé bị bắt nạt chỉ khóc to, nước mắt chảy giàn giụa.

Thấy cảnh này, tinh thần nghĩa hiệp của Hường An lại nổi lên, ra tay cứu cô bé đó thoát khỏi lũ trẻ kia.

Bọn họ bị Hường An dạy cho một bài học thì chạy toán loạn, không dám quay đầu lại nữa. bọn chúng chạy hết, Hường An ngồi đối diện với Dương Nguyên, nhìn bộ dạng lúc đó của Dương Nguyên rất gầy, trên người lại đầy thương tích, âm thanh như tiếng chim liu lo của Hường An vang lên, “Này, cậu có sao không? Sao lại để bọn chúng bắt nạt như thế?”

Dương Nguyên lau hết nước mắt, sau đó nở nụ cười như không có chuyện gì xảy ra, điều này khiến cho Hường An vô cùng kinh ngạc.

“Cậu...cậu...sao lại...”

“Cảm ơn cậu nhé.” Nói xong Dương Nguyên đứng dậy, phủi những vết bẩn, sau đó chạy đi. Nhưng đến một đoạn xa chợt nhớ tới điều gì đó liền quay đầu lại kêu to, “Mình tên là Dương Nguyên.”

Ngày đầu tiên đi học trong trường mới, lớp mới, bạn mới, Hường An chẳng quen biết ai vì cô sinh ra ở Mỹ và sống ở đó tới năm 10 tuổi. Ánh mắt đảo một lượt trong lớp học, ở một góc bàn cuối cùng cô nhìn thấy đứa trẻ mà hôm trước cô cứu giúp thì vui mừng liền chạy tới ngồi cùng với chỗ của Dương Nguyên.

Kể từ đó, dần dần cô trở thành người bạn tốt nhất của Dương Nguyên, và cũng biết được vì sao Dương Nguyên lại có biểu hiện lạ như vậy khi bị người ta bắt nạt.

Khi biết nguyên nhân, Hường An đã rơi nước mắt, ôm chặt lấy thân thể Dương Nguyên để cho cô không có cảm giác cô đơn.

Mẹ của Dương Nguyên trước khi chết đã gọi điện về cho cô, dạy cô cách sống thế nào cho tốt. Dương Nguyên luôn ghi nhớ lời mẹ dạy là phải nhu nhược. Những người bắt nạt cô, mục đích là họ chỉ muốn cô đau khổ, vì vậy chỉ cần rơi nước mắt, làm dáng vẻ thật thảm thiết để cho họ thỏa mãn rồi họ sẽ tha cho cô.

Một cô bé chỉ mười tuổi mà thương tích đầy mình, có khi lại bị mất giọng không nói được lên tiếng. Nhiều lúc Hường An cũng hỏi vì sao lại bị như vậy, nhưng Dương Nguyên chỉ cười mà không có nói gì.

Đến năm Hường An được mười lăm tuổi mới biết vì sao Dương Nguyên lại có nhiều vết thương trên người như vậy. Đó là ngày sinh nhật của Dương Nguyên, Hường An muốn cho cô một bất ngờ, mua bánh kem tới nhà Dương Nguyên để mừng sinh nhật. Đứng ở trước cổng thấy cổng không có đóng thì liền đi vào bên trong. Gần tới cửa chính, vô tình nghe được tiếng khóc của Dương Nguyên cùng với tiếng quát tháo của một người phụ nữ. Mở cánh cửa ra thì thấy có một người phụ nữ cầm chiếc roi quất vào người Dương Nguyên. Hường An nhanh trí lấy điện thoại ra quay lại đoạn này, sau đó chạy và đoạt lại chiếc roi từ người phụ nữ kia rồi quất con nhỏ bên cạnh bà ta. Con bé đó đau quá ngất luôn tại chỗ.

Vứt chiếc roi xuống đất, cô diu Dương Nguyên đứng dậy, tay chỉ vào người phụ nữ kia cảnh cáo, “Này, bà già, tôi nói cho bà biết, nếu bà còn dám động đến Dương Nguyên một lần nữa tôi sẽ không để bà sống yên ổn đâu”

Phuong Thanh Châu nhìn đứa con gái của mình bị một con bé không biết từ đâu chui ra đánh ngất, bà ta tức đến sôi máu lên, “Mày là đứa nào mà dám vào đây, một đứa vắt mũi chưa sạch thì làm gì được tao. Hôm nay tao sẽ cho mày cùng con yêu nghiệt này chết luôn.”

Hương An không sợ, cười lạnh, một đứa trẻ mới mười lăm tuổi lại có biểu cảm này rồi, “Ồ, để xem bà có dám động vào Lý gia không?”

“Mày là...?”

“Tôi tên Lý Hương An, con gái của Lý Vạn Sơn, là tập đoàn đang đầu tư cho Lâm Thị các người. Bà thử nghĩ xem, nếu bà động tới tôi thì Lâm Thị sẽ rơi vào tình cảnh như thế nào, hơn nữa Lâm Thị hiện giờ đang gặp khó khăn về tài chính.”

“Mày...này nghĩ chuyện làm ăn của cha mày, mày nghĩ có thể quản sao?”

“Ha...ha...Bà bị thiếu năng sao, tôi là đứa con gái duy nhất của Lý gia, chỉ cần tôi nói một câu thôi thì cũng đã khiến cho Lâm Thị phá sản rồi. Hơn nữa...” Hương An giơ chiếc điện thoại ra cho Phuong Thanh Châu xem, “Cái này sẽ giúp bà được ăn cơm tù.”

Phuong Thanh Châu với tay định lấy chiếc điện thoại nhưng Hương An đã nhanh tay hơn cắt vào túi áo trong. Sau đó đưa Dương Nguyên đi tới bệnh viện.

Không chỉ có thế, khi mẹ cô qua đời. Bố của cô liền lấy một người vợ mới, hơn nữa họ còn có một đứa con nhỏ hơn cô một tuổi. Mẹ kế cùng con của bà ta luôn đánh cô, nói những lời nhục mạ, coi cô như một người hầu mà sai bảo, bố của cô thấy vậy cũng làm ngơ, không coi cô là đứa con gái của ông. Là một người cha sao lại có thể nhắm mắt nhìn đứa con gái của mình như vậy chứ?

Nhớ những hồi ức vừa rồi, nước mắt của Hương An không biết đã rơi từ lúc nào mà khiến cho chiếc giường bệnh bị ướt một mảng.

Những hình ảnh này được thu hết vào mắt của Triệu Vũ, anh không ngờ một cô gái hung dữ như Hương An lại có lúc lại dịu dàng như vậy. Vốn định vào ngăn cản Hương An nhưng thấy cô lặng lẽ nhìn Dương Nguyên mà đau lòng, kể nể này nọ thì lại thôi.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Hương An gục đầu xuống người Dương Nguyên mà khóc lớn. Triệu Vũ thấy vậy liền đi vào, kéo Hương An ra khỏi người Dương Nguyên, “Này, cô khóc lớn như vậy sao cô ấy nghỉ ngơi được.”

Hương An không chịu đi vì thế Triệu Vũ vác ngang người cô ra khỏi phòng bệnh. Không biết tâm trí anh đang nghĩ gì nữa, vác một mạch Hương An tới phòng làm việc riêng của mình.

Căn phòng của Dương Nguyên lại chẳng có ai, lúc này mí mắt cô khẽ động, dấu hiệu của sự tỉnh lại.

Ánh mắt của Dương Nguyên đảo qua đảo lại trong căn phòng trống vắng. Không giống như những lần trước, mỗi khi mở mắt ra cô liền thấy Hàn Thiên bên cạnh mình, còn lần này thì không có anh ở bên, trong lòng lại cảm thấy trống trải, lại có cảm giác thiếu an toàn và có chút hoảng sợ.

Cô run run, nhẹ nhàng cất tiếng, “Hàn Thiên...”

Vì cửa cách âm tốt nên chẳng ai có thể nghe cô gọi, chẳng ai biết cô tỉnh lại.

Hàn Thiên vừa làm xong việc ở tập đoàn thì lập tức tới bệnh viện. Vừa bước vào cửa phòng đã thấy Dương Nguyên tỉnh lại. Mọi phiền não trong công việc đều tan biến, thay vào đó là sự vui mừng, chạy tới ôm lấy vợ mình, “Tốt quá, em đã tỉnh lại, sáng nay em làm anh hết hồn.”

Nhận thấy được cảm giác quen thuộc, Dương Nguyên đã không còn sợ nữa, cô ôm chặt cổ Hàn Thiên, “Tỉnh lại không thấy được anh em cảm thấy rất sợ, nhưng giờ có anh rồi, em rất vui.

Lời nói ngọt ngào của Dương Nguyên khiến cho tam hồn của Hàn Thiên bay tít lên chín tầng mây, những lời này chứng tỏ một điều rằng, cô không thể không có anh.

Sau khi biết Dương Nguyên tỉnh lại, người y tá đã chạy đi gọi viện trưởng. Cửa phòng một lần nữa mở ra, Hương An lao nhanh tới giường của Dương Nguyên đang nằm, kéo Hàn Thiên ra khỏi người Dương Nguyên rồi ôm chầm lấy cô.

Hành động này của Hương An khiến cho Hàn Thiên, Triệu Vũ cùng cô y tá vừa vào ngơ ngác như con nai vàng.

Hàn Thiên không biết đây là ai mà lại to gan như vậy, dám kéo anh ra khỏi người vợ của anh, lại còn ôm cô thật chặt lấy cô nữa. Dù là con gái nhưng anh vẫn không thích có người ôm Dương Nguyên của anh như thế.

“A, tiểu Nguyên, mình nhớ cậu quá. Cậu có biết không, mỗi đêm mình đều mơ thấy cậu bị người khác bắt nạt. Nhưng từ giờ cậu cứ yên tâm đi, mình đã trở lại và lợi hại hơn xưa.”

Dương Nguyên chẳng hiểu gì, bất động nhìn Hàn Thiên. Cô gái này là ai? Tại sao cô ấy lại kích động như vậy?

Hàn Thiên lắc đầu, nhìn kĩ lại cô gái mới đến này. Ách! Cô gái này có hóa thành tro anh cũng nhận ra.

Vào một ngày đẹp trời, bầu trời trong xanh, những con sóng xô dập vào bờ, những đứa trẻ vui đùa trên thảm cỏ xanh ngắt, từng vị khách được mời tới đây để tham dự hôn lễ của Hàn Thiên và Dương Nguyên.

Hôm đó, Hường An làm phù dâu, trước khi cầm chiếc nhẫn để đeo cho Dương Nguyên, Hường An đã cảnh cáo anh trước bao nhiêu người khiến rất tức giận nhưng lại không làm gì được cô gái này.

Hành động quá khích của Hường An khiến Hàn Thiên đen mặt, thấy vậy, Triệu Vũ liền kéo Hường An ra, “Cô gái này, cô đừng có gây chuyện được không? Dương Nguyên sắp ngạt thở rồi hơn nữa cô ấy không nhớ cô là ai đâu.”

Hường An nghi hoặc, “Cô ấy, tại sao lại không nhớ tôi?”

Triệu Vũ nhún vai, “Đơn giản là bị mất trí nhớ.”

“Mất trí nhớ?” Hường An nghe vậy như bị búa đập vào đầu, chốc lát không thể tiếp thu thông tin được. Sau một hồi lâu suy nghĩ kĩ càng, Hường An liền nổi khùng lên, sẵn tay áo, “Là ai, ai làm cho Dương Nguyên của tôi thành ra như thế này? Nói đi, tôi sẽ khiến cả nhà hắn không được yên ổn, lột da, rút gân, băm hắn ra thành trăm mảnh rồi ném cho chó ăn. Hừ...anh nói đi.”

Triệu Vũ nghe nói vậy thì khẽ nuốt nước miếng, cô gái này thật kinh khủng.

Hường An lúc này nhớ tới Hàn Thiên, khí thế bùng bùng đứng trước mặt anh, “Hàn mặt lạnh chết tiệt, tôi đã cảnh cáo anh như thế nào? Anh...”

Dương Nguyên thấy khí thế muốn giết người của cô gái kia thì vội vàng lên tiếng, “Này, mọi chuyện không liên quan tới anh ấy đâu, cô đừng kích động.”

Triệu Vũ giữ chặt tay Hường An lại, “Cô đừng có lộn xộn ở đây, cô ấy vừa tỉnh lại để tôi kiểm tra cho cô ấy đã, có gì thì nói sau.”

Nói xong, Triệu Vũ tới chỗ Dương Nguyên mỉm cười dịu dàng. “Em đâu, nói cho tôi biết, trước khi em bị ngất em cảm thấy thế nào.”

Dương Nguyên nhớ lại toàn bộ sự việc, cô kể lại chuyện kì lạ cho mọi người nghe, rồi cô nhớ đoạn sau thì đầu lại bắt đầu đau.

Biểu hiện khó chịu trên mặt Dương Nguyên, Triệu Vũ liền nhắc nhở, “Đừng có cố nhớ nữa nếu không đầu em lại đau đó.”

“Nhưng mà những hình ảnh trong đầu em lại mang cho em cái cảm giác rất lạ, cô gái đó như là em vậy.”

Triệu Vũ lắc đầu cười, “Cái đó chắc chỉ là cảnh trong một bộ phim nào đó mà em đã từng xem thôi, không có gì đâu.”

Cảm thấy mình sắp bị bỏ ra ngoài lề, Hường An liền lên tiếng cắt đứt câu chuyện nhảm nhí này ở đây.

“Stop here. Dương Nguyên hiện giờ đã không sao rồi. Một năm không gặp cô ấy, tôi muốn nói chuyện riêng với cô ấy. Hai anh có thể ra ngoài một chút được không?”

Hàn Thiên trừng mắt nhìn cô gái này, anh là chồng của Dương Nguyên tại sao anh phải ra ngoài chứ? Rồi nhìn Dương Nguyên với ánh mắt mong chờ cô giữ anh lại. Nhưng ai ngờ Dương Nguyên lại nói khiến trái tim anh bị trọng thương a.

“Đề em cùng cô ấy nói chuyện riêng một chút cũng được, các anh ra ngoài đi.”

Dù không muốn ra nhưng vợ anh nói vậy thì anh cũng không có mặt dày mà ở lại, bất lực đi ra ngoài, Triệu Vũ cũng theo sau Hàn Thiên ra ngoài.

(t/g: các bạn đọc giả thân mến, các bạn đọc xong thì hãy bình luận cho mình biết suy nghĩ của các bạn về truyện nhé ^_^ có câu hỏi gì cứ hỏi, mình sẽ trả lời các bạn.

Truyện của mình, mình cũng không biết là bao nhiêu chương vì mình còn chưa viết xong, nhưng chắc là trên trăm chương.

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ "cười")

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Hương An thấy hai người kia đã đi ra ngoài thì liền trèo lên giường bệnh của Dương Nguyên, ngồi khoanh chân lại.

Dương Nguyên chẳng nói gì, chỉ nhìn hành động của Hương An, hành động này của Hương An khiến lòng cô đang lên một sự hứng thú lạ thường, vừa gặp đã thấy thân quen. Dương Nguyên ngồi dậy, tựa vào thành giường, ngồi đối diện với Hương An, cô mỉm cười nhẹ nhàng lên tiếng, “Cậu là bạn thân của mình, vậy cậu tên là gì?”

“Mình tên Lý Hương An, mà cậu thường gọi mình là An An.”

“Ừ! An An.”

Hương An nắm lấy tay Dương Nguyên, “Cậu không nhớ mình cũng không sao, mình không trách cậu. Nhưng mình hỏi này, tên họ Hàn mặt lạnh có thường bắt nạt cậu không?”

Dương Nguyên cười nhạt lắc đầu, “Không, anh ấy làm sao dám bắt nạt mình chứ.”

“Ừ! Tốt. Vậy còn hai mẹ con nhà Kim Phượng kia thì sao, hai người đó có gây khó dễ cho cậu không?”

Dương Nguyên không hiểu Hương An đang nói gì, hai người kia cô không có ấn tượng gì cả, từ ngày cô bị mất trí nhớ chỉ quanh quẩn ở nhà hay là ở bên Hàn Thiên nên không biết hai người kia là ai.

“Họ là ai?”

“Thì là vợ hai của bố cậu và con gái của bà ta.”

“Thì ra là vậy. Mình chẳng nhớ bọn họ mà Hàn Thiên cũng không nói cho mình biết. Mà cậu cũng đừng lo lắng quá, ở đây chẳng ai dám bắt nạt mình đâu.”

Hương An ngẩn người, “Cậu quá khác, thay đổi hoàn toàn khác.”

Dương Nguyên không để tâm tới lời Hương An, chỉ quan tâm tới lời trước của Hương An, cô rất tò mò với quá khứ của mình, chẳng lẽ trước kia cô hay bị người khác bắt nạt lắm sao?

“An An, cậu nói cho mình biết chuyện trước kia của mình đi, mình rất tò mò mình trước kia như thế nào, nghe cậu nói hình như là mình thường xuyên bị người ta bắt nạt.”

Hương An gật đầu, “Ừ! Cậu thường xuyên bị người ta bắt nạt. Mỗi lần mà thấy cậu bị bắt nạt thì mình như là một vị anh hùng cứu mỹ nhân vậy. Tiếc là cậu chẳng nhớ, lúc đó trông mình rất ngầu.” Hương An nói vừa nói vừa đứng lên phụ họa.

Dương Nguyên nhìn Hương An mà chỉ muốn cười, Hương An lúc này như là đang diễn hài kịch, hứng thú liền muốn trêu Hương An, “Cậu không phải là thích mình chứ, An An?”

Hương An trừng mắt với Dương Nguyên, nhưng ngay sau đó lại nở nụ cười tà mị, nhào tới ôm Dương Nguyên, “Mình không chỉ thích cậu mà còn yêu cậu rất nhiều. Hay là cậu ly hôn với tên Hàn mặt lạnh đi, sống với mình, mình đủ khả năng nuôi cậu cả đời, cậu không phải sợ mình không nuôi được cậu.”

Dương Nguyên khẽ nuốt nước miếng, không phải chứ! Cô chỉ đang đùa thôi mà! Không lẽ Hương An thích con gái thật?

“An A, mình nghĩ mình thích đàn ông.”

Hương An bỏ Dương Nguyên ra, cô chỉ muốn dọa Dương Nguyên thôi. Nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt Dương Nguyên, tâm tình cô trở nên vui vẻ, cô buông Dương Nguyên ra, vuốt mái tóc ra sau, “Mình là một đại nữ nhân, mà giới tính cũng bình thường. Nói cho cậu biết chuyện này, lúc mình xuống sân bay, mình nhìn thấy một Nam Nhân cực kì đẹp trai, mà anh ấy cũng nhìn mình cười nữa.” Nói tới đây, giọng Hương An nhỏ dần, “Haizz! Ai ngờ, ngay sau đó, có một nam nhân cực cool khác khoác tay anh ta, sau đó cầm hành lý giúp anh ta ra khỏi sân bay. Trái tim mình tan nát.”

Dương Nguyên muốn cười chẳng được mà khóc cũng chẳng xong. Haizz! Không ngờ cô lại có một cô bạn mê trai như vậy, nhưng mà điểm này cũng giống cô a.

Dương Nguyên vỗ vai Hương An, “Được rồi, trên đời này thiếu gì trai đẹp. Bây giờ, cậu kể cho mình nghe chuyện của gia đình mình nghe xem nào.”

Hương An trưng ra gương mặt buồn buồn nhưng khi nghe Dương Nguyên nói thì thay đổi đến chóng mặt, nghiêm túc kể lại toàn bộ sự việc cho Dương Nguyên nghe.

Càng nghe những lời Hường An kể, Dương Nguyên càng thấy tức. Cái video mà Hường An quay lúc trước vẫn còn, cô ngồi xem mà lửa giận bùng bùng. Dù tức giận nhưng cô lại thấy tức bản thân mình nhiều hơn, tự trách bản thân mình sao lúc đó lại ngu vậy, nhu nhược như vậy, lúc họ đánh mình tại sao mình lại không đánh trả vậy?

Dương Nguyên tay nắm chặt thành nắm đấm, thù này không trả thì không phải là Dương Nguyên. Một khi cô mà ra tay thì sẽ khiến cho bọn họ nếm sự đau khổ, bọn họ bắt nạt cô một thì cô sẽ trả cho bọn họ gấp mười.

“An An, cậu có muốn ‘chơi’ với họ không?”

Hường An tròn mắt, há miệng như không thể tin được lời Dương Nguyên vừa nói, miệng bất giác nói cả lăm không thành câu hoàn chỉnh, “Cậu... cậu...”

Dương Nguyên híp mi mắt lại, “Mình muốn trả thù, muốn họ phải trả giá thật đắt vì bọn họ đã gây ra cho mình trong thời gian qua.”

Im lặng một lúc, Hường An bình ổn trở lại, cô cảm thấy Dương Nguyên đã khác xưa rất nhiều, nếu biết thế này, cô muốn Dương Nguyên mất trí nhớ sớm hơn một chút. Ý kiến này rất đúng với ý của Hường An, có nhiều lần cô định ‘chơi’ hai mẹ con nhà kia nhưng toàn bị Dương Nguyên ngăn cản, đành phải hậm hực cho qua. Đề nghị này của Dương Nguyên, Hường An không cần suy nghĩ mà đáp ứng luôn, “Được.”

Dương Nguyên nghe vậy, dứt cái kim truyền trên tay ra, kéo Hường An xuống giường, “Vậy thì đi thôi.”

“Ách! Bây giờ sao?”

“Ừ!”

“Sức khỏe của cậu thì sao?”

“Hiện giờ không sao rồi. Không nói nhiều nữa, mau đi thôi không Hàn Thiên lại phát hiện thì chúng ta không đi được nữa đâu.”

Mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió, cũng may trên đường rời khỏi bệnh viện không gặp Hàn Thiên. Đúng là ông trời phù hộ để họ được thực hiện kế hoạch, ‘chơi’ hai mẹ con nhà kia.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Triệu Vũ cùng Hàn Thiên đang nói chuyện, thì tiếng điện thoại vang lên cắt đứt cuộc trò chuyện. Đầu dây kia vang lên tiếng nói sợ hãi, một y tá thông báo cho Triệu Vũ là Dương Nguyên đã không còn ở trong phòng bệnh.

Nghe được tin này, Hàn Thiên một mạch chạy tới phòng bệnh của Dương Nguyên mà khi anh vào trong phòng không có một bóng người. Tâm tình anh lúc này như đang bốc hỏa, chắc chắn là cô gái kia đã làm hư vợ anh rồi. Nếu không, làm sao Dương Nguyên dám ra khỏi bệnh viện trong tình trạng như vậy chứ!

Lấy chiếc điện thoại ra, tìm một cái tên quen thuộc trong danh bạ rồi bấm nút gọi, “Bảo Phi, thiếu phu nhân hiện giờ đang ở đâu?”

“Hiện giờ, thiếu phu nhân đang trên đường đi về hướng biệt thự Lâm gia, hình như là đang về nhà mẹ đẻ.”

“Ừ!” Nói xong Hàn Thiên đi ra khỏi bệnh viện, đi thẳng tới biệt thự Lâm gia.

Dương Nguyên đứng trước cửa nhà mình, cô mỉm cười thật tươi, bàn tay trắng nõn mềm mại giờ lên bấm chiếc chuông được thiết kế rất tinh xảo.

Một lúc sau, có một người giúp việc ra mở cửa, người đó ngơ ngác nhìn Hường An và Dương Nguyên, “Xin hỏi, hai vị tiểu thư tới đây tìm ai?”

Dương Nguyên không nói gì, ánh mắt khê liếc qua người giúp việc, sau đó kéo tay Hường An đi thẳng vào trong nhà.

Thấy hành động tùy tiện của Dương Nguyên, người giúp việc tức giận, bắt mẫn lên tiếng, “Này, hai vị tiểu thư này, các người có biết đây là đâu không? Hai người không thể vào đây, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ đuổi hai người ra.”

Dương Nguyên không mở miệng, đường đường chính chính vào tòa nhà chính, tự mở cánh cửa rồi đi đến chiếc sofa trong phòng khách ngồi.

“Hai người có biết phép lịch sự không vậy? Chưa có sự cho phép của chủ nhà mà đã xông vào rồi...”

Người giúp việc chưa nói hết câu đã bị ánh mắt của Dương Nguyên làm cho im bặt. Dương Nguyên vẫn không nói một tiếng nào, lấy son móng tay ra chăm chú làm đẹp cho móng tay của mình. Còn Hường An, trên tay cô lúc này đang cầm một khẩu súng, lau chùi một cách tỉ mỉ.

Bầu không khí rơi vào tĩnh lặng, son móng tay xong, Dương Nguyên mới lên tiếng, “Cô làm việc ở đây bao lâu rồi?”

Người giúp việc định không trả lời nhưng khi khẽ liếc qua Hường An thấy cô đang nhìn vào người mình trừng mắt cảnh cáo thì lắp bắp trả lời, “Ba... ba tháng.”

Làm việc được ba tháng, thảo nào mà không biết Dương Nguyên là ai. Hường An nhìn xung quanh nhà, “Quản gia Trần đâu?”

“Quản gia Trần bị bà chủ đuổi việc từ hai tháng trước.”

Hường An cau mày, “Cái gì? Tại sao ông ấy lại bị đuổi việc?”

“Vì hai tháng trước, bà chủ bị mất một chiếc vòng cổ, nghe nói chiếc đó là hàng có hạn nên rất đắt tiền, mà chiếc vòng đó lại có ở trong phòng quản gia Trần, nên ông đã bị đuổi việc.”

Hường An nghe vậy không khỏi cười lạnh, “Ồ! Phải công nhận bà già kia cũng thật cao tay.”

Một người phụ nữ khoảng 40 tuổi đang từ trên tầng bước xuống, bà ta đang đắp mặt nạ, thấy có hai cô gái ngồi trên phòng khách thì liền tháo mặt nạ ra, đi tới người giúp việc, nói nhỏ, “Hai người họ là ai vậy?”

Người giúp việc kia giọng run run, “Xin lỗi đi Phuong, hai cô gái này tôi cũng không biết là ai.”

“Sao? Không biết là ai mà cũng cho họ vào à? Đầu cô có não không hả? Nếu họ là lừa đảo thì sao? Cô có chịu trách nhiệm được không?”

Hường An và Dương Nguyên đều nghe thấy những lời nói của người phụ nữ kia nhưng hai người chẳng thèm quan tâm.

Người giúp việc sợ hãi, liên tục cúi đầu xin lỗi, “Tôi thật xin lỗi, xin lỗi đi Phuong, tôi không thể ngăn bọn họ được.”

“Hừ! Đồ vô dụng!”

Phuong Liên Dung là người thay thế vị trí của quản gia Trần. Bà ta cậy mình là chị họ của Phuong Thanh Châu (Vợ hai của bố Dương Nguyên) nên kiêu ngạo, không coi ai ra gì, làm như mình là chủ nhân của biệt thự này vậy.

Phuong Liên Dung đứng trước mặt Dương Nguyên và Hường An, giọng điệu chua ngoa, mặt cứ vênh lên trời mà lại không để ý trong tay Hường An đang cầm thứ gì. “Hai người có phải tới nhầm chỗ rồi không? Ở đây là biệt thự nhà họ Lâm, không chấp chứa loại như mấy người. Mà cũng đừng mong lấy được thứ gì ở đây, vì khu này có rất nhiều bảo vệ.”

Dương Nguyên thối nhẹ vào móng tay cho son nhanh khô, sau đó cắt son móng tay vào túi xách. Cô che miệng lại khẽ ngáp một hơi, “Haizz! Mệt quá, An An, chúng ta lên phòng ngủ đi.”

Phuong Liên Dung cảm thấy những lời cay độc của mình vẫn không có tác dụng, máu dồn lên não, khuôn mặt biến dạng, mắng chửi thậm tệ hơn, “Này, các người có phải là không hiểu tiếng người phải không? Đừng để tôi phải gọi bảo vệ lôi cổ mấy người ra ngoài, đúng là cái loại không biết trơ trên...”

Dương Nguyên không muốn nghe tiếng chó sủa nữa, cầm lấy súng trong tay Hường An chĩa thẳng vào mi tâm của Phuong Liên Dung, “Ngậm miệng chó của bà lại, hay là bà muốn thử cảm giác của cái này?”

Phuong Liên Dung sợ hãi, chân tay bủn rủn, nhìn biểu hiện trên khuôn mặt bà ta khiến Dương Nguyên cảm thấy thỏa mãn. Người bình thường nhìn thấy súng không có biểu hiện như vậy mới là lạ. Ném súng trả lại cho Hường An rồi đi lên tầng.

Vừa bước cửa phòng đóng cửa lại, Dương Nguyên và Hường An cười không ngớt.

“Ha... ha... mình thật không ngờ những người kia lại ngu ngốc tới vậy!” Hường An giơ súng lên, “Súng đồ chơi của trẻ em thôi mà, có cần phải sợ như vậy không?” Vừa nói, Hường An vừa bóp cò, bong bóng phun ra bay đầy phòng.

“Điều này cũng đâu có gì lạ đâu, ai bảo súng đồ chơi của cậu lại thiết kế giống thật như vậy. Nếu không phải là người hay tiếp xúc với súng thì cũng chẳng nhận ra. Đến mình còn bị cậu lừa nữa là bọn họ.”

“Cũng đúng, điều này chứng tỏ là mình có tài mà. Cái này mình mất ba tháng mới làm xong đó.”

Phuong Liên Dung hoàn hồn trở lại, nhìn người giúp việc quát lớn, “Còn không mau đi gọi bảo vệ.”

“Vâng, tôi đi ngay.”

Bảo vệ đang đứng trước phòng mà Dương Nguyên và Hường An đang ở bên trong. Bốn người bảo vệ xông thẳng vào để bắt người nhưng khi nhìn thấy hai người ở trong phòng là Dương Nguyên và Hường An thì lập tức cúi đầu xin lỗi, “Xin lỗi tiểu thư, không làm phiền hai người nữa.” Nói xong liền đi ra ngoài đóng luôn cửa phòng lại.

Bảo vệ ở đây không giống như là những người giúp việc trong biệt thự, họ đều là người lâu năm làm việc ở đây nên đều biết Dương Nguyên và Hường An là ai. Vừa đóng cửa xong, người bảo vệ trưởng trừng mắt nhìn Phương Liên Châu, “Bà điên rồi à? Có biết người trong phòng kia là ai không mà gọi người đuổi cô ra ngoài? Cô gái đó là con gái của ông chủ đã mất, mà căn biệt thự này là của cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Từ ngoài cổng có một chiếc xe thể thao đang tiến vào, Hàn Thiên ra khỏi xe khiến cho tất cả giúp việc nữ đều ngây ngất đứng nhìn, mà cũng chẳng hiểu được đây là ai và tại sao lại tới đây.

Đi thẳng vào nhà chính, Hàn Thiên lớn tiếng quát, “Lâm Dương Nguyên, em mau ra đây cho anh.”

Tuy cửa có cách âm rất tốt nhưng vì tiếng quát của Hàn Thiên quá lớn nên Dương Nguyên vẫn nghe thấy. Nghe tiếng quát của Hàn Thiên, Dương Nguyên và Hường An đưa mắt nhìn nhau, tiếng quát này chứng tỏ một điều rằng anh đang rất giận. Nhưng họ không hiểu một vấn đề đó là tại sao Hàn Thiên lại biết được họ đang ở đây.

“An An, cậu ở lại đây, để mình tự giải quyết, dù có chuyện gì cũng không được ra ngoài. Biết chưa?”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết, chẳng lẽ cậu không tin mình sao? Mình có thể thuyết phục được Hàn Thiên cho mình ở lại đây.”

Hường An gật đầu, “Ừ! Mình tin cậu.”

Dương Nguyên mở cửa ra, đi xuống tầng, trên môi lại nụ cười tươi như hoa.

Thấy được nụ cười này của Dương Nguyên, cơn tức giận của Hàn Thiên cũng được giảm bớt. Khi biết Dương Nguyên trốn khỏi bệnh viện, anh rất tức giận vì cô không nói tiếng nào cho anh biết, một phần cũng là vì lo lắng cho cô, sợ như lại xảy ra chuyện gì không hay gây tổn hại đến cô và đứa bé trong bụng thì phải làm thế nào!

Dương Nguyên thấy vẻ mặt đen xì của Hàn Thiên thì liền chạy tới ôm cổ anh, giọng nói ngọt như mật vang lên, “Ông xã...”

Nghe được hai tiếng này, lòng Hàn Thiên có cảm giác như bay lên trời nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng, kéo tay Dương Nguyên ra khỏi người mình sau đó để cô ngồi vào sofa, “Em tới đây làm gì?”

“Anh đang giận à, em xin lỗi, chỉ là em muốn về nhà mình một chút thôi mà. Đừng giận em nữa, có được không?”

“Ừ! Vậy thì chúng ta về thôi.”

“Không. Em không muốn về sớm như vậy.” Dương Nguyên kéo tay Hàn Thiên lắc qua lắc lại làm nũng, “Em muốn ở lại đây vài ngày.”

“Không được, em phải về nhà,, ở đây không có ai chăm sóc cho em.”

“Không, em không về đâu, em muốn ở đây.” Dương Nguyên ngồi ôm gối ở sofa, không để ý tới Hàn Thiên nữa.

Hàn Thiên bắt lực xen lẫn chút phiền não. Tính trẻ con của Dương nguyên lại bắt đầu rồi.

Hàn Thiên bấu vào vai của Dương Nguyên dỗ dành, “Ngoan, anh cũng chỉ vì lo cho em thôi mà.” Anh nhẹ nhàng đặt tay lên bụng của Dương Nguyên, “Hơn nữa, bây giờ không chỉ có mình em mà còn có cả con của chúng ta nữa.”

Dương Nguyên nghe Hàn Thiên nói thì kinh ngạc, ở trong bụng cô có em bé?

“Anh nói gì? Em có thai sao?”

“Ừ! Vì vậy em phải cẩn thận một chút. Ngoan, về nhà cùng với anh.”

“Hàn Thiên, nhưng em chỉ muốn ở đây vài ngày thôi, em hứa sẽ không làm loạn, chăm sóc cho bản thân cùng bảo bối của chúng ta thật tốt, có được không?”

“Không được, em phải nghe lời anh, theo anh về nhà.”

“Em không về.”

Sự kiên nhẫn của Hàn Thiên có giới hạn, anh nhắc bổng Dương Nguyên lên, giọng nói có hơi lớn tiếng một chút, “Em càng ngày càng to gan, có phải thường ngày anh luôn chiều theo ý em nên bây giờ không thèm nghe lời anh đúng không? Dù em không muốn cũng phải theo anh về nhà.”

Dương Nguyên bắt đầu rung rung nước mắt, cô biết chỉ có chiều này là có hiệu quả nhất thuyết phục Hàn Thiên.

“Hu...hu...Hàn Thiên, em không muốn về. Bây giờ anh có đứa bé trong bụng em cho nên anh không thương em nữa có phải không?”

Nghe những lời nói cùng tiếng khóc của Dương Nguyên, Hàn Thiên đặt Dương Nguyên trở lại sofa gơ tay lau nước mắt cho cô, anh thật sự đầu hàng rồi, “Thôi được rồi, anh sẽ để em ở đây một ngày.”

Dương Nguyên vẫn nức nở, “Không, em muốn ở đây một tuần cơ.”

“Ngaoan, anh cũng chỉ vì lo cho hai mẹ con em gặp nguy hiểm thôi, ở đây rất nguy hiểm không nên ở lại lâu.”

“Vậy thì ba ngày thôi cũng được, được không ‘ông xã’ của em?” Dương Nguyên tỏ vẻ cực kì đáng thương, mi mắt vẫn còn ướt chóp chóp.

Từ trước đến nay, Hàn Thiên luôn là người kiên định, nhưng mỗi lần là Dương Nguyên thì lại luôn mềm mỏng, chỉ cần nghe những lời như mật của cô thì cứ như bị trúng bùa mê mà đồng ý luôn.

“Thôi được rồi, em ở nơi này thì anh sẽ cử nhiều vệ sĩ bảo vệ cho em. Không được từ chối, nếu không thì lập tức trở về cùng anh.”

Dương Nguyên vui mừng, hưng phấn quá nhảy dựng lên.

Hành động này khiến Hàn Thiên giật nảy mình, tim như sắp rớt ra ngoài, Kéo cô đặt lại xuống ghế, “Em ngồi xuống, ngộ nhờ em ngã thì làm sao? Từ giờ em không được kích động như thế nữa, có biết không?”

Dương Nguyên như chú thỏ con ngoan ngoãn gật đầu, không dám có hành động gì quá khích nữa, nếu không Hàn Thiên lại đổi ý, một mực bắt cô phải về nhà thì những ngày bắt nạt hai mẹ con nhà kia cũng không còn.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Phương Liên Dung cảm thấy mọi chuyện trong nhà bỗng đột nhiên bị đảo lộn, mau chóng gọi điện cho em họ về nhà để giải quyết mọi việc.

Sau khi Hàn Thiên đi thì trong căn biệt thự Lâm gia thì đã có thêm hơn chục người vệ sĩ, còn có chuyên gia dinh dưỡng, người giúp việc. Những người này đều được Hàn Thiên cử tới chăm sóc cho một mình Dương Nguyên.

Dương Nguyên kêu người sắp xếp lại mọi thứ trong nhà. Căn phòng giữa của ngôi biệt thự là phòng ngủ của Kim Phụng nhưng giờ nó đã là phòng của Dương Nguyên. Trước đây nó là của cô thì bây giờ nó cũng là của cô, cô chỉ là đang đòi lại những thứ vốn dĩ thuộc về mình.

Dương Nguyên cùng Hường An đang nhàn hạ ngồi uống trà chiều, nhìn Mọi người thu dọn tấp lập đi lại còn có những vệ sĩ đứng xung quanh mà mặt ai nấy đều lạnh như băng, Hường An liền lên tiếng, “Cậu chỉ ở đây có vài ngày thôi mà, cần gì phải khoa trương đến mức này.”

“Anh ấy làm vậy cũng chỉ muốn tốt cho mình và đứa nhỏ. Nếu làm như vậy khiến cho anh ấy yên tâm thì như này cũng được, mà ở đây là nhà chứ có phải người đường đâu. Sẽ không có ai để ý tới đâu.” Vừa nói Dương Nguyên mỉm cười hạnh phúc, điều này chứng tỏ Hàn Thiên rất yêu cô, luôn lo lắng cho cô.

Sau khi rời khỏi Lâm gia, Hàn Thiên tính là sẽ tới tập đoàn làm việc tiếp nhưng sau đó lại nhận được cuộc gọi của Thiếu Tường, nghe giọng của Thiếu Tường có vẻ như buồn sâu nên anh cũng tới quán bar mà Thiếu Tường hẹn.

Đến nơi, Hàn Thiên thấy Triệu Vũ và Diệp Thần đều có mặt ở đây liền đi tới. Không hiểu vì sao hôm nay bọn họ lại rảnh như vậy.

Thiếu Tường nhìn thấy Hàn Thiên đã tới liền đưa cho anh một ly rượu, “Nào, chúng ta cùng cạn ly, hôm nay không say sẽ không về!”

Hàn Thiên cầm ly rượu của Thiếu Tường đưa nhưng mà anh không uống, nhìn gương mặt như sắp khóc của Thiếu Tường, lại còn uống rượu ừng ực, rượu chứ có phải là nước đâu mà uống như vậy! Hàn Thiên nhìn hai người kia, cau mày hỏi, “Cậu ấy bị sao vậy? Có chuyện gì xảy ra sao?”

Nghe câu hỏi của Hàn Thiên, Triệu Vũ lắc đầu thờ dãi, còn Diệp Thần nhật nhật nói ra hai tiếng, “Thất tình.”

Câu trả lời của Diệp Thần khiến cho Hàn Thiên xem chút nữa là bị sặc nước miếng của chính mình. What? Thất tình? Thiếu Tường mà cũng có lúc thất tình sao? Không biết cô gái nào lại có năng lực lớn như vậy?

Thiếu Tường không ngừng uống hết chén này đến chén khác, Triệu Vũ ngồi bên cạnh không chịu được nữa, đoạt lại chén rượu trong tay Thiếu Tường, “Cậu bị điên à, uống như vậy thì có tác dụng gì, cậu chỉ đang hành hạ bản thân mà thôi.”

Thiếu Tường lấy cả chai rượu, tu ừng ực, sau đó ném cả chai rượu xuống đất, “Các cậu nói đi, mình có điểm nào không tốt chứ, tại sao cô ấy lại đối xử với mình như vậy? Tại sao mà chết chứ cô ấy lại không muốn ở bên mình.”

Diệp Thần nghiêng răng tùm lấy cổ Thiếu Tường, đâm một cú thật đau để cho Thiếu Tường tỉnh ra, “Shit! Cậu có phải là đàn ông không vậy. Ngồi ở đây uống rượu đập phá thì có tác dụng gì. Nói cho mình biết cô gái đó là ai, mình sẽ đi bắt cô ta đến tận giường của cậu.”

Thiếu Tường lắc đầu, “Đừng, đừng làm như vậy. Nếu là như vậy cô ấy chắc chắn lại càng hận mình hơn. Mình không muốn cô ấy hận mình, mình chỉ muốn cô ấy sống thật vui vẻ.”

Thiếu Tường lúc này chẳng giống với Thiếu Tường suốt ngày nở nụ cười bất cần đời, lúc nào cũng có ong bướm vây quanh đầy mình, đi đến đâu cũng treu hoa ghẹo nguyệt đến đó. Giờ đây Thiếu Tường như một người đàn ông si tình trong tình yêu, đau khổ trong tình yêu vì không được đáp lại.

Có những lúc, có một số chuyện sẽ khiến cho một số người thay đổi hoàn toàn. Vì chuyện tình cảm mà Thiếu Tường từ một người đàn ông phong lưu lại biết thế nào là yêu và cảm nhận được nỗi đau khi bị đối phương cự tuyệt.

Cuộc đời chỉ biết được hiện tại nhưng lại chẳng thể nào biết trước được tương lai.

Hàn Thiên từ lúc nhìn thấy cảnh Thiếu Tường như một người điên, thì liền lên tiếng, “Thiếu Tường, cậu nói đi, cô gái đó rốt cuộc là ai, mình sẽ đi tìm người đó nói chuyện giúp cậu.”

Lúc này Thiếu Tường mới nhớ ra được điều gì đó, mắt sáng lên, “Hàn Thiên, cậu phải giúp mình, việc này chỉ có cậu mới giúp được mình thôi.”

“Liên quan tới cô gái đó?”

Thiếu Tường gật đầu, “Đúng! Cô ấy tên Như Khanh, làm việc trong văn phòng thư kí của cậu. Trước đây, mình nghe nói em dâu là thư kí của cậu chắc cũng biết Như Khanh, cậu thử về nhà nhờ Dương Nguyên hỏi giúp mình về cô ấy được không? Hỏi xem cô ấy thích mẫu người đàn ông như thế nào?”

Hàn Thiên không muốn nhìn thấy bộ dạng của Thiếu Tường lúc này chút nào, anh liền gật đầu đồng ý. Ấn tượng của anh về cô gái tên Như Khanh đó là một người làm việc chăm chỉ, hết lòng vì công việc, tác phong nhanh nhẹn. Tóm lại là Như Khanh để lại ấn tượng không xấu đối với Hàn Thiên.

Hàn Thiên gật đầu đồng ý, gương mặt của Thiếu Tường cũng tươi tỉnh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Sau khi uống trà chiều, Dương Nguyên cảm thấy hơi mỏi liền lên phòng nghỉ ngơi một chút. Đang trong mộng đẹp, Dương Nguyên bị đánh thức bởi tiếng hét chói tai. Cô tỉnh dậy rồi khỏi giường, lại sắp có kịch hay để xem rồi.

Vừa mở cửa phòng, Dương Nguyên đã thấy một người phụ nữ đứng trước cửa, khuôn mặt có vẻ được chăm sóc tốt nên không thấy có nếp nhăn, nếu không biết tuổi thật của bà ta thì Dương Nguyên còn tưởng là chị của cô rồi.

Bà ta đang nhìn Dương Nguyên với ánh mắt giết người, muốn xông tới đánh cô nhưng lại bị hai người vệ sĩ đứng ở cửa cản lại.

Nhìn cảnh này khiến cho Dương Nguyên cảm thấy vui sướng, nhưng chỉ có như vậy cô vẫn chưa thấy thỏa mãn, hừ lạnh một tiếng rồi nói, “Bà tới đây làm gì, theo tôi nghĩ tôi và bà hình như không có chuyện gì để nói với nhau.”

“Mày còn dám xảo biện, mày muốn làm loạn cái nhà này phải không? Đừng là đồ nghiệt chủng.”

Hương An đang trong phòng cũng nghe thấy tiếng của Phương Thanh Châu, cô liền sang phòng Dương Nguyên thì nghe thấy lời của bà ta đang mắng Dương Nguyên, không nhịn được liền đi nhanh hơn. Hương An kéo Phương Thanh Châu cách xa Dương Nguyên, trừng mắt nhìn bà ta, “Bà vừa nói cái gì? Tôi nói cho bà biết, con gái bà mới là nghiệt chủng chứ không phải là Dương Nguyên.”

Phương Thanh Châu mặt mày tím tái, chỉ tay vào mặt Hương An, “Mày... mày vừa nói cái gì? Thử nói lại lần nữa xem!”

Hương An mặt đầy khinh bỉ, ưỡn ngực về ta đây không sợ bà đâu, “Tôi nói, bà là người mặt dày vừa vừa phải phải thôi, đi cướp chồng của người khác rồi tạo ra một nghiệt chủng không khác gì con mẹ của nó.”

Lúc này, Phương Thanh Châu tức điên lên, vươn tay ra định đánh vào mặt của Hương An nhưng đã bị hai người vệ sĩ ngăn lại. Bà ta cố gắng để thoát khỏi hai vệ sĩ, đánh cho hai con nhỏ vất mũi chưa sạch kia nhưng vô dụng. Một vệ sĩ còn khó thoát nữa là hai người.

Dương Nguyên đi lên phía trước, nhìn thẳng vào người mẹ kế của mình, bà ta lúc này không khác gì người điên, đầu tóc bù xù. Dương Nguyên cười lạnh, “An An nói không sai. Ba ngày này tôi sẽ sống ở đây, vậy nên...” Dương Nguyên cố ý kéo dài giọng ra, “Tôi sẽ trả lại cho bà cùng với con gái của bà những việc mà hai mẹ con bà đã gây ra cho tôi. Tôi sẽ khiến hai người phải chịu gấp trăm nghìn lần.”

“Mày đừng có quên đây là đâu, đừng có mà ra oai ở nơi này.”

Dương Nguyên che miệng cười lớn, “Bà có phải là già rồi nên hồ đồ không? Bà nhìn lại bà lúc này như thế nào đi? Hiện giờ bà có thể làm gì được tôi? Bà nghĩ bà có thể đánh tôi như hồi đó sao? Hừ, sợ bà chưa chạm vào người tôi thì đã phải nhập viện rồi.”

Cánh tay của Phương Thanh Châu run run, cổ vùng vẫy để đến đánh Dương Nguyên, “Mày, con khốn, mày hiện giờ đã lấy chồng thì đi về nhà chồng mày mà ở, nơi đây không chào đón mày.”

“Ồ! Bà cũng biết tôi đã lấy chồng sao? Vậy chắc bà cũng biết chồng tôi là ai đúng không? Chỉ cần tôi muốn, dù ở đâu cũng không thành vấn đề lớn. Mà ở đây là Lâm gia, là nhà của tôi.” Dương Nguyên không muốn nói chuyện với Phương Thanh Châu nữa, ánh mắt lạnh lùng đến đáng sợ ra lệnh cho vệ sĩ, “Nhốt bà ta vào nhà chứa đồ cho tôi. Hãy để cho bà ta ngày ăn ba bữa, nghe rõ chưa?”

Hai người vệ sĩ kia cung kính trả lời, “Vâng! Thưa phu nhân.”

“Tôi là một người rất lương thiện nên sẽ không để cho bà phải nhịn đói đâu, tôi muốn bà sống để cùng ‘chơi’ với tôi.”

“Con ranh... sao mày dám... các người mau buông bàn tay dơ bẩn ra khỏi người tôi ngay... có nghe thấy không...” Phương Thanh Châu không ngừng kêu la om xòm.

Phương Thanh Châu đã được đưa đi, Dương Nguyên nở nụ cười của sự chiến thắng quay sang Hương An, “Chúng ta đi ăn thôi, mình thấy đói quá.”

Hương An gật đầu, sau đó gợn ngón cái lên, “Vừa rồi trông cậu rất tuyệt, cool!”

Dương Nguyên cười hi hi rồi đi xuống dưới tầng.

Trên bàn ăn, được đặt ra rất nhiều món ăn dinh dưỡng tốt cho phụ nữ có thai. Không khí yên lặng vì cả Hương An và Dương Nguyên đều không có thói quen vừa ăn vừa nói chuyện mà chuyên tâm vào bữa cơm.

Trong lúc này, ở ngoài cổng, Kim Phụng dẫn đám bạn của mình về nhà chơi, tới cổng thì có hai tên vệ sĩ ngăn lại. Một người bạn đứng sau cô ta thấy vậy liền lên tiếng, “Kim Phụng, nhà của cậu sao lại như thế này.”

Cô ta hừ một tiếng, giọng nói tức giận vang lên, “Các người có biết tôi là ai không mà cản tôi, đây là nhà của tôi, mau tránh đường.”

Một người vệ sĩ nhìn bộ dạng của Kim Phụng từ trên xuống dưới. Sau đó, anh ta đi vào trong báo cáo cho Dương Nguyên.

Một lúc sau, người đó đi ra nói, “Cô có thể vào trong nhưng bạn cô thì không được vào.”

Kim Phụng cau mày, “Tại sao? Đây là nhà của tôi, sao bạn tôi lại không được vào?”

“Chúng tôi chỉ làm theo lệnh, không có sự cho phép của phu nhân thì không ai được vào dù chỉ là một bước.”

“Đây là nhà của tôi thì cần gì phải có sự cho phép của ai, các anh đừng ở đó mà nói hươu nói vượn.” Nói xong, Kim Phụng quay sang đám bạn của mình, “Chúng ta vào trong thôi.”

Chưa bước một bước vào cánh cổng thì họ đã bị hai vệ sĩ kia dọa chết khiếp. Người nào người nấy nhanh như tia chớp rút súng ra chĩa thẳng vào mi tâm bọn họ.

Bọn họ sợ hãi, bất giác lùi về phía sau. Một người trong số đó run run cất tiếng, “Kim Phụng, hay là bọn mình về trước nhé, hôm khác bọn mình sẽ tới.”

Kim Phụng rất tức giận, tay nắm chặt tạo thành nắm đấm, khề lờm người vừa nói rồi trừng mắt nhìn mấy người vệ sĩ kia, “Không cần phải đi đâu hết, đợi tôi ở ngoài này.” Nói xong, cô ta xông thẳng vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 44

Kim Phụng khí thế bùng bùng đi tìm kẻ nào to gan dám làm loạn nhà của cô. Đi ngang qua phòng ăn thì thấy Dương Nguyên đang ung dung, thưởng thức các món ăn trên bàn. Cô ta định tới dạy dỗ cho Dương Nguyên một bài học vì ở đây không đến lượt cô ra oai nhưng Kim Phụng chưa tới gần Dương Nguyên đã bị hai người vệ sĩ cản lại. cô ta tức giận lớn tiếng quát, “Này, Dương Nguyên, chị nghĩ chị là ai mà dám ở đây nổi loạn, còn ra lệnh với mấy người kia không cho bạn tôi vào nữa. Có phải lâu ngày không được tôi dạy dỗ nên càng ngày càng lớn mật rồi phải không?”

Dương Nguyên vẫn tao nhã, cảm xúc không hề biến động chút nào, nhẹ nhàng cầm chiếc khăn lau miệng. Cô đi tới trước mặt Kim Phụng, bàn tay khẽ nâng cằm Kim Phụng lên, trên môi khẽ nhếch tạo thành một đường thẳng, ánh mắt lộ một tia lãnh khốc, giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại khiến cho người nghe được cũng cảm được khí lạnh toát ra từ cô. Không thể không phủ nhận, khí chất này rất giống với Hàn Thiên.

“Tôi nói này, ở Lâm gia hiện giờ tôi là chủ. Vậy nên, từ giờ cô phải sống an phận một chút, nếu không, hậu quả tự chịu. đến lúc đó, đừng trách tôi không nể tình người em gái ‘ghẻ’ như cô.” Nói xong, Dương Nguyên hất cằm Kim Phụng sang một bên.

“Chị ngậm miệng lại cho tôi, chị không có tư cách lớn tiếng với tôi, nơi này là nhà của tôi không phải là của chị.”

Dương Nguyên nghe vậy thì cười lớn, món nợ của những năm qua cô sẽ trả lại cho bọn họ từ từ, cô nhìn vào một người vệ sĩ, “Cởi thắt lưng của anh ra.”

Người vệ sĩ đưa thắt lưng cho Dương Nguyên.

Dương Nguyên cầm thắt lưng vuốt nhẹ, ánh mắt sắc bén nhìn vào Kim Phụng, “Tôi không có roi để đánh cô vậy thì đành dùng thắt lưng vậy.” Vừa dứt lời, Dương Nguyên rút một roi ngang người Kim Phụng.

Kim Phụng bị đánh, cô ta đau đớn kêu la, ánh mắt hằn lên một màu đỏ, căm phẫn nhìn Dương Nguyên, cũng cố gắng để thoát khỏi cánh tay như đá của tên vệ sĩ. “Dương Nguyên, mày và mẹ của mày đều như nhau, đều nhu nhược, là tiện nhân, hạ lưu...á...”

Kim Phụng chưa nói hết câu thì lại bị Dương Nguyên vút lên người. Cái đánh đầu tiên là do có vệ sĩ đứng bên cạnh cô ta nên Dương Nguyên đánh nhẹ tay một chút và cũng cố gắng tránh để khỏi trúng người vô tội. Còn lần này cô thật sự tức giận, dám nói lời nhục mạ mẹ của cô thì không thể tha thứ được, “Buông tay cô ta ra.” Sau đó, Dương Nguyên đánh không thương tiếc, cứ thế cầm thắt lưng đánh thật mạnh vào người Kim Phụng, vừa đánh vừa mắng chửi, “Mày nói nữa đi, sao không nói?”

Lúc này, Dương Nguyên không còn là Dương Nguyên của ngày thường, mà hiện giờ cô giống như quỷ dữ muốn hút máu người, toàn thân toát ra vẻ lạnh lẽo, tàn nhẫn.

Hàn Thiên vốn không an tâm cho Dương Nguyên nên đã bỏ lại bạn bè mà chạy tới biệt thự Lâm gia xem cô thế nào, có ăn uống đầy đủ hay không? Nhưng khi tận mắt chứng kiến cảnh này, anh bất động tại chỗ, gương mặt biến sắc, thân thể khẽ run nhẹ. Sau một lúc thất thần, anh lao nhanh tới chỗ Dương Nguyên, giọng có hơi lớn, “Dương Nguyên, đủ rồi, em còn đánh nữa là xảy ra án mạng đó.”

Dương Nguyên trong vô thức quát lớn hơn, “Hoàng huynh, đừng có can thiệp...” Chưa nói hết câu, Dương Nguyên mới sực tỉnh lại, dừng đánh Kim Phụng, bàn tay của cô run run, cầm chiếc thắt lưng cũng không còn sức nữa khiến cho chiếc thắt lưng rơi xuống nền đất.

Cô nhìn Kim Phụng nằm dưới đất, không biết cô ta đã ngất đi từ bao giờ. Trong tâm trí của Dương Nguyên lúc này hiện lên hình ảnh một cô gái rất xinh đẹp mặc trang phục cổ đại màu xanh dương, cô gái đó cầm một chiếc roi trông có vẻ rất quý giá, tay cầm được làm bằng vàng điểm thêm những cánh hoa bằng ngọc bích, từng roi một giáng xuống một tiểu cô nương. Những hình ảnh này khiến cô có cảm giác đau đầu, đau khủng khiếp.

Dương Nguyên ngồi xuống đất, tay ôm chặt lấy đầu, nước mắt từ trong hốc mắt trào ra.

Nhìn biểu hiện của Dương Nguyên lúc này khiến trái tim của Hàn Thiên thất lại, anh đến ôm lấy cô vào lòng rồi bế cô lên phòng.

Ở trong lòng Hàn Thiên, Dương Nguyên vẫn không ngừng run lấy bầy, cô bầu chặt lấy vật áo anh khóc thành tiếng.

Trong đêm hạ tinh mịch, bầu trời đổ trận mưa rào rất lớn, thỉnh thoảng lại có tiếng sấm gầm lên làm rung chuyển trời đất. Khác với không khí bên ngoài, trong căn phòng nơi mà có Dương Nguyên và Hàn Thiên tinh mịch vô cùng, ánh đèn tỏa ra từ phía sáng rực rỡ.

Dương Nguyên đã ngừng khóc từ lâu, hiện giờ, cô đã nhớ lại tất cả, kể cả những đoạn kí ức của cơ thể này. Lúc bị mất trí nhớ cô luôn muốn nhớ lại, cố gắng để mình nhớ lại nhưng khi nhớ lại được rồi thì cảm thấy hối hận, ước gì cô lại có thể quên đi tất cả.

Nếu như một ngày nào đó, đột nhiên cô phải rời xa Hàn Thiên không một lời từ biệt thì biết làm như nào, cô phải làm như nào mới không để Hàn Thiên đau lòng vì cô? Cái thân thể này đâu phải của cô, đâu thể ở trong này mãi được. Có ai nói cho cô biết cô phải làm ao bây giờ, làm thế nào mới tốt cho cả hai.

Giọng nói khan khan của Dương Nguyên vang lên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, “Hàn Thiên, nếu như một ngày...” nói đến đây, cô không thể nói tiếp tục được nữa, cô muốn nói ra tất cả nhưng lại có cảm giác như bị thứ gì đó mắc ngang cổ họng không thể nói nên lời. Mà lúc này cô cũng chẳng biết nói thế nào nữa, mọi thứ cứ rối tung hết cả lên.

Hàn Thiên nhẹ nhàng xoa đầu cô, “Em ngủ đi, khi tỉnh dậy sẽ không sao nữa, có anh ở đây.”

Dương Nguyên lắc đầu, cô không thể ngủ được. Cổ họng lập tức lại nghẹn lên, nấc từng tiếng, từng giọt nước mắt thấm đẫm vào chiếc áo sơ mi của Hàn Thiên, “Em không cách nào ngủ được... em không ngủ được... làm sao bây giờ... hức... hức...”

Hàn Thiên cắn chặt răng, anh không biết là đã xảy ra chuyện gì mà lại khiến cô kích động đến vậy? Dù chuyện gì đi nữa anh cũng nhất định phải điều tra rõ ràng, Hàn Thiên giờ tay lên, khẽ dùng sức đập vào gáy của Dương Nguyên.

“Em ngủ đi, ngày mai sẽ không sao.”

Dương Nguyên bất tỉnh ngay lập tức. Cánh tay anh giờ lên lau những giọt nước mắt trên gương mặt xinh đẹp của cô, đặt một nụ hôn lên trán cô rồi ôm cô thật chặt vào lòng, cùng nhau chìm vào giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Tại tập đoàn Lâm Thị, Dương Nguyên đang đứng chính giữa đại sảnh, người nào đi qua cô cũng đều phải liếc nhìn với ánh mắt tò mò nhưng lại chẳng dám tiến tới gần. Dương Nguyên cùng hai người vệ sĩ đi tới quầy tiếp tân, lạnh lùng nói, “Phòng họp cô đóng ở đâu?”

Người nhân viên rụt rè liếc nhìn Dương Nguyên, trong thân tâm liền nghĩ ‘người này không thể đắc tội’, cô ta vội vàng cúi đầu đáp, “Ở tầng mười.”

Dương Nguyên khẽ mỉm cười nhẹ với người nhân viên, sau đó đeo chiếc kính râm vào, cô đi vào chiếc thang máy dành cho chủ tịch cùng với hai vị tổng giám đốc cấp cao.

Sau khi bị Hàn Thiên đánh ngất, cô cũng ngủ được một giấc an lành. Khi tỉnh lại cũng nghĩ mọi thứ cũng thông suốt rất nhiều điều. Tạm thời, không nên nói cho Hàn Thiên biết sự thật, khi nào có thời cơ thích hợp cô sẽ nói tất cả cho Hàn Thiên biết.

Những kí ức của cơ thể này, cô đã biết hết. Lúc đầu, chắc là do bị đèn chùm rơi trúng đầu nên những kí ức này đều bị quên, sau sự việc của mấy hôm trước cô đã nhớ lại tất cả.

Cơ thể này trước kia phải chịu như gì, từ bây giờ cô sẽ bắt đầu trả thù, từng người, từng người một.

Hai mẹ con nhà Kim Phụng, cô đã nghĩ được cách tốt hơn là hành hạ bọn họ. Đối với bọn họ, tiền là tất cả, leo cao cũng chỉ vì muốn có tài sản của Lâm Thị. Dương Nguyên quyết định, sẽ để cho hai người kia một xu cũng không có, sau đó đến quầy gô cầu xin sự tha thứ của cô.

Chân từng bước đi về phía một cánh cửa lớn, mở cánh cửa ra, mọi ánh mắt trong phòng đều dừng lại trên người Dương Nguyên. Môi của Dương Nguyên khẽ nhếch, đi tới một chiếc ghế trống, ngồi xuống. Bàn tay nhẹ nhàng tháo chiếc kính xuống, giờ phút này, đôi mắt cô trong suốt, đẹp đến mê hồn nhưng lại khiến người ta cảm thấy lạnh thấu xương.

“Thật xin lỗi, tôi tới muộn.” giọng nói nhẹ nhàng, thướt tha của Dương Nguyên vang lên.

Các cổ đông lớn nhỏ đều bàn tán xì xào. Phụng Thanh Châu ngồi trên vị trí chủ tịch mặt cũng tối lại, trừng mắt tức giận nhìn vào Dương Nguyên, “Dương Nguyên, đây là ở công ty, không phải ở nhà mà cô muốn làm loạn thì làm loạn.”

Dương Nguyên cười với điệu cười bốn cột, mĩa mai, ánh mắt của sự chiến thắng chiếu thẳng vào Phụng Thanh Châu, “Đi, à không, hiện tại ở đây phải gọi là chủ tịch Phụng mới đúng. Bà nghĩ tôi tới đây để tham dự cuộc họp cổ đông của Lâm Thị mà là làm loạn sao? Mà hơn nữa, hôm nay tôi có mặt ở đây là để đòi lại mọi thứ vốn dĩ là của tôi nhưng lại bị hai mẹ con bà cướp đi.”

“Mày đừng có ngậm máu phun người, cái gì mà của mày chứ.”

Dương Nguyên không để ý những lời nói của Phụng Thanh Châu, tiếp tục lên tiếng, “Tôi hiện giờ đang nắm trong tay 45% cổ phần của Lâm Thị, cũng chính là đại cổ đông ở đây. Nếu muốn kiểm chứng, mọi người có thể xem tài liệu sau đây.”

Dương Nguyên vừa dứt lời, một người vệ sĩ đã phát cho mỗi người một xấp tài liệu có liên quan tới quyền sở hữu cổ phần của Dương Nguyên.

Phụng Thanh Châu cười tà mị nhìn các cổ đông lão luyện trong phòng họp rồi nhìn Dương Nguyên với ánh mắt sắc bén, “Dương Nguyên, cứ cho cô là đại cổ đông ở đây đi nhưng cô thử nghĩ xem, các cổ đông khác sẽ để một con bé vất mũi chưa sạch lên lãnh đạo Lâm Thị sao? Cô quá ngây thơ rồi.”

“Vậy, chỉ cần đợi một lát nữa là biết ngay thôi mà.”

Đúng như trong những gì Dương Nguyên muốn, đối với những lão già đầu hói kia thì lợi ích luôn đứng hàng đầu. Chỉ cần thấy một ít ưu đãi là nhe nanh vuốt móng mà giành giật nhau. Vì vậy, chỉ cần cô lấy ra một ít thịt tươi làm mồi thì sẽ đạt được mục đích. Vị trí chủ tịch đối với Dương Nguyên mà nói, dễ hơn cả ăn cháo.

Trước khi nhận vị trí này, Hàn Thiên và Dương Nguyên đã có thỏa thuận, rằng cô sẽ không được đi làm trong thời gian mang thai. Vị trí chủ tịch sẽ do Hướng An tạm thời chịu trách nhiệm.

Mới đầu Dương Nguyên cũng rất bất mãn với yêu cầu này của Hàn Thiên, nhưng khi nghĩ đi nghĩ lại cũng là do anh lo lắng cho cô hơi thái quá một chút, mà lo lắng cho cô cũng là muốn tốt cho cô thôi. Vậy nên cố gắng ngoan ngoãn chấp nhận yêu cầu của Hàn Thiên.

Xong chuyện của Lâm Thị, Dương Nguyên nhanh chóng trở về nhà. Vừa vào tới cửa, đã thấy một cô gái có nụ cười tỏa nắng, giọng líu lo như chú chim đáng yêu trong vườn, “Chị dâu, chào mừng chị đã trở về, em có tình ở đây chờ chị đó.”

Dương Nguyên bắt đầu lục lại những kí ức, nhưng cô vẫn không biết người trước mặt mình là ai, đúng hơn là chưa gặp bao giờ. Vừa rồi cô gái đó gọi cô là chị dâu. Chẳng lẽ là em gái của Hàn Thiên đang du học ở Mỹ đã quay về? Dù có là ai đi nữa, trước hết Dương Nguyên phải nở một nụ cười nhẹ đáp lại.

“Chào em.”

Hoài Anh thấy vậy thì nhiệt tình hơn, kéo tay Dương Nguyên ngồi vào sofa, nói chuyện phiếm trên trời dưới đất, Dương Nguyên nghe mà chóng hết cả mặt. Hàn Thiên với ấn tượng lúc đầu của cô là ngoài băng lãnh ra thì lại khiến cho người khác đều cảm thấy khó gần. Nhưng cô gái này thì khác, nhiệt tình thái quá đem lại cho mọi người cảm giác dễ gần, dễ tiếp xúc. Trong lòng cô thầm nghĩ, rốt cuộc hai người họ có phải an hem không vậy, khác nhau một trời một vực.

Nửa ngày trời, đến giờ ăn trưa, cái miệng của Hoài Anh mới ngừng hoạt động. Mà Dương Nguyên lúc này lại cũng cảm thấy đói vô cùng. Ngồi trên bàn ăn, có bao nhiêu là món ngon, còn có món mà cô thích ăn nhất là cá rán. Khi chuẩn bị bỏ vào miệng thì đột nhiên cô lại cảm thấy buồn nôn.

Dương Nguyên lập tức chạy nhanh vào phòng vệ sinh nhưng lại chẳng nôn ra được gì. Sau trận nôn không kết quả, Dương Nguyên cũng cảm thấy mệt, muốn lên phòng ngủ một giấc, vì vậy cô bỏ luôn cả bữa trưa.

Hoài Anh một mình ở phòng ăn, ăn được một ít sau đó đứng dậy trở về phòng, trên môi nở nụ cười mãn nguyện. Bước đầu coi như thành công nữa.

Tại một căn nhà hoang trong khu rừng sâu, nơi đây âm u rừng rợn, dù là ban ngày nhưng lại bị che phủ bởi các tán cây xum xuê khiến cảnh vật mờ mờ ảo ảo. Một người đàn ông đeo mặt nạ che kín khuôn mặt, giọng nghe có vẻ như đã già nhưng rất cứng cỏi vang lên, “Cô bé đó sao rồi?”

“Dạ, sáng nay cô ta đi tới tập đoàn Lâm Thị họp cổ đông, sau đó liền trở về nhà và không đi đâu nữa. Theo như tôi biết, hiện giờ cô ta đang mang đứa con của Hàn Thiên.”

“Được rồi, người tiếp tục theo dõi một thời gian nữa, từng chi tiết nhỏ cũng không được bỏ sót.”

“Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

“Hủy tất cả các cuộc hẹn tối nay cho tôi.” Hàn Thiên không ngẩng đầu lên, mặt vẫn dán vào xấp tài liệu trên bàn.

“Vâng, còn có gì nữa không ạ?” Thư kí cung kính nói.

“Bản kế hoạch thu mua công ty Diệu Hoa sao rồi?”

“Đang tiến hành rất tốt.”

“Ừ. Được rồi, cô có thể ra ngoài.”

Như Khanh cúi đầu lễ phép đi ra ngoài, thư kí vừa đi ra thì tiếng điện thoại lại vang lên. Hàn Thiên day day huyết thái dương rồi bắt máy.

Nghe nội dung cuộc điện thoại vừa rồi, Hàn Thiên tức đến nỗi đập mạnh bàn, quát vào trong điện thoại, “Sao không nói sớm. Vô dụng.” Hàn Thiên tắt điện thoại, cầm áo khoác đi ra ngoài.

Khi đi ngang qua ban thư kí, không quên dặn họ mang tất cả tài liệu cần xử lí về nhà anh, sau đó vội vã về nhà.

Nằm trên giường, Dương Nguyên cảm thấy vừa đói vừa mệt. Đã mấy tiếng đồng hồ rồi mà cô vẫn chưa có gì bỏ vào bụng, cứ nghĩ thấy mùi đồ ăn là đã buồn nôn rồi.

“Thiếu phu nhân, người cố gắng ngồi dậy ăn chút gì đi.” Một người giúp việc đứng bên giường cầm một khay thức ăn cung kính nói.

“Người mang ra ngoài đi, mùi này khó chịu quá.” Dương Nguyên bịt chặt mũi, phẩy tay cho người kia đi ra ngoài.

Cô cũng muốn ăn lắm chứ! Cảm giác không ăn được thứ gì thật là khổ.

Người giúp việc nhanh chóng cầm theo khay thức ăn ra ngoài. Ra tới cửa thì gặp Hàn Thiên.

“Thiếu gia.”

“Cô ấy vẫn không ăn được gì sao?”

“Vẫn không ăn được gì.”

“Mang cho tôi một ly sữa tươi lên đây.”

“Vâng.”

Hàn Thiên nhanh chóng đi vào trong phòng, ngồi lên giường kéo chăn đang trùm kín người Dương Nguyên ra, “Bảo bối, em không ăn được gì sao?”

Nghe được tiếng của Hàn Thiên, sống mũi củ cô có chút cay cay, liên tục gạt đầu, “Hàn Thiên, em rất đói, nhưng lại chẳng ăn được gì.”

Bàn tay của Hàn Thiên nhẹ nhàng vuốt má cô, “Không sao, có anh ở đây. Em muốn ăn gì nhất, anh sẽ sai người đi mua cho em.”

Dương Nguyên lại lắc đầu, “Em cũng không biết là em muốn ăn gì nữa.” Nhưng chợt trong đầu của cô hiện lên một hình ảnh, cô kêu lên, “A... Em muốn ăn khoai lang nướng.” Nhưng vừa dứt lời, khuôn mặt cô lại ỉu xiu, bĩu môi, “Nhưng đây là giữa hạ, làm sao mà có khoai lang chứ.”

Khóe môi của Hàn Thiên giật giật. Căn bản là anh chẳng biết thứ gọi là khoai lang có hình dạng như nào, nhưng Dương Nguyên của anh muốn ăn, dù có phải lật tung toàn cầu cũng phải tìm bằng được. Anh lấy điện thoại ra, tìm một dãy số quen thuộc, nhấn nút gọi, “Bảo Phi, tôi cho cậu 30 phút, mang thứ gọi là khoai lang tới đây.”

Nghe Hàn Thiên nói vậy, ánh mắt của Dương Nguyên khẽ chớp chớp, “Anh... anh có biết bây giờ không phải là mùa khoai lang không? Thời gian nửa tiếng? Thế chẳng khác nào là kẻ dao vào cổ người ta?”

Hàn Thiên mỉm cười, tay xoa xoa đầu Dương Nguyên, “Vợ ngọc, chỉ cần em muốn ăn, không gì là không thể.”

Nếu cô muốn ăn gan hùm anh cũng sẽ mang về cho cô hưởng chi chi là vài củ khoai lang.

Thời gian chờ đợi khoai lang mang về, cô cố bịt mũi uống một ít sữa. Lần này, do chính tay Hàn Thiên dứt cho cô ăn.

Thời gian nửa tiếng đã tới, trước mặt của Dương Nguyên lúc này là một đồng khoai lang, có thể chất được thành một núi khoai a... Bằng hoàng có, kinh ngạc có, vui mừng... mọi cảm xúc phần chần chờ trong tâm trạng của Dương Nguyên lúc này. Thật không thể tin được, bọn họ là thần tiên sao?

Dương Nguyên vui vẻ kéo tay Hàn Thiên ra vườn sau nướng khoai. Cô cùng Hàn Thiên nằm trên thảm cỏ trong tiết trời mùa hạ. Khí trời buổi tối không còn cái nóng gắt như ban ngày mà mát mẻ, thanh khiết, trong lành, những ánh sao cùng ánh trăng tỏa sáng khắp bầu trời.

Cảnh tượng này, khiến cô lại nhớ tới thời đại của mình. Nơi đó không có đèn điện như ở đây, không phát triển công nghệ thông tin như ở thế kỉ XXI nhưng nó lại đem lại sự thanh bình, dễ chịu.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Hàn Thiên đã nhìn Dương Nguyên một lúc lâu, cuối cùng lên tiếng hỏi.

Dương Nguyên vẫn nhìn những ngôi sao trên bầu trời, môi khẽ mấp máy, “Em có một bí mật.”

Hàn Thiên cau mày, “Bí mật gì, em nói anh nghe thử xem.”

Dương Nguyên thu mắt nhìn những vì sao, cô quay sang nhìn vào khuôn mặt trong đêm của anh, khẽ mỉm cười, “Nói với anh thì còn gọi gì là bí mật nữa. Nhưng mà anh yên tâm, khi nào bảo bối của chúng ta sinh ra thì em sẽ nói cho anh biết.”

“Được. Anh sẽ chờ.”

Ngửi thấy mùi thơm, Dương Nguyên đứng dậy, “Chúng ta dậy ăn khoai thôi, khoai chín rồi.”

Hàn Thiên cau mày nhìn những thứ đen như than, cau mày lại, “Cái này ăn được sao?”

Dương Nguyên gạt đầu, lấy bao tay cầm một củ khoai bẻ đôi ra, đưa một nửa đưa cho Hàn Thiên, “Anh ăn đi, ngon lắm đó.”

Hàn Thiên khuôn mặt méo mó, vội lắc đầu, xua tay, “Không, anh không ăn. Em thích thì cứ ăn đi.”

Dương Nguyên cười hì hì, bóc lớp vỏ đen đi, giơ ra trước mặt Hàn Thiên, "Anh ăn đi, chỉ một miếng thôi. Đảm bảo khi ăn xong anh sẽ muốn ăn tiếp."

"Không, anh không ăn thứ đó đâu."

Dương Nguyên bĩu môi, cắn một miếng thật to, "Xì, anh không ăn thì em ăn một mình."

Hàn Thiên lắc đầu, anh rất hối hận khi đã mang những thứ này về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Trong căn phòng chỉ có màu hai màu trắng và hồng không có màu thứ ba, Hường An nằm bất động trên giường. Mới có một ngày làm ở Lâm Thị đã khiến cô mệt mỏi, chân tay nhũn ra, không muốn cử động một chút nào, Không biết những ngày sau cuộc sống của cô sẽ thế nào nữa. Nếu biết mệt mỏi như này, cô sẽ không thêm nhận nhiệm vụ 'Cao cả' này rồi.

"Cách." Hai cánh cửa mở rộng ra, người đầu tiên đi vào là mẫu thân đại nhân của Hường An, tiếp sau đó là một hàng người giúp việc đi vào.

Hường An vẫn nằm trên giường, mí mắt khẽ cử động, mấp máy môi, "Mẹ, con hiện giờ rất mệt, con muốn nghỉ ngơi."

"Tiểu An, mẹ biết hôm nay con rất mệt nhưng hôm nay chúng ta có hẹn với gia đình bên kia ăn tối. Ngoan, mau dậy thay trang phục tối đó cùng mẹ."

"Gặp mặt gì chứ, có khi nào tên đó chịu xuất hiện đâu, dù có hẹn ăn cơm bao nhiêu lần cũng vậy thôi, tên kia cũng không có tới. Mà mẹ hẹn thì mẹ đi đi, kéo con theo làm gì."

"Cái con bé này, con cũng đâu có vừa, lần nào cũng kiêu có chuẩn mắt, làm mẹ mất mặt với người ta. Lần này mẹ đảm bảo, thằng bé Triệu Vũ nhất định sẽ tới."

Hường An lấy chăn trùm kín đầu lại, "Con mặc kệ anh ta có đến hay không. Con không đi, nói không đi là không đi."

Ngô Hường Hoa kéo chăn của Hường An ra, "Con đó, thằng bé Triệu Vũ đó muốn có tướng mạo có tướng mạo, muốn khí chất có khí chất, con mà không nhanh tay là vụt mất đó. Nghe mẹ, mau đi chuẩn bị một chút."

Hường An không muốn nghe, lấy gối bịt kín tai lại.

Ngô Hường Hoa cũng hết nói nỉ, như mọi lần cứ giao việc này cho Tàn quân gia, "Tàn quân gia, tiểu thư giao cho bà, thời gian một tiếng."

Hường An bỏ gối ra, nhảy dựng lên, giậm chân trên giường, "Mẹ, đây là mẹ ép con."

Mẹ Hường An khẽ nhún vai, "Đây cũng là cách duy nhất để con đi không phải sao?" Nói xong, bà liền đi ra ngoài.

Hường An ở trong phòng tức không thể chịu được, cầm chiếc gối ném mạnh xuống giường để chút giận. Trong lòng thầm chửi rủa cái tên hôn thê chết tiệt kia.

"Cái tên chết tiệt kia, tốt nhất là tới nay anh đừng xuất hiện, nếu không... ha... ha... ha..." Mới nghĩ thôi đã thấy thú vị rồi. Cô sẽ tìm cách cho thuốc xổ vào đồ ăn của anh ta.

Tàn quân gia khẽ rung mình, nhưng phải nhắc nhở Hường An, "Tiểu thư, chúng tôi chỉ còn 45 phút nữa."

Hường An chỉnh lại tâm trạng, đứng dậy, đi tới ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm, "Được, mau trang điểm cho tôi, nhanh lên một chút."

Tại một nhà hàng giữa đô thị sầm uất, nơi đây, giá đặt bàn lên tới trời cao, mà muốn đặt bàn thì cũng phải hẹn trước cả tháng trời. Đứng trước cửa ra vào, Hường An gật gật đầu khen ngợi, "Không hổ danh là nhà hàng thuộc tập đoàn Big Sky có khác."

Nhưng đột nhiên cô lại nghĩ về gia cảnh nhà tên hôn phu này, chắc cũng không phải dạng vừa. Chỉ trong có vài tiếng đã đặt được phòng vip ở nơi đây. Nói tới tiền, có nhiều hơn nữa thì Hường An cũng không bao giờ chê tiền nhiều, chỉ là không bán mình vì tiền thôi.

Mẹ Hường An vừa cúp điện thoại, trên khuôn mặt vui mừng quay sang nói với cô, "Con nhớ phải biết giữ chừng mực một chút, đừng để mẹ bị mất mặt."

"Con biết rồi."

Cánh cửa phòng vip được mở ra, Hường An cùng mẹ đứng dậy. Một người phụ nữ ngoài năm mươi bước vào.

Ngô Hường Hoa vui mừng, “Triệu phu nhân, bà tới rồi.”

“Ngô Hoa, không cần khách sáo như vậy, dù sao chúng ta cũng là bạn lâu năm, hơn nữa...” Triệu phu nhân liếc nhìn Hường An, mỉm cười nói tiếp, “Chúng ta cũng sắp thành thông gia rồi. Hai người mau ngồi xuống đi.”

Hường An nhìn người kia mỉm cười, cúi đầu chào, “Cháu chào bác.”

“Cháu ngồi đi, con bé này ngoan quá.”

Hường An không nói gì, chỉ cười cười. Đột nhiên, bụng cô kêu lên ồm ồm. Hường An cúi thấp đầu xuống bàn, phải tỏ vẻ thật xấu hổ nhưng thực ra đây chỉ là công cụ để thực hiện kế hoạch của cô.

“Triệu Vũ nó cũng sắp tới rồi, chúng ta cứ gọi đồ ăn trước đi.” Triệu phu nhân thấy vậy, vội nói.

Một lúc sau, đồ ăn lần lượt đặt trên bàn, món nào món đấy nhìn có vẻ là cực kì ngon nhưng rất tiếc Hường An lại chẳng có cơ hội thưởng thức chúng.

“Bác gái...” Hường An nhìn Triệu phu nhân, ánh mắt ngập thơ pha chút rụt rè, e thẹn, “Đây là bát của anh...” Hường An nhắm mắt lại, cố gắng nhớ ra tên của vị hôn phu kia. Chết tiệt, sao lại quên vào đúng lúc này?

“Sao? Cháu muốn làm gì? Triệu Vũ vừa gọi cho bác, nó cũng sắp tới rồi.”

Hường An cười cười, ngượng ngùng nói, “Cháu chỉ muốn lau sạch lại bát cho anh ấy thôi.” Dứt lời, Hường An cầm lấy chiếc bát rồi lấy khăn tay có tẩm thuốc ‘tỉ mỉ’ lau thật ‘sạch’.

Triệu phu nhân cùng mẹ Hường An liếc mắt nhìn nhau sau đó mỉm cười vui vẻ.

Trong lòng Hường An lúc này cũng đang nhảy múa tung bùng khói lửa, nhưng vẻ mặt lại tỏ vẻ khó chịu, đặt chiếc bát về chỗ cũ, tay ôm lấy bụng.

“Tiểu An, con làm sao vậy?” Ngồi đối diện với Hường An nên Triệu phu nhân liền phát hiện biểu hiện lạ thường của Hường An, vội vàng lên tiếng.

“Con không sao. Bác gái đừng lo lắng quá.” Hường An xua tay, cố gắng nở nụ cười cứng nhắc.

Triệu phu nhân liền đứng dậy, “Còn nói không sao, nhìn sắc mặt con kém quá. Không khỏe thì mau tới bệnh viện đi.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết, con mau đi tới bệnh viện đi. Ngô Hoa, bà mau đưa con bé tới bệnh viện đi.”

“Không cần phiền phức vậy đâu, cháu tự đi được, mẹ và bác cứ ở đây đi.”

Vừa đóng cửa lại, Hường An đứng thẳng người, nhẹ nhàng vuốt tóc sang một bên rồi đi thẳng ra ngoài.

Triệu Vũ và Hường An đi lướt qua nhau nhưng họ không biết gì.

Hường An bắt một chiếc taxi, đi tới một khách sạn gần nhất nghỉ ngơi. Cả ngày hôm nay cô đã mệt quá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Dương Nguyên hiện giờ đang trong thời kì thai nghén. Lúc đầu, cô chẳng có biểu hiện gì rõ rệt, chỉ là ngủ nhiều hơn ngày thường. Còn bây giờ, cô ăn gì cũng không được, cứ nghĩ thấy đồ ăn là muốn nôn. Với tình hình này, Hàn Thiên không yên tâm khi để cho người khác chăm sóc Dương Nguyên nên anh đưa cô đi theo mình tới công ty, tự mình sẽ chăm sóc cho cô.

Vừa trải qua trận nôn khan, Dương Nguyên mệt mỏi như không còn sức lực, dựa cả người vào lòng Hàn Thiên. Cô trong lòng anh từ từ chìm vào giấc mộng.

Hàn Thiên nhẹ nhàng bế Dương Nguyên lên phòng nghỉ ngơi. Nhìn Dương Nguyên ngày càng suy nhược thể này anh mất ăn mất ngủ. Mỗi ngày, Dương Nguyên đều không ăn được gì, chỉ có thể truyền trực tiếp dinh dưỡng vào để nuôi cơ thể. Đặt Dương Nguyên lên giường, anh đắp chăn cho cô, đặt một nụ hôn nhẹ lên trán của Dương Nguyên rồi ra khỏi phòng tiếp tục làm việc.

“Cốc... cốc...”

Tiếng cửa phòng làm việc của Hàn Thiên vang lên, anh vẫn chăm chú xem tài liệu trước mặt, gương mặt không còn dịu dàng nữa mà trở nên băng lãnh, giọng không cao không thấp vang lên hai tiếng. “Vào đi.”

Ngay sau đó, một người đàn ông trẻ tuổi mở cửa bước vào, trên gương mặt của anh ta có đeo một chiếc kính, tác phong rất nhanh nhẹn, có chuyên nghiệp. Người này là Lý Thất, là trợ lý đặc biệt của Hàn Thiên.

Lý Thất đặt một tập tài liệu trên bàn làm việc của Hàn Thiên, cung kính nói, “Chủ tịch, đây là những tài liệu mà người cần.”

“Ừ, cậu đi làm việc của mình đi.”

“Vâng.”

Sau khi còn lại một mình Hàn Thiên trong phòng làm việc, anh không xem tài liệu kia nữa mà chuyển tới xem tài liệu mà Lý Thất đưa tới.

Chứng kiến chuyện xảy ra ở Lâm gia vào mấy hôm trước, Hàn Thiên đã sai người đi điều tra mối quan hệ của Dương Nguyên và những người trong gia đình. Anh muốn biết, trước khi kết hôn với anh, cô đã sống cuộc sống như thế nào.

Trang đầu tiên ghi, bố mẹ của Dương Nguyên lấy nhau vì lợi ích giữa hai gia tộc. Khi mẹ sinh cô ra thì cô đã bị thiếu hụt đi tình cảm của cha, người cha thường xuyên đi sớm về khuya, không quan tâm tới vợ con, đêm nào về người cũng nồng nặc mùi rượu. Khi Dương Nguyên được sáu tuổi, người mẹ của cô đã vì một buổi tiệc trên du thuyền đã bị qua đời. Từ năm đó cô đã không còn mẹ nữa.

Mẹ cô chưa mất được bao lâu thì bố cô đã lấy một người khác về làm vợ, hai người đó còn có một đứa con chỉ kém cô một tuổi.

Càng đọc, khuôn mặt của Hàn Thiên càng biến đổi, sắc mặt trở nên hung tàn như một con dã thú bị bỏ đói lâu ngày, chỉ cần có mục tiêu thì lập tức nhào tới xé xác, không để cho nó có bất kì một đường lui nào.

Gấp tài liệu vào, bàn tay ấn nút chiếc điện thoại trên mặt bàn, “Lý Thất, cậu vào đây cho tôi.”

Vừa dứt lời được khoảng vài giây, tiếng cửa vang lên rồi được mở ra, Lý Thất đến trước bàn làm việc của Hàn Thiên lên tiếng hỏi, “Chủ tịch, người gọi tôi có việc gì?”

“Hủy toàn bộ những gì của Phương Thanh Châu đang có. Liên lạc với Bảo Phi, bắt hai mẹ con họ vào địa lao, chuyện tiếp theo sẽ để chính tay tôi giải quyết.”

“Vâng.”

Hàn Thiên vừa ý gật đầu, “Cậu có thể ra ngoài.”

Sau khi ra ngoài, Lý Thất thở dài. Anh vừa mới đi công tác ở nước ngoài mà khi vừa đặt chân xuống máy bay, chưa kịp nghỉ ngơi đã phải bốn ba khắp nơi để tìm thông tin của phu nhân mà Hàn Thiên cần. Mà xong nhiệm vụ lần này cũng chẳng được nghỉ ngơi một chút nào, anh cũng là người không phải cỗ máy, cũng biết mệt chứ. Nhưng mà những điều này anh lại chẳng dám than với Hàn Thiên, nhìn về mặt vừa rồi của chủ tịch, quá đáng sợ rồi.

Hàn Thiên đưa tay ra xem đồng hồ, cũng đã tới giờ tan làm, anh liền đóng mọi tài liệu lại, đi vào trong phòng nghỉ riêng của mình xem Dương Nguyên thế nào. Mở cửa phòng ra, thấy cô vẫn còn đang ngủ. Hàn Thiên nhẹ nhàng bước tới giường, cởi bỏ hai chiếc cúc của áo sơ mi rồi lên giường nằm cạnh bên cô.

Bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt gò má trắng hồng không chút mỹ phẩm của cô, cánh tay anh có chút run nhẹ. Anh thật không ngờ rằng, cuộc sống trước kia của cô lại khó khăn đến vậy, phải chịu biết bao nhiêu áp lực.

Cảm nhận được có ai đang vuốt má mình, Dương Nguyên khẽ cử động mi mắt. Trước mắt cô, là khuôn mặt tuấn mỹ của Hàn Thiên, cô mỉm cười hạnh phúc ôm lấy cổ anh rồi ngủ tiếp.

Cái ôm của Dương Nguyên khiến anh cảm nhận được sự ấm áp, hạnh phúc ngập tràn, vòng tay anh cũng siết chặt Dương Nguyên vào lòng, nâng niu như báu vật vô giá.

Anh mong sao mỗi ngày đều giống như lúc này, mãi được bình yên hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Buổi sáng đẹp trời, Dương Nguyên đang trên sofa xem phim, đang tới đoạn nam chính và nữ chính chuẩn bị ‘kiss’ thì bị lại có người thứ ba tới phá đám, cũng như cô lúc này, phim đang hay thì có người gọi điện thoại tới. Khẽ liếc chiếc điện thoại, người gọi là Hường An, cô cầm điện thoại lên bắt máy.

“An An, có chuyện gì mà gọi cho mình sớm vậy?”

Còn đầu dây bên kia khi nghe Dương Nguyên nói vậy thì xù lông xù cánh lên, quát to vào điện thoại, “Lâm Dương Nguyên, cậu được lắm, cậu dám quên hôm nay là ngày hẹn dạo phố của chúng ta?”

Dương Nguyên cầm xa điện thoại ra khỏi tai của mình một chút, cô không muốn còn trẻ mà tai lại có vấn đề. Khi nghe Hường An thét vào điện thoại, cô đã nhớ, cô hứa với Hường An là sẽ cùng đi dạo phố vào cuối tuần. Mặc dù Hường An không nhìn thấy vẻ mặt cô lúc này nhưng cô vẫn nở nụ cười thật tươi nịnh nọt, “Tiểu An An, mình chỉ đùa cậu một chút thôi, mình đâu có quên hôm nay là hẹn của chúng ta chứ. Hiện giờ mình đang bận, lát nữa gặp lại sau nhé.” Dứt lời, Dương Nguyên tắt luôn điện thoại, không để Hường An có cơ hội bắt bẻ thêm nữa.

Khẽ vuốt vuốt ngực, cô thật nhanh trí, nếu không lại sắp bị mất một khoản tiền lớn rồi. Sau khi khôi phục lại trí nhớ, đoạn kí ức của cơ thể này cho cô biết, Hường An dù là thiên kim tiểu thư nhà Hường gia nhưng lại rất ham tiền, mỗi lần cô vi phạm điều gì là Hường An lại bắt cô mua cho núi đồ, mà những đồ đó đâu có tầm thường, toàn là đồ số lượng có hạn thôi. Mà mỗi lần như vậy thì tin dụng của cô tích góp suốt bao nhiêu năm hụt đi một khoản lớn.

Hàn Thiên mặc bộ quần áo ở nhà, ôm cô từ sau lưng, “Em sao vậy?”

Dương Nguyên quay mặt ra đằng sau, kéo tay Hàn Thiên để anh ngồi bên cạnh mình, sau đó nũng nịu nói, “Ông xã, hôm nay em muốn cùng Hường An đi dạo phố.”

Hàn Thiên cảm thấy không thoải mái, nghe tin cô cùng cô bạn Hường An đi chơi cùng nhau là anh cảm thấy không vui rồi. Trong tài liệu mà Lý Thất đưa cho anh có thông tin vợ của anh lúc chưa lấy anh thường xuyên ngủ cùng Lý Hường An khiến mọi người nói hai người họ có vấn đề. Nhưng mà nghe hai tiếng ‘ông xã’ ngọt như mật của Dương Nguyên thì trái tim của anh đập rộn ràng, miễn cưỡng gượng cười, “Được, anh sẽ đi cùng em.”

Dương Nguyên tròn mắt nhìn, vội lắc đầu, “Không được a.”

“Tại sao?” Hàn Thiên nhú mày lại.

“Vi phụ nữ đi với nhau, anh là đàn ông, nếu đi cùng bọn em thì có chút vấn đề. Hơn nữa, em cũng xem qua lịch trình của anh ngày hôm nay rồi, anh đâu có thời gian rảnh rỗi.”

“Anh có thể vì em mà hủy tất cả lịch hẹn.”

“Không cần, anh không cần hủy hẹn vì em đâu, như thế là mất chữ tín. Anh không nghe câu: một lần bất tín vạn lần bất tín à?” Dương Nguyên vẫn cảm thấy lời nói của mình chưa đủ thuyết phục, đứng dậy ngồi lên đùi của Hàn Thiên, tay ôm lấy cổ anh, “Để em cùng Hường An đi cùng nhau đi mà, có được không?”

Hàn Thiên cũng bó tay rồi, cô vợ nhỏ này của anh luôn khiến anh phải đầu hàng, giọng nói có chút ôn nhu vang lên, “Được rồi, được rồi, tùy theo ý em.”

Dương Nguyên vui mừng, hôm chụp vào má Hàn Thiên một cái, “Cảm ơn anh, ông xã.”

Trong lòng của Hàn Thiên có chút mất mát nhưng mà cái hôn chỉ thoáng qua bên má anh thôi cũng khiến anh vui vẻ, muốn được nhiều hơn. Nhận ra được ý đồ của Hàn Thiên, Dương Nguyên nhanh chóng đứng bật dậy, “Vậy em đi chuẩn bị đây.”

“Dừng. Anh có một điều kiện.” Hàn Thiên để cho cô đi nhưng anh vẫn có vấn đề suy nghĩ rất cẩn thận, phải để vệ sĩ đi theo cô anh mới yên tâm.

Dương Nguyên dừng lại, “Điều kiện gì?”

“Anh sẽ cử vệ sĩ đi theo em, bảo vệ em.”

Lúc này trong đầu của Dương Nguyên lại hiện lên những hình ảnh thường xuất hiện trong các bộ phim thần tượng. Nam chính vì muốn bảo vệ sự an toàn cho nữ chính đã phải hai người vệ sĩ cao to, mặt lạnh vô cảm xúc, toàn thân bao trùm bộ âu phục màu đen cùng với chiếc kính râm đen khiến họ càng trở nên đáng sợ, chẳng ai dám tới gần. Hơn nữa, nếu làm như thế này thì sẽ thu hút rất nhiều ánh mắt và cô sẽ là tiêu điểm người ta bàn tán này nọ.

“Hàn Thiên, anh có thể nghĩ lại được không?”

“Không, nếu em không đồng ý thì ngoan ngoãn ở nhà đi.”

“Đúng rồi, em sẽ để vệ sĩ đi theo nhưng mà họ có thể mặc bình thường thôi, được không? Hơn nữa họ phải cách xa em một mét, nếu bọn họ theo sát em quá thì em sẽ có cảm giác mất đi tự do như một tù nhân vậy.”

Hàn Thiên sững sốt, bỗng nhiên cảm thấy lời nói của Dương Nguyên có chút không bình thường, anh vội vã ôm chặt lấy cô, “Sao em lại có suy nghĩ như

vậy? Được rồi, anh đáp ứng em.”

Dương Nguyên cười vui vẻ, đi lên phòng chuẩn bị một chút sau đó chào tạm biệt Hàn Thiên rồi đi dạo phố cùng với Hường An.

Đi suốt hai tiếng đồng hồ giữa đô thị xa hoa, trụy lạc, Hường An và Dương Nguyên đã cảm thấy mệt mỏi mà mới mua được một ít đồ.

Hường An tay xoa xoa bụng của mình, “Đói quá, mình biết có một nhà hàng ở gần đây cũng rất được, chúng ta tới đó ăn đi.”

Dương Nguyên gật đầu, “Được, đi thôi.”

Vừa bước vào cánh cửa, có một người đàn ông vì đi vội quá nên đã đụng trúng Dương Nguyên khiến đồ trên tay của cô rơi hết xuống đất.

Anh ta vội vàng cúi xuống nhặt lên cho Dương Nguyên, không quên nói lời xin lỗi, “Thật xin lỗi cô, do tôi đi đường không cẩn thận.”

Dương Nguyên mỉm cười lắc đầu, khách sáo đáp lại, “Không sao đâu.”

Hường An đứng bên cạnh mà mở to mắt, không tự chủ được mà lấy tay che lấy miệng khiến cho đồ trên tay cô rơi hết xuống đất. Những biểu hiện này của Hường An đều không khác thường chút nào, tất cả đều xuất phát từ bản năng, một bản năng thuần túy của phụ nữ khi nhìn thấy ‘soái ca’.

Người nam nhân này có khuôn mặt phải nói là cực kì đẹp trai, từng đường nét trên gương mặt đều hoàn mỹ, khiến cho phái nữ vừa nhìn đã điên. Dáng người của anh ta dường như tỏa ra một lực hút kì diệu, khi nhìn vào khó có thể rời mắt. So với Hàn Thiên thì cũng chẳng thể phân biệt được, một người thì đẹp theo kiểu lạnh lùng, bá đạo còn một người thì đẹp kiểu tựa như một người đàn ông ấm áp như thiên thần, đúng như thiên thần vậy.

Hường An bất giác thốt lên lời tán thưởng, “Oa... đẹp trai quá...”

Nghe câu nói của Hường An, Dương Nguyên có chút ngượng, cô cúi gằm mặt xuống đất chẳng dám ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông kia. Trong lòng thầm mắng Hường An.

Âu Minh càng cười đậm hơn, một lần nữa nhặt đồ cho Hường An.

Hường An vẫn còn ngờ ngác một lúc sau đó gờ tay ra nhận lấy, e thẹn mà nói hai tiếng cảm ơn.

Nhìn vào đồng hồ, Âu Minh có chút khẩn cấp, “Xin lỗi, tôi có việc bận phải đi rồi.” Nói xong, anh rút ra một chiếc thẻ, đưa cho Dương Nguyên, “Đây là chút thành ý nhỏ của tôi, mong hai người nhận cho.”

Dương Nguyên xua tay, dù gì cô cũng đâu có thiệt hại hay tổn thất gì đâu, “Không cần đâu, chúng tôi thật sự không bị làm sao mà.”

Âu Minh vẫn cầm chiếc thẻ nhét vào tay của Dương Nguyên, “Đây coi như là quà gặp mặt của chúng ta đi. Hẹn gặp lại.” Không để Dương Nguyên từ chối nữa, Âu Minh nhanh chóng đi thẳng ra ngoài.

Người đàn ông đó đã đi rồi nhưng Hường An vẫn chưa tỉnh mộng, vẫn mơ mơ hồ hồ nhìn theo chiếc bóng của người kia. Dương Nguyên thấy vậy lắc đầu chán nản, bệnh hão sắc này của Hường An không biết bao giờ mới khỏi được đây.

Có lẽ căn bệnh này sẽ chẳng bao giờ khỏi được.

Dương Nguyên lấy tay búng trán cô bạn cho tỉnh táo lại, “Người ta đã đi rồi cô nương ạ.”

Hường An xoa xoa chán, lờm Dương Nguyên một cái, “Cậu không thể nhẹ tay một chút được sao?”

“Không.”

“Cậu...”

“Chúng ta đi ăn không đây?”

Hường An đã tỉnh lại, kéo tay Dương Nguyên đi vào bên trong nhà hàng, “Đương nhiên là phải ăn rồi.”

Một chiếc Lamborghini trắng dừng trước cửa nhà hàng, môi Âu Minh khẽ nhếch lên một nụ cười, ánh mắt dõi theo Hường An và Dương Nguyên mỗi lúc đi một xa, hai người họ đã qua khúc quanh thì anh mới lái xe chạy. Nhìn vào bàn tay của mình, khi này đưa đồ cho cô anh khẽ chạm vào bàn tay mềm mại của cô bờ môi anh khẽ mấp máy, “Dương Nguyên, chúng ta nhất định sẽ còn gặp lại. Em sẽ phải về Mỹ cùng với anh.”

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Dương Nguyên gọi toàn rau xanh cùng với hoa quả tươi, vì nếu ăn như vậy cô sẽ không buồn nôn, và cũng tốt cho em bé trong bụng cô nữa.

Còn Hường An, đành phải ăn những thứ mà Dương Nguyên gọi vì chỉ cần nghĩ thấy mùi dầu mỡ là Dương Nguyên lại thấy buồn nôn.

Lúc ăn xong, bỗng Hường An kêu lên, “A, suýt nữa thì mình quên mất.” Sau đó, cô lấy một tấm thiệp từ trong túi xách ra đưa cho Dương Nguyên, “Cái này là thiệp mời cậu tới họp lớp tại khách sạn X.”

Dương Nguyên chẳng thêm đề ý, theo trí nhớ của cô thì cô đâu có thân với bạn hồi cấp 3 đâu, “Mình không đi.”

“Mình biết là cậu sẽ không đi nhưng lần này là do lớp trưởng Đường Lam đứng ra tổ chức, cậu ấy gửi mình đưa cho cậu. Nếu là của người khác đưa mình đã thay cậu vứt vào thùng rác từ lâu rồi.”

Dương Nguyên nhận lấy thiệp mời, trí nhớ của cô cho cô biết, mặc dù cô chẳng thân thiết với những người kia nhưng lớp trưởng Đường Lam thì khác, cô ấy luôn là một cô gái dịu dàng, hòa đồng với mọi người, vừa học giỏi lại vừa xinh đẹp, ai mà lấy được cô ấy là phúc phận của người đó.

“Dương Nguyên, cậu có muốn đi không?”

Nghĩ đi nghĩ lại, dù sao tối nay Hàn Thiên cũng gặp khách hàng ở khách sạn đó, cô cầm thiệp mời nhét vào túi xách, “Được, dù sao mình cũng rảnh rồi, mình sẽ đi.”

Thời gian không bao giờ dừng lại, Dương Nguyên và Hường An cùng sánh vai nhau đi hết trung tâm này đến trung tâm nọ, trên tay ai nấy đều xách túi to túi nhỏ. Mặc dù có chút mệt nhưng hai người lại cảm thấy vui, đúng là không uổng phí một ngày nghỉ.

Hai người quyết định để đồ trên xe, rồi tới thẳng chỗ hẹn luôn.

Những kiểu họp lớp như này cũng chẳng cần mặc những bộ lễ phục xa hoa, cầu kì gì, chỉ cần mặc miễn sao là lịch sự nhã nhặn là được rồi.

Khách sạn này cũng là một trong những khách sạn thuộc quyền sở hữu của Hàn Thiên nên khi gọi điện nói cho anh thì anh cũng chẳng nói gì.

Vừa tới đại sảnh, Hường An và Dương Nguyên đã được một người phục vụ nữ tận tình dẫn đường đi tới phòng hẹn trước.

Đường Lam là một cô gái xinh đẹp, sau mấy năm không gặp mà cô không già đi chút nào, có thể nói là càng ngày càng xinh. Cô ấy đang ngồi trong phòng tán gẫu với mấy người bạn khác, nhìn thấy Hường An và Dương Nguyên tới thì đứng dậy, nhiệt tình đón tiếp.

“Dương Nguyên, Hường An, hai cậu không có ai đi cùng sao? Trong thiệp mời mình ghi rất rõ là nếu có bạn trai thì phải cùng họ đi theo mà?”

Hường An nghe vậy, giọng nói bất cần đời, “Đường Lam, cái này là cậu đụng vào nỗi đau của người ta rồi. Mình thì làm gì có bạn trai, hiện tại còn đang độc thân.”

Đường Lam có chút xấu hổ, khuôn mặt ửng hồng, “Thật xin lỗi, mình không cố ý.”

Hường An cười ha hả, vỗ vai Đường Lam, “Không sao, hiện tại vẫn còn trẻ mà, lo gì chứ.”

Đường Lam cũng mỉm cười đáp lại, vẻ có hơi trách móc, “Cậu thật là... mấy năm nay sao không thấy bóng dáng cậu đâu hết vậy? Mà cậu cũng vô tâm thật, tốt nghiệp xong là cắt đứt mọi liên hệ với lớp, biệt tăm biệt tích không ai biết. Cũng may là lần này có Hường An, không thì chắc lần này mình cũng chẳng mới được cậu mất.”

“Tại vì mình vừa tốt nghiệp là ra nước ngoài học, khi về nước thì bận nhiều việc quá.”

Đường Lam lâu ngày không gặp Dương Nguyên nên cũng nói chuyện với cô nhiều hơn, “Cậu đó, đừng vì công việc mà quên bản thân, cũng nên tìm cho mình một người đàn ông tốt. Như mình đây này, mang tiếng là học giỏi nhưng chưa có tốt nghiệp đại học đã lấy chồng rồi.”

“Cậu lấy chồng rồi sao?”

“Ừ! Anh ấy lừa mình kí giấy đăng kí kết hôn.”

Dương Nguyên trở mặt ngạc nhiên, “Cậu bị lừa kí giấy đăng kí...?”

Đường Lam thấy Dương Nguyên chuẩn bị la lớn thì nhanh tay bịt chặt lấy miệng của cô lại, “Cậu nói nhỏ thôi, đây là bí mật.”

Dương Nguyên gật đầu, “Vậy bây giờ thì sao? Cậu có yêu người đó không?”

Đường Lam đỏ bừng mặt gật gật đầu như một đứa trẻ, “Có, mình rất yêu anh ấy, bọn mình cũng vừa tổ chức hôn lễ vào một năm trước. Muốn mời cậu nhưng chẳng có cách nào liên lạc, lúc đó mình cũng không có liên lạc được với Hường An.”

“Vây chúc cậu hạnh phúc nhé.”

Dương Nguyên nói vài câu với Đường Lam, sau đó cùng ngồi vào bàn tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Ở buổi họp lớp này, Dương Nguyên và Hường An là không mang theo ai đi cùng, còn lại thì ai cũng đi cùng bạn trai hay bạn gái của mình.

Trong căn phòng rộng như thế này, Dương Nguyên có thể đoán được chồng của Đường Lam chắc hẳn là một người không tầm thường chút nào. Trong lòng đều tưởng tượng hình ảnh của chồng Đường Lam, không biết người đó thế nào nhỉ?

Cô vừa tưởng tượng thì cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, Đường Lam vui vẻ đứng dậy, chạy tới chỗ người đó, rồi kéo tay anh ta tới trước mặt mọi người, “Minh xin giới thiệu, đây là chồng của mình.”

Lời nói của Đường Lam vừa dứt, mọi người đều chồng của cô với ánh mắt ngưỡng mộ. Còn Dương Nguyên thì lại sững lại, nhìn người trước mặt trông rất quen nhưng cô lại không biết đó là ai, dường như đã gặp ở đâu rồi mà lại cũng như chưa từng gặp.

Hường An ngồi bên cạnh Dương Nguyên, thấy biểu hiện lạ của cô thì khẽ thì thầm vào tai Dương Nguyên, “Cậu bị sao thế.”

Dương Nguyên lắc đầu, “Không có gì, chỉ thấy nhìn quen quen.”

Mọi người đã đầy đủ, Đường Lam cũng không ngờ buổi họp lớp của mình lại đông đủ như vậy. Sau khi mọi người chọn món, Đường Lam cầm một ly rượu nâng lên phía trước.

“Hôm nay, mình thực sự cảm thấy rất vui vì mọi người đã dành chút thời gian đến đây. Nào, chúng ta cùng mừng nâng ly mừng kỉ niệm 7 năm ra trường.”

Mọi người cùng nhau đứng dậy, trong tay ai cũng cầm một ly rượu vang đỏ, trừ Dương Nguyên ra. Trong tay Dương Nguyên lại là một ly nước lọc.

Dưới ánh đèn lung linh, huyền ảo, mọi người nói chuyện với nhau vui vẻ. Còn Dương Nguyên và Hường An lại chẳng có chuyện gì để nói, chỉ lẳng lặng ngồi nghe.

Đồ ăn được bưng lên, từng món ăn hấp dẫn đặt trước mặt mọi người, cũng may là trong phòng này có hệ thống hút mùi tốt, nếu không chắc Dương Nguyên chết mất.

Dương Nguyên không gọi nhiều, chỉ đơn giản là mấy chiếc bánh bông lan, một cốc nước cam ép.

Ngày hôm nay, cô cũng gặp lại bạn trai cũ của mình, cũng là người cô gặp được trong bệnh viện vào một năm trước.

“Dương Nguyên, cậu cũng thật là không để ý tới sức khỏe của mình rồi, trông cậu gầy thế kia mà vẫn muốn giảm béo sao?” Vợ của bạn trai cũ của cô, cũng là bạn học của cô lên tiếng giễu cợt. Có vẻ như cô ta không quên được chuyện cô từng là bạn gái của chồng cô ta, nên lại nổi cơn ghen ở đây.

Dù trong lòng có chút buồn bực nhưng Dương Nguyên vẫn mỉm cười, “Cảm ơn cậu đã quan tâm, Quỳnh Nga.” Nói xong, Dương Nguyên lại tiếp tục ăn phần ăn của mình.

Quỳnh Nga thấy biểu hiện của Dương Nguyên làm nger mình thì tức lắm, cô không can tâm, “Dương Nguyên này, mình thấy cậu không có ai đi cùng chắc là vẫn chưa có đối tượng đúng không? Chồng mình có quan hệ rất tốt, có cần mình bảo anh ấy giúp.” Cô ta quay sang chồng mình, “Có đúng không ông xã?”

Văn Ninh không nói gì, chỉ im lặng nhìn vào Dương Nguyên.

Dương Nguyên cắn chặt răng, cô hận không thể đứng trước mặt người đàn bà đáng ghét này đánh cho một trận, ý trí cô luôn tự nhủ, phải nhịn, ở đây có nhiều người nhất định phải nhịn, “Cảm ơn, tôi không cần.”

Nhưng Quỳnh Nga đâu có dễ dàng tha cho Dương Nguyên đến vậy, cô ta biết ở đây có nhiều bạn học nên Dương Nguyên không thể làm gì được cô ta, “Cậu không phải ngại đâu, cậu muốn mẫu bạn trai như thế nào?”

“Mình có muốn thì chắc chắn cậu cũng sẽ không quen người như thế đâu.”

“Cậu không nói thì làm sao mà mình biết được?”

Được, muốn chơi cùng cô thì cô chiều, tâm tư của cô hiện giờ đang tốt. Dương Nguyên khẽ mỉm cười, trong đầu xuất hiện hình ảnh của Hàn Thiên, “Mẫu đàn ông của mình là một người như anh Hàn Thiên.”

Mọi người bỗng im lặng hẳn khi nghe hai tiếng Hàn Thiên của Dương Nguyên.

Hàn Thiên là ai? Đối với bọn họ, anh luôn là người tình trong mộng. Cũng là người đàn ông trong mộng của tất cả mọi phụ nữ nhưng đó chỉ là mơ thôi. Vì họ chỉ là những người bình thường, chỉ nghe danh thôi nhưng vẫn chưa thấy mặt. Lên mạng tìm kiếm cũng chỉ có vài thông tin vặt, nhưng không biết ai to gan dám chụp trộm lúc Hàn Thiên từ tập đoàn bước ra đã khiến cư dân mạng xôn xao mặc dù là buổi tối, hình ảnh có chút mờ ảo, chỉ có một nửa khuôn mặt.

Đảm bảo, trong phòng này, chưa ai được nhìn thấy gương mặt của Hàn Thiên trừ Dương Nguyên và Hường An.

“Dương Nguyên, tiêu chuẩn của cậu cao như vậy, không chừng lại độc thân cả đời.”

Dương Nguyên không nói gì, chỉ mỉm cười tiếp tục ăn bữa tối.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Đường Lam chợt reo lên, khoác tay chồng của mình, “A. mình vừa mới nhớ ra là tập đoàn của chồng mình cũng đang hợp tác với tập đoàn Big Sky về dự án xây một khu vui chơi. Hơn nữa anh Thiếu Tường cũng là bạn thân của anh Hàn Thiên. Thiếu Việt, anh có thể nghĩ cách giúp bạn em có cơ hội gặp mặt anh ấy được không?”

Thiếu Việt là một người đàn ông ưu tú, tính cách của anh luôn chính trực, công tư phân minh. Anh khẽ nhéo má vợ yêu, giọng nói có phần sùng nịnh, “Vấn đề này thực sự không nên chút nào, chẳng lẽ em lại muốn anh đi phá hoại gia đình của người khác?”

“Ý của anh là...”

“Anh Hàn Thiên đã có vợ rồi, một năm trước anh ấy đã kết hôn, kh đó chúng ta đang hưởng tuần trăng mật ở Châu Âu nên không tham dự được.”

Dương Nguyên lặng lẽ nhìn vợ chồng Đường Lam, trong lòng cô đã hiểu vì sao lại trông chồng của Đường Lam quên thế rồi, hóa ra là em trai của Thiếu Tường. Ánh mắt cô vừa nhìn Thiếu Việt thăm dò thì bất gặp ánh mắt của Thiếu Việt cũng đang nhìn mình.

Dương Nguyên lúng túng khoảng một giây sau đó mỉm cười đáp lại.

Quỳnh Nga đột nhiên cầm món ăn của mình đưa tới trước mặt Dương Nguyên, “Cậu ăn thử món này đi, ngon lắm.”

Mùi thức ăn xộc lên mũi của Dương Nguyên khiến cô lại có cảm giác buồn nôn, cau mày lại, một tay bịt lấy miệng, một tay hất đồ ăn kia ra xa mình.

Hường An ngồi bên cạnh của cô, cầm lấy ly nước, “Dương Nguyên, cậu uống đi.”

Dương Nguyên nhận lấy ly nước từ tay Hường An, uống ừng ực nhưng vẫn không hết cơn buồn nôn, liền chạy nhanh ra ngoài.

Nhiều khi, có một số chuyện gợi ý đến cạn lời rồi mà người ta lại chẳng thể đoán ra, còn một số chuyện chỉ cần có một hành động nhỏ thôi cũng khiến cho tính tò mò của con người được tăng cao, trí tưởng tượng siêu phàm.

Hường An vỗ lưng cho Dương Nguyên, “Cậu có cần mình đưa tới bệnh viện không?”

Dương Nguyên mỉm cười lắc đầu, “Không cần đâu, đến bệnh viện cũng không thể làm được gì.”

“Mấy ngày nay cậu đều bị như vậy sao?”

“Ừ! Mình không sao đâu, cậu đừng lo lắng quá.”

“Mình thấy phụ nữ khi mang thai thật là khổ, còn người đàn ông lại chẳng có vấn đề gì. Haiz... đúng là bất công. Mình quyết định sẽ không lấy chồng, không mang thai.”

Dương Nguyên nhìn Hường An chỉ biết lắc đầu. Không lấy chồng sao? Chắc là Hường An chỉ nhất thời nói như vậy thôi. Kế hoạch của cô phải thực hiện sớm hơn mới được.

Bước trở lại vào phòng tiệc, mọi ánh mắt đều nhìn chằm chằm vào Dương Nguyên, cảnh tượng này khiến cô khẽ nuốt nước miếng. Nhìn cô đâu có giống

với người ngoài hành tinh rơi xuống trái đất, nhìn gì mà nhìn ghê vậy? Dương Nguyên đi tới ngồi vào chỗ của mình.

Đường Lam thấy vậy, liền lên tiếng hỏi thăm, “Dương Nguyên, cậu bị sao vậy? Không khỏe sao?”

Dương Nguyên mỉm cười, “Minh không sao.”

Quỳnh Nga chăm chú nhìn Dương Nguyên không rời mắt, ánh mắt chợt lóe lên một tia nham hiểm nhưng ngay lập tức lại trở nên ngây thơ vô tội, câu từ ngập ngừng khiến ai nghe cũng phải hiểu được ý tứ, “Dương Nguyên... cậu... cậu... không phải là có chứ? Biểu hiện của cậu rất giống với phụ nữ... chắc không phải đâu, cậu chưa có chồng mà.”

Đường Lam thấy Quỳnh Nga nói vậy, nhìn vào đồ ăn trên bàn của Dương Nguyên, bây giờ cô mới để ý, đồ ăn của Dương Nguyên chỉ có mỗi vài chiếc bánh bông lan và một cốc cam ép, khi này mọi người đều uống rượu còn Dương Nguyên chỉ uống nước lọc.

“Dương Nguyên, lẽ nào lời của Quỳnh Nga nói là thật, cậu đang mang thai sao?”

Tâm tình của Dương Nguyên lúc này đang rối tung hết cả lên, cô phải trả lời Đường Lam như thế nào bây giờ. Nếu nói dối thì đảm bảo chẳng ai tin, còn nói thật thì màn kịch này sẽ như thế nào. Không thể để mọi người biết chồng của cô là Hàn Thiên được.

Dương Nguyên còn chưa nghĩ ra câu trả lời thì đã có người nói thay cô, đó là Hường An.

“Đúng, Dương Nguyên hiện giờ đang mang thai. Có vấn đề gì sao?”

Lời của Hường An vừa dứt, trong phòng lại đột nhiên có tiếng xì xào to nhỏ. Có người thì nhìn Dương Nguyên bằng ánh mắt khinh bỉ, coi thường, nhưng có người lại nghĩ thoáng hơn, thời đại ngày nay cũng có nhiều bà mẹ đơn thân đấy thôi.

Đường Lam có vẻ rất sốc khi nghe Hường An nói. Lúc còn học chung với Dương Nguyên, cô luôn là học sinh ưu tú mặc dù tính cách có hơi trầm một chút. Đường Lam lại tưởng tượng ra những hình ảnh vợ vẫn trong đầu, có vài phản quan tâm hỏi, “Cậu có biết bố đứa trẻ là ai không?”

Dương Nguyên chỉ biết thờ dài. Mọi người này nghĩ đi đâu vậy? Có phải là xem phim nhiều quá rồi không? Mà cũng phải thôi, đám cưới của cô và Hàn Thiên chỉ mời những người cần thiết, các bậc khách quý. Trong phòng này cũng có người được mời là Thiệu Việt đây nhưng anh ta lại bận cho tuần trăng mật của mình nên không đi được. Tóm lại ở đây chẳng có ai được là cô đã kết hôn trừ Hường An ra.

Tình hình ngày càng trở nên khác lạ, lời xì xào bàn tán cũng to dần lên. Hường An thấy cục diện như vậy liền lên tiếng, “Mọi người đừng nghĩ vớ vẩn. Dương Nguyên, cậu ấy có chồng rồi.”

Tiếng xì xào chấm dứt khi nghe câu nói của Hường An.

“Dương Nguyên, cậu có chồng từ khi nào vậy? Sao chẳng có ai biết?” Một bạn học tò mò hỏi và đây cũng là câu hỏi của tất cả mọi người có ở trong phòng này.

“Hơn một năm trước, mình không có cách liên lạc với các cậu.” Dương Nguyên chẳng buồn để tâm tới mấy vấn đề nhảm này, chỉ trả lời qua loa cho xong chuyện.

Quỳnh Nga vẻ mặt tươi cười rực rỡ, “Không biết chồng của cậu làm nghề gì? Có thể bật mí một chút cho bọn mình được không?”

Dương Nguyên lờ mờ Quỳnh Nga, cô nuốt con giận vào trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi mà thầm nắn chữ cái người lăm mồm kia. Hiện giờ cô đã nhớ lại hết mọi chuyện, người tên Quỳnh Nga này là loại người mà cô ghét nhất. Cô ta mới đầu cố gắng tiếp cận cô, sau đó khi lấy được lòng tin của cô rồi thì đâm cô một nhát, cướp mất bạn trai của cô. Hiện giờ, bạn trai cũ của cô cũng đang ở đây. Từ đầu đến giờ anh ta luôn nhìn Dương Nguyên nhưng cô cố tình làm lơ không thêm để ý tới. Lúc này, cô mới nhìn anh ta ra hiệu ‘cảnh chừng vợ của anh đi, đừng có xen vào chuyện của tôi.’

Nhưng khổ nỗi, Quỳnh Nga thấy Dương Nguyên nhìn chồng mình thì tức lắm, trên môi cố nặn ra một nụ cười, “Chồng của cậu làm nghề gì vậy? Dương Nguyên?”

“Kinh doanh nhỏ thôi.” Dương Nguyên không muốn trả lời câu hỏi của Quỳnh Nga, nhưng nếu cô ta không đạt được mục đích thì cô ta không bỏ cuộc vì vậy Dương Nguyên chỉ trả lời hời hợt.

Đúng lúc này, Hường An đang uống nước thì bị sặc, Lời này của Dương Nguyên đúng là khiến cho cô phải chấn động. Hàn Thiên mà chỉ kinh doanh nhỏ thôi chắc dân thường như cô xách túi đi ăn xin mất.

Dương Nguyên khẽ liếc mắt nhìn Hường An, ý muốn nói ‘cậu có cần chấn động quá như vậy không?’

Hường An nhún vai, cười trừ.

“A. Chỉ kinh doanh nhỏ thôi sao? Mà chồng của cậu kinh doanh gì vậy? Có thời gian mình nhất định sẽ tới ủng hộ.”

Hường An nhìn Quỳnh Nga với vẻ mặt khinh thường. Người có tiền chưa chắc đã mua được đâu, đừng ở đó mà ảo tưởng sức mạnh.

“Không cần.” Dương Nguyên lúc này cự tuyệt, cũng chẳng thêm giả bộ tươi cười nữa mà biểu hiện sự chán ghét.

Văn Ninh cũng nhìn ra Dương Nguyên đang tức giận thì liền kéo tay vợ mình, nói vào tai Quỳnh Nga, chỉ đủ để hai người nghe được, “Đủ rồi, tôi không muốn bị mất mặt.”

Quỳnh Nga khẽ hừ một tiếng, không nói thêm điều gì nữa.

Mọi người cũng trở lại bình thường, tiếp tục nói chuyện phiếm với nhau, không ai còn để ý tới chuyện của Dương Nguyên nữa, dù có tò mò nhưng lại chẳng ai dám hỏi.

Điện thoại của Thiếu Việt vang lên, anh liền đi ra ngoài nghe điện thoại. Khi chuẩn bị đi vào thì không ngờ lại gặp Hàn Thiên ở đây.

“Anh Thiên, thật trùng hợp, anh dạo này thế nào rồi?”

“Vẫn tốt, còn cậu?”

“Em cũng rất tốt, nhưng nếu có anh Thiếu Tường thì có lẽ là tốt hơn.” Giọng nói của Thiếu Việt càng ngày càng thấp xuống, nhưng sau đó đó lại khôi phục âm điệu bình thường, “Anh có phiền không khi chúng ta uống vài ly, lâu lắm rồi chúng ta cũng không có nói chuyện phiếm.”

Hàn Thiên im lặng coi như là đồng ý. Thiếu Việt liền đi về phía trước dẫn đường, chuẩn bị mở cửa thì giọng Hàn Thiên vang lên.

“Là phòng này sao?”

“Vâng.” Thiếu Việt như ý thức được điều gì đấy liền vội vàng nói, “Thật ngại quá, em lại quên mất anh không muốn tiếp xúc với nhiều người, chúng ta sang phòng khác nhé.”

“Không cần.” Hàn Thiên từ chối luôn, vì ý định của anh cũng muốn vào phòng này mà, chỉ là không ngờ Thiếu Việt cũng có mặt ở trong đây.

Thiếu Việt có chút sững sờ nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình thường, mở cửa mời Hàn Thiên vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Từ lúc Hàn Thiên bước vào, mọi ánh mắt đều chiếu vào người anh, cả dáng hình đều toát lên khí chất hơn người, sức hút khó cưỡng. Nữ nhìn vào thì mê đắm, quyến luyến, nam nhân thì lại ngưỡng mộ pha chút ghen tị.

Còn Dương Nguyên, miệng há to, trợn mắt kinh ngạc. Tại sao Hàn Thiên lại ở đây? Cô nhớ không nhầm là anh có cuộc hẹn với tổng giám đốc ngân hàng gì đó mà.

Khi nghe Thiếu Việt giới thiệu, hầu như tất cả mọi người đều kinh ngạc xen lẫn mừng rỡ. Hàn Thiên là ai? Anh là người muốn gặp cũng chẳng gặp được. Mà ngày hôm nay, trong tại căn phòng này lại có thể gặp được anh, mọi người thì nhau nịnh nọt, gây chút ấn tượng.

Hàn Thiên từ đầu chẳng nói tiếng nào, cùng lắm thì chỉ gật đầu qua loa. Đối với những lời nịnh nọt hay những ánh mắt kia anh đều không bận tâm.

Đường Lam vốn tính tình hòa đồng, khi thấy Hàn Thiên ngồi xuống bàn thì liền bắt chuyện, “Chào anh, em là vợ của Thiếu Việt, nghe anh đã lâu hôm nay mới được gặp mặt. Nghe nói, anh đã kết hôn, không biết chị nhà thế nào?”

Hàn Thiên khẽ nhếch mép, ánh mắt khẽ liếc nhìn Dương Nguyên ở hàng ghế phía dưới.

Đúng lúc này, Dương Nguyên cũng đưa mắt nhìn anh thì bắt gặp ánh mắt anh đang nhìn mình, cô vội vàng chuyển tầm mắt sang hướng khác, cánh tay vô tình chạm vào một ly nước trên bàn khiến nó rơi xuống đất, vang lên tiếng vỡ sắc nhọn.

Tiếng vỡ của chiếc ly khiến ánh mắt của mọi người đều chú ý tới Dương Nguyên.

Dương Nguyên đưa mắt một vòng trong căn phòng. Tình huống này cô chưa từng trải qua bao giờ nên cũng không biết phải làm gì lúc này, chỉ biết cắn môi, cúi đầu thấp xuống. Tất cả là tại Hàn Thiên chết tiệt, tự nhiên lại nhìn cô làm gì không biết.

Vì là khách sạn cao cấp, ngay lập tức đã có người tới dọn dẹp những mảnh vỡ của chiếc ly.

Quỳnh Nga nhìn vào Dương Nguyên, trong ánh mắt cô ta chợt hiện lên một tia quỷ dị. Trò hay lại sắp bắt đầu.

“Dương Nguyên, không phải là cậu gặp được người trong lòng mà rối loạn chứ? Hay là cố gắng tạo sự chú ý của người ta?”

Đường Lam nhủu mi, “Quỳnh Nga, cậu nói ít một chút có được không?”

Hàn Thiên vẫn tao nhã, tay lắc nhẹ ly rượu vang đỏ, ánh mắt nhìn vào ly rượu như muốn hòa quyện vào trong, nhàn nhã lên tiếng, “Không biết vị tiểu thư kia là có ý gì?”

Ý thức được vị chủ tịch Hàn cao cao tại thượng kia đang nói chuyện với mình, Quỳnh Nga cao hứng mà đáp lời, “Chủ tịch Hàn, có một người ở trong này nói cô ấy lấy anh làm tiêu chuẩn kết hôn đó.”

“Ồ! Vậy sao?”

“Anh biết không, cô ấy đã có có chồng rồi, hơn nữa chồng cô ấy chỉ kinh doanh nhỏ thôi. Anh thử nói xem, người chồng của cô ấy cùng với anh có điểm nào giống nhau chứ?”

Hướng An thờ ơ lên tiếng, “Không phải cùng là thương nhân sao, dù lớn hay nhỏ cũng chỉ có như vậy thôi.”

Quỳnh Nga không thêm để ý tới lời nói của Hướng An, nhìn vào Dương Nguyên tươi cười nói tiếp, “Có khác hay không thì phải hỏi người trong cuộc mới biết. Dương Nguyên, cậu thấy chủ tịch Hàn đây so với chồng của cậu thế nào, có khác nhau không?”

Hàn Thiên đặt ly rượu xuống bàn, hai tay đan chặt vào nhau xem trò vui. Chính lúc này, anh ngoài mặt thì tỏ ra như không có chuyện gì nhưng trong lòng lại rất vui mừng, phấn khích. Thật không ngờ, cô vợ của anh lại nói anh chỉ là một người kinh doanh nhỏ. Nếu đã vậy, anh sẽ sẵn sàng cùng cô diễn vở kịch này, sau đó về nhà "đạy dỗ" cô sau cũng không muộn.

“Ồ! Thì ra là cô lấy tôi làm tiêu chuẩn, không biết chồng của cô so với tôi thì thế nào?”

Hàn Thiên chết tiệt, cái tên bại hoại kia, không biết người ta đang bị mắc kẹt hay sao mà còn cho thêm dầu vào lửa. Những lời này dĩ nhiên là Dương Nguyên không nói ra miệng, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi mà chửi thầm. Cô phải nhịn, nhất định phải nhịn, trong lòng cô luôn tự nhủ như vậy. Giờ phút này im lặng chính là cách tốt nhất.

“Dương Nguyên, sao cậu im lặng vậy? Cậu nói gì đi chứ!” Quỳnh Nga thấy Dương Nguyên không nói gì liền làm kẻ khích tướng.

Dương Nguyên ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Quỳnh Nga.

Thấy dáng vẻ xù lông có chút đáng yêu của Dương Nguyên thì trong lòng Hàn Thiên vui hơn gấp bội, hiện tại, anh rất cao hứng, muốn nghe câu trả lời của cô như thế nào, “Cô...” Chưa kịp nói thì anh đã bị ánh mắt như muốn giết người của Dương Nguyên ngăn lại, ánh mắt đó như muốn nói, ‘Anh thử lên tiếng!’

Hàn Thiên im lặng, trên môi nở ra một nụ cười sau đó cầm ly rượu tiếp tục thưởng thức.

Ngồi bên cạnh Hàn Thiên, Thiếu Tường tròn mắt mà nhìn bộ dạng của Hàn Thiên vừa rồi. Anh vừa nhìn thấy trên môi Hàn Thiên xuất hiện nụ cười, nhưng chỉ trong cái chớp mắt nó đã biến mất. Thiếu Việt khẽ day day huyệt thái dương, chắc tại công việc nhiều quá nên sinh ra ảo giác.

“Được rồi, được rồi. Dương Nguyên, Quỳnh Nga, hai người đừng có như vậy được không, chúng ta là bạn bè, học cùng nhau suốt ba năm rồi mà hiếm có dịp được đông đủ như vậy, không thể bắt đồng.” Hồi còn đi học, Đường Lam thường xuyên là người hòa giải những bất đồng trong lớp và bây giờ cũng vậy. Đường Lam nhanh chóng chuyển sang chủ đề khác, “Chúng ta cũng ăn xong rồi, vậy thì cùng đi hát đi.”

Mọi người đều gật đầu vui vẻ đồng ý, chỉ có Hướng An và Dương Nguyên là không nói gì. Đường Lam nhìn vào Hướng An với ánh mắt mong chờ.

Mấy thứ hát hò này đối với Hướng An mà nói, nó nhàm chán, toàn là những thứ vô bổ, cô không mấy bận tâm, đi cũng được mà không đi cũng chẳng sao, “Dương Nguyên đi thì mình cũng đi, còn không thì thôi.”

Đường Lam chuyển mục tiêu sang Dương Nguyên năm nỉ, “Dương Nguyên, cậu đi đi mà, hiếm khi có dịp đông đủ như vậy, nếu không có cậu thì mất vui.”

Dương Nguyên do dự không biết nên đi hay là không đi, cô liếc mắt sang Hàn Thiên thì thấy anh không có biểu hiện gì lạ, mà Đường Lam đã nói như vậy cô mà không đi cũng cảm thấy hơi ngại, đành phải miễn cưỡng cười rồi gật đầu một cái.

Đường Lam vui mừng nhảy dựng lên, “Tuyệt quá.” Sau đó cô lại nhớ tới một người, nhìn sang Hàn Thiên nói, “Anh Hàn Thiên, anh cũng đi cùng bọn em đi, càng đông càng vui mà.”

Hàn Thiên không nói lời nào, chỉ gật đầu một cái xem như là đồng ý.

Thiếu Việt ngơ ngơ ngác ngác, không hiểu hôm nay anh Thiên thế nào hay là làm việc nhiều quá nên đầu có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Trong phòng KTV.

Ai nấy đều vui mừng hơn hơ, có người cao hứng hát tặng cả lớp vài bài. Không khí sôi nổi hẳn lên.

Còn Dương Nguyên, nhăm chán ngồi dựa cả người vào ghế sofa bằng da đắt tiền, tay cầm đĩa trái cây lên ăn, vừa ăn vừa nhìn mọi người thay phiên nhau hát. Lúc này người ngồi bên cạnh cô là chồng của cô – Hàn Thiên.

Một giờ trôi qua, Dương Nguyên đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Cả người cô lúc này dựa lên thành ghế, tư thế không thoải mái chút nào, cô liền xoay người dựa vào vai người bên cạnh. Người bên cạnh cô chỉ có hai người đó là Hường An và Hàn Thiên nhưng cô lại không dựa vào vai Hường An mà dựa vào vai Hàn Thiên.

Ngồi bên cạnh Hàn Thiên là Thiếu Việt. Hiện giờ, Thiếu Việt cũng phải kinh ngạc khi thấy cảnh này. Anh cứ tưởng Hàn Thiên sẽ nổi giận dỗi cô gái đó ra, nhưng Hàn Thiên lại thản nhiên, không có bất kì biểu hiện bất thường nào.

Không chỉ có mình Thiếu Việt ngạc nhiên mà tất cả mọi người trong phòng đều như vậy trừ Hường An.

Vô cảm với từng biểu hiện trên gương mặt mọi người, Hàn Thiên nhìn đồng hồ trên cổ tay, sau đó quay sang Thiếu Việt, “Cũng muộn rồi, anh về trước đây.”

Thiếu Việt khẽ liếc mắt nhìn Dương Nguyên đang nằm dựa trên vai Hàn Thiên, gật đầu một cái, “Vâng.”

Hàn Thiên xoay người, tay nhẹ nhàng kéo đầu Dương Nguyên sau đó bế bổng cô lên, đi ra khỏi phòng.

Hàn Thiên và Dương Nguyên đã ra khỏi phòng, mọi người đều tròn mắt nhìn cánh cửa đã đóng. Đây là một bất ngờ quá lớn, không ngờ vị chủ tịch này lại ngang nhiên bế Dương Nguyên đi ra ngoài như vậy.

Tất cả đều im lặng không phát ra một tiếng động. Bỗng nhiên, như nghĩ ra được điều gì đó liền chuyển tầm mắt sang nhìn Hường An. Vì Hường An là bạn thân nhất của Dương Nguyên, chắc chắn cô sẽ biết được chuyện gì đó.

Hường An vẫn thờ ơ, tiếp tục ăn đồ ăn vặt trên tay những chuyện vừa rồi rất bình thường mà, có gì đâu mà phải kinh ngạc tới vậy.

Thở dài một hơi, cô suýt nữa quên mất là mọi người trong phòng đều không biết chồng của Dương Nguyên là Hàn Thiên. Cảm một ly nước uống, Hường An nói, “Quên không nói. Dương Nguyên là vợ của tên họ Hàn đó.”

Tại biệt thự Hàn gia.

Hàn Thiên đặt Dương Nguyên lên giường, nhẹ nhàng hôn lên trán Dương Nguyên rồi đi ra ngoài.

Anh bước nhanh tới thư phòng riêng của mình, vì có chuyện rất quan trọng cần phải làm.

Vừa đóng cửa, Hàn Thiên liền nói, “Bảo Phi, cậu nói chi tiết cho tôi nghe chuyện hôm nay xảy ra như thế nào.”

Vừa nghe tin Dương Nguyên trên đường đi dạo lại đụng trúng một người, mà anh lại không ngờ rằng người đó là thủ lĩnh của một bang phái cũng rất lớn mạnh. Hơn nữa, trong suốt mấy năm gần đây, anh cùng với người đó luôn đấu đầu với nhau.

Ngày hôm nay, Âu Minh lại xuất hiện ở đây, không biết là anh ta có mục đích gì. Dù là vì điều gì đi nữa cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì.

Càng suy nghĩ, lòng Hàn Thiên lại cảm thấy càng hỗn loạn. Qua mấy năm đối đầu, anh cũng hiểu phần nào bản chất của tên Âu Minh này. Tuy có vẻ bên ngoài như một thiên thần nhưng bên trong lại là một ác quỷ, âm mưu hiểm ác, lòng dạ thâm sâu khó lường. Nhưng mà cho dù thế nào đi chăng nữa, anh cũng không để cho Dương Nguyên phải chịu bất cứ tổn hại nào.

Bảo Phi tường thuật lại toàn bộ mọi chuyện cho Hàn Thiên nghe, nhưng đã nói xong được một lúc rồi mà Hàn Thiên vẫn không có phản ứng gì, ánh mắt kia không thu bất kì thứ gì vào mắt như đang chú tâm nghĩ việc gì đó.

Đã nói một tràng dài mà Hàn Thiên không để ý tới, Bảo Phi hít một hơi thật sâu, “Đại ca.”

Hàn Thiên rất nhanh khôi phục lại tinh thần, ngược mặt lên nhìn Bảo Phi, “Cậu muốn nói gì?”

“Theo như thuộc hạ thấy thì Âu Minh không có ý gì xấu với phu nhân, nhưng mà ánh mắt của hắn rất kì lạ.”

Hàn Thiên nhíu mày lại, anh hiểu ý tứ trong câu nói của Bảo Phi. Điều này không có khả năng, họ chưa từng gặp nhau thì làm sao Âu Minh có ý gì với Dương Nguyên được. Theo như lời báo cáo của Bảo Phi, sáng nay là hai người đó vô tình chạm mặt nhau thôi mà.

“Cậu hãy đi điều tra xem, Âu Minh vì sao lại xuất hiện ở đây.”

“Theo như thông tin từ Bảo Quốc, lí do Âu Minh xuất hiện ở đây là do Phương Thanh Châu. Hai mẹ con Phương Thanh Châu đã được Âu Minh bảo hộ, chúng ta không thể bắt họ được. Còn về tài sản của bà ta thì hiện giờ Âu Minh là người nắm giữ, việc phá hủy e là cũng không được.”

“Hỗ trợ tác với Phương Thanh Châu sao? Bảo Phi, nói với Bảo Quốc, thu thập tất cả tài liệu có liên quan tới Âu Minh cho tôi. Còn cậu, bảo vệ phụ nhân cẩn thận, việc trong bang cũng không được lơ là.”

“Vâng.”

“Được rồi, không còn việc gì nữa, cậu có thể ra ngoài.”

Có lẽ một thời gian dài sống trong sóng yên biển lặng lại là một tín hiệu cho một cơn giông bão lớn.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Một ngày mới bắt đầu.

Hoài Anh mặc quần áo chỉnh tề đi tới bàn ăn, “Anh Thiên, chị dâu dạo này có bị ốm nghén nữa không?”

Hàn Thiên gật đầu, “Vẫn đang trong thời kì ốm nghén.”

“Vậy khi nào thì khỏi?”

“Không biết. Bác sĩ nói còn phải tùy vào từng người, bình thường thì khoảng hai tháng, còn có trường hợp đến khi sinh mới có thể không bị ốm nghén nữa.”

“À.” Hoài Anh gật đầu sau đó tiếp tục ăn cơm.

“Hôm nay là buổi đầu tiên em đi làm, em có muốn đi cùng xe với anh không?”

“Boss. Anh muốn em mang tiếng xấu là ngay buổi đầu tiên đi làm mà đã đi muộn à!”

“Thôi được rồi. Tùy em vậy.”

Hoài Anh nhún vai, sau đó cô cầm túi xách lên, “Em đi làm đây.”

“Ừ.”

Sau khi Hoài Anh đi được một lúc, Hàn Thiên cũng rời khỏi bàn ăn và cầm theo một khay đồ ăn lên phòng cho Dương Nguyên.

Mở cửa phòng đi vào, anh không thấy Dương Nguyên ở trên giường mà trong phòng vệ sinh truyền ra tiếng nôn mửa, “Ọe... ọe...”

Hàn Thiên vội vàng đặt đồ ăn xuống bàn rồi chạy nhanh vào phòng vệ sinh. Đập vào mắt anh là cảnh toàn thân Dương Nguyên đang từ từ trượt xuống, anh nhanh chóng đỡ cô dậy, để cô dựa vào ngực của mình.

Dương Nguyên cảm thấy đầu óc choáng váng, cô không còn sức mà cử động nữa. Rõ ràng ngày hôm qua mình vẫn còn ổn sao hôm nay lại thấy mệt thế này.

Bé Dương Nguyên trở lại giường, Hàn Thiên nói, “Em cảm thấy đỡ chút nào chưa? Có cần tới bệnh viện không?”

“Không sao, nghỉ ngơi một lúc là ổn thôi mà.”

“Em nghỉ ngơi đi, anh đi hâm nóng cháo cho em.”

Dương Nguyên nhẹ nhàng gật đầu.

Hàn Thiên vừa ra khỏi cửa, lấy điện thoại ra gọi, “Thư kí Lê, tất cả mọi việc cứ nói với Lý Thất, còn có vấn đề gì cần tới tôi thì mang hết tới nhà cho tôi.”

“Vâng, thưa chủ tịch.”

Trong thời gian này, Hàn Thiên sẽ lùi hết mọi công việc để có thời gian chăm sóc Dương Nguyên nhiều hơn.

Dương Nguyên nằm một mình trong phòng, mặc dù có hơi mệt nhưng cô lại cảm thấy rất vui, tay nhẹ nhàng sờ lên bụng mình, trong bụng cô giờ đang có một sinh linh nhỏ bé. Không biết cảm giác làm mẹ sẽ ra sao nữa, cô muốn thử cảm giác đó, chắc chắn là sẽ rất hạnh phúc.

Tiếng điện thoại trên đầu giường vang lên, Dương Nguyên xoay người, với lấy chiếc điện thoại, cô nhìn một lúc vào màn hình rồi cuối cùng cũng bắt máy, “Alo, ai đó?”

“Dương Nguyên ơi, cứu mình với.” đầu bên kia vang lên giọng thành khẩn của Hường An.

Dương Nguyên nhúm mày lại, giọng có chút lo lắng, “An An, cậu làm sao vậy?”

“Lần này mẹ mình ép mình xem mắt đừ lắm, còn nhốt mình ở trong phòng, may mà mình thông minh nên thoát được kiếp nạn này. Cậu cho mình ở nhờ mấy hôm nhé! Mình đang trên đường tới nhà của cậu rồi!”

Dương Nguyên nở nụ cười nhạt, làm cô sợ hết hồn, cứ tưởng chuyện gì đáng sợ chứ.

“An An, cậu cũng nên lấy chồng đi...”

“Đừng nhé. Đừng có đầu độc trí não mình, lấy chồng làm gì, tự nhiên vác thêm cái của nợ trên người không thấy mệt à. Bản cô nương đây vẫn cảm thấy tự do tự tại là vui nhất. Lấy chồng sao? Đợi mười năm nữa nhé!”

Dương Nguyên nghe mà cười lớn, “Bạn tốt của tôi ơi, mười năm nữa chắc cậu thành bà cô rồi còn ai thèm ngó nữa, lúc đó đừng có tìm mình mà khóc nhé.”

“Bản cô nương tin vào sắc đẹp của mình, dù thời gian bao năm cũng vẫn quyến rũ vạn người mê...”

Dương Nguyên, “...” _cạn lời_

“Bây giờ mình không có thời gian nói nhiều với cậu, cúp máy trước đây.”

Hường An cúp máy, tìm cách tránh những người vệ sĩ kia sau đó cấp tốc tới nhà của Dương Nguyên.

Nằm được một lúc, Dương Nguyên cảm thấy cũng đỡ mệt hơn rất nhiều, cô từ từ ngồi dậy. Vừa ngồi dậy đã nghe thấy tiếng chuông cửa, cô lẩm bẩm, “Sao An An lại tới nhanh thế nhỉ?”

Cô đi ra ngoài, lại nghe thấy tiếng của Hàn Thiên, “Em không được khỏe ra ngoài làm gì?” Anh chạy nhanh tới đỡ cô.

Dương Nguyên mỉm cười, “Hường An nói tới đây, em muốn ra ngoài đón cô ấy.”

“Cô ta có phải trẻ con đâu mà phải đón.”

“Thì cô ấy cũng tới đây rồi mà, em vừa nghe thấy chuông cửa.”

“Không phải, là Triệu Vũ tới. Anh gọi cậu ấy đến khám cho em.”

Hai người từ từ xuống cầu thang thì Triệu Vũ xuất hiện, Hàn Thiên lên tiếng, “Sao mà cậu lâu thế?”

Triệu Vũ nhún vai, “Tắc đường.”

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Triệu Vũ kiểm tra cho Dương Nguyên xong liền thu dọn dụng cụ chuẩn bị đi về.

“Anh Triệu Vũ, hiếm khi có dịp anh tới đây, hay là anh ở lại đây ăn cùng tụi em bữa cơm.” Đứa bé trong bụng Dương Nguyên rất khỏe, Dương Nguyên rất vui mừng, cô thật cao hứng liền mời Triệu Vũ ở lại ăn cơm cùng.

Triệu Vũ chưa kịp nói thì tiếng chuông một lần nữa vang lên. Dương Nguyên nghe thấy tiếng chuông cửa thì mừng rỡ, reo lên, “A, Hường An tới rồi.”

Ngay sau đó, bóng dáng của Hường An xuất hiện ở ngoài cửa lớn, cô chạy tới chỗ của Dương Nguyên không để ý tới có ai ở xung quanh, ôm chầm lấy Dương Nguyên, “Hu...hu... Dương Nguyên à, cuối cùng mình cũng gặp được cậu.”

Dương Nguyên dở khóc dở cười. Gì chứ, vừa mới hôm qua chúng ta đi chơi cả ngày với nhau mà!!! Nhưng Dương Nguyên vẫn vỗ nhẹ vai Hường An, “Cậu bình tĩnh, có chuyện gì thì cứ từ từ nói, dù sao cậu cũng ở đây rồi, không ai có thể đưa cậu đi được đâu.”

ở bên cạnh Dương Nguyên, ánh mắt sắc bén như muốn giết người của Hàn Thiên chiếu thẳng vào Hường An. Hừ! dám dành vợ với anh sao? Hàn thiên liền kéo Hường An ra xa chỗ của Dương Nguyên rồi anh ôm lấy em cô như muốn khẳng định: Dương Nguyên là của tôi.

Hường An thấy vậy cũng chẳng vừa, đi tới kéo tay Dương Nguyên, “Này, anh không có quyền chia rẽ tôi với Dương Nguyên.”

“Cô có tin tôi gọi bảo vệ lôi cô ra ngoài không?”

Hường An nghe Hàn Thiên uy hiếp thì mặt héch lên trời về ta đây không sợ anh đâu, “Anh thử gọi bảo vệ lôi cô tôi ra ngoài thử xem.”

Hàn Thiên tức đến nghiến răng, “Cô...”

“Được rồi, được rồi. Hai người đừng có cãi nhau nữa, hòa bình là hạnh phúc.” Dương nguyên thấy tình thế có vẻ không ổn liền lên tiếng can ngăn. Dù sao một câu nói của cô cũng có hiệu quả rất cao. Từ lúc Hường An bước vào, Triệu vũ đứng yên một chỗ không nói một lời nào. Lúc này, anh mới lên tiếng, “Vậy không làm phiền mọi người nữa, tôi về trước đây.”

Triệu Vũ không lên tiếng thì Hường An cũng chẳng biết là anh ở đây, hiện giờ thì biết rồi thì vô cùng ngạc nhiên, “Sao anh lại ở đây?”

Khóe môi Triệu Vũ khẽ nhếch lên, không trả lời mà hỏi ngược lại, “Sao tôi lại không được ở đây?”

Hường An cũng cứng họng rồi, cái tên sao chổi này là bạn của tên Hàn mặt lạnh mà. Hường An cũng chẳng thèm để ý, quay mặt ra chỗ khác.

Lúc này, giọng của Dương Nguyên vang lên, “Bọn em không phiền đâu, anh ở lại ăn bữa cơm.”

Hường An thấy vậy thì quay sang nhìn Dương Nguyên, dậm mạnh chân xuống đất, “Dương Nguyên...”

“Cậu ở lại đi.” Hàn Thiên trừng mắt nhìn Hường An. Hừ, cô ta không muốn Triệu Vũ ở đây thì anh càng phải giữ lại.

Cả hai vợ chồng nhà người ta đã hết lời mời rồi mà còn từ chối nữa thì cũng có chút không phải, Triệu Vũ lại nhìn về mặt tối sầm của Hường An thì trong lòng có chút vui vẻ, anh liền gật đầu đồng ý, ngồi xuống sofa.

Dương Nguyên hết nhìn người đang ngồi trên ghế rồi lại nhìn Hường An, sau đó kéo Hường An ngồi xuống ghế, “An An à, cậu ngồi đây nhé, để mình đi lấy nước.” nói xong, Dương Nguyên liền kéo Hàn Thiên vào trong phòng bếp.

“Ông xã, anh có thấy hai người kia có vấn đề gì không?”

Hàn Thiên không nói gì, mà anh cũng chẳng buồn quan tâm mới chuyện nhảm chán này, anh ôm Dương Nguyên vào lòng, giọng nói nhẹ nhàng phả vào tai cô, “Kệ họ đi, em vẫn chưa ăn gì, để anh lấy cháo cho em nhé.”

Dương Nguyên đi tới chỗ cái ghế ngồi xuống, trong đầu đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng thú vị.

“Hàn Thiên, em không muốn ăn gì cả, lúc này em muốn ăn tôm.”

“Nhưng từ sáng em đã ăn gì đâu, hay là em ăn chút cháo này sau đó anh sẽ nói người mang tôm tới cho em nhé!”

Dương Nguyên lắc đầu, “Em không ăn đâu, em muốn ăn cháo tôm, càng nhanh càng tốt.”

Hàn Thiên cũng hết cách rồi, nếu Dương Nguyên không muốn ăn thì có dễ như thế nào cô cũng không ăn, thôi đành phải gọi người mang cháo tôm tới vậy.

Dương Nguyên vui mừng, đứng dậy hôn chup vào bên má Hàn Thiên, sau đó liền nói, “À, anh bảo họ là đừng cho thịt tôm vào trong cháo nhé, chỉ cần nước thôi, hơn nữa đừng để có mùi hương của tôm nhé.”

Nói xong, Dương Nguyên vui vẻ vào phòng khách, phía sau cô là một người giúp việc đang bưng khay nước ra.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Ngoài phòng khách.

Triệu Vũ đang đọc tạp chí kinh tế còn Hường An thì mệt mỏi nằm bò ra ghế. Càng nhìn cảnh này, Dương Nguyên càng thấy hai người họ rất xứng đôi.

Dương Nguyên nhẹ nhàng đi tới chỗ Hường An, lay lay người cô để cho cô tỉnh lại, “An An, cậu muốn ngủ thì lên phòng mà ngủ.”

Hường An vẫn nhắm mắt, tay xua xua, “Không sao, không sao, mình chỉ nằm một chút thôi.”

“Không sao gì mà không sao, dù có nằm một chút cũng phải nằm thoải mái, cậu mau lên phòng ngủ cho mình.”

Lúc này, Hường An mở mắt ra, khẽ mỉm cười, “Thôi được rồi, mình sẽ lên phòng ngủ.”

Hường An đứng dậy, rồi đi theo người giúp việc lên phòng của mình.

Khi Hường An đi qua Triệu Vũ, ánh mắt của anh luôn dõi theo bóng lưng của cô, ánh mắt đó có vẻ phức tạp. Chi tiết nhỏ vừa rồi đã được thu vào mắt của Dương Nguyên không sót một chi tiết nào.

Kế hoạch của Dương Nguyên là muốn Hường An và Triệu Vũ có thể thành một đôi. Theo như giác quan thứ 6 của phụ nữ, cô có thể cảm nhận được Triệu Vũ hình như là có ý với An An nhà cô. Mà Triệu Vũ quả thật là một người đàn ông tốt, nếu Hường An mà làm vợ anh thì hay biết mấy, cô cũng có thể yên tâm hơn.

Điều chỉnh lại tâm trạng của mình, Dương Nguyên về mặt buồn buồn ngồi xuống sofa than thở, “Haizz... An An thật tội nghiệp.”

“Cô ta mà tội nghiệp sao? Lúc nào cũng như cọp cái á!” Triệu Vũ nghe Dương Nguyên nói vậy thì không đọc tạp chí trên tay nữa mà ngẩng đầu nhìn Dương Nguyên, lên tiếng phản bác.

Sắc mặt của Dương Nguyên vẫn không thay đổi, lắc lắc đầu, “Những gì anh thấy chỉ là vẻ bề ngoài thôi. Quả thật, Hường An rất tội nghiệp. Hiện tại thì cậu ấy đến hà mình mà cũng chẳng dám về.” Đang nói, Dương Nguyên im bặt như nhớ ra điều gì đó, sau đó lại cố ý nói, “Chết, chuyện này không thể nói linh tinh được, Hường An mà biết em nói cho anh chuyện này thì cô ấy sẽ giận em mất.”

Triệu Vũ im lặng lắng nghe những lời Dương Nguyên nói, đang nói tới vấn đề mấu chốt thì tự dưng Dương Nguyên lại không nói nữa, nội tâm anh đang dần dần lên cao giờ lại như đang xuống dốc không phanh. Nhưng mà lúc này vẫn phải nặn ra một nụ cười tỏ vẻ không sao rồi tiếp tục đọc tạp chí.

Dương Nguyên cau mày khi thấy biểu hiện này của Triệu Vũ, sao lại chẳng giống với kịch bản trong đầu cô vậy trời! Như những gì cô học được trong mấy cuốn tiểu thuyết bồ đào kia thì Triệu Vũ phải tìm cách hỏi chứ.

Lúc này là buồn giả nhưng bây giờ Dương Nguyên buồn thật rồi. Chẳng lẽ giác quan thứ sáu của cô sai sao? Haizz... Dương Nguyên đứng dậy chuẩn bị đi thì lại nghe thấy giọng nói của Triệu Vũ.

“Người kia bị làm sao vậy?”

Câu hỏi này nhất thời khiến cho Dương Nguyên hóa đá, mà trong lòng thì vui vẻ đến nỗi không thốt được nên lời.

Không thấy Dương Nguyên đá lại, Triệu Vũ vội nói, “Em nói cho tôi chuyện của cô ta, biết đâu tôi có thể giúp gì được thì sao? Cũng yên tâm đi, chuyện này chỉ có hai người chúng ta biết, đương nhiên tôi sẽ không nói cho cô ta là em nói cho tôi biết những điều này.”

Dương Nguyên ngồi lại xuống ghế, “Anh phải hứa đừng nói cho Hường An là em nói cho anh biết nhé?”

Triệu Vũ gật đầu một cái, “Ừ.”

Dương Nguyên lúc này mới bắt đầu nói, “Chẳng là thế này. An An cũng đã tới tuổi lập gia đình rồi, bố mẹ cậu ấy lúc nào cũng bắt cậu ấy đi xem mắt, đối tượng là con trai của bạn bố Hường An. Anh không biết đâu, lần nào hai bên hẹn gặp mặt thì anh ta chẳng thèm tới, như thế này thì mặt mũi của An An còn để được vào đâu được nữa. Anh Triệu Vũ thử nó xem, cái thái độ đó của anh ta có chấp nhận được không?”

Triệu Vũ suy ngẫm một chút, sau đó gật đầu, “Ừ, đúng là không thể chấp nhận được.”

Triệu Vũ nào biết được người mà Dương Nguyên đang nói tới chính là anh, nếu mà anh biết được điều này liệu anh có trả lời như thế không?

Đương nhiên là không rồi.

Nghe Triệu Vũ cũng cùng chung quan điểm với mình, Dương Nguyên cao hứng nói ra hết mọi chuyện, đương nhiên cũng phải thêm ít gia vị để câu dẫn lòng người rồi, “Không chỉ thế đâu, anh ta còn ý thể hiếp người, vung tiền như cỏ rác, ăn chơi trác táng, ong bướm đầy mình, tóm lại là nhiều nhiều không kể hết.”

Triệu Vũ càng nghe Dương Nguyên thì lại càng không hiểu, “Vậy tại sao bố mẹ Hường An lại muốn cô ấy lấy một người như vậy?”

Dương Nguyên nhún vai, “Chắc là họ cũng không biết anh ta là loại người như thế.”

Vừa trả lời xong, ánh mắt Dương Nguyên chợt lóe sáng. Câu hỏi của Triệu Vũ đã có thay đổi lớn, anh không có gọi Hương An là cô ta hay người kia gì nữa, mà trực tiếp nói thẳng tên luôn. Đây thực sự là một bước ngoặt lớn.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Hàn Thiên vừa có một cuộc gọi quan trọng nhưng khi nghe máy, anh vẫn luôn để ý tới Dương Nguyên, thấy biểu hiện trên khuôn mặt cô anh không thể hiểu nổi, suýt nữa thì tưởng rằng cô khó chịu trong người, chuẩn bị tắt máy thì trong một khắc ánh mắt của Dương Nguyên hiện lên một tia vui mừng.

“Được rồi, cậu cứ theo kế hoạch mà làm.” Hàn Thiên cúp máy rồi đến bên cạnh Dương Nguyên, “Hai người đang nói chuyện gì vậy?”

“À, cũng chẳng có gì, chỉ là chuyện của An An thôi.” Dương Nguyên chẳng buồn giấu Hàn Thiên chuyện này, dù sao anh cũng là chồng cô, nói cho anh biết cũng chẳng sao, chắc chắn anh sẽ làm theo kế hoạch của cô.

Hàn Thiên chẳng buồn hỏi thêm nữa, anh nhắc bóng Dương Nguyên.

“Á...” Dương Nguyên đột nhiên bị bế lên thì sợ muốn chết, tay vô thức ôm chặt lấy cổ Hàn Thiên. Một lúc sau, khi cô bình tĩnh lại thì hai má đỏ ửng như quả cà chua chín, tay đánh vào ngực anh, “Anh làm gì vậy, ở đây còn có người.”

Hàn Thiên như không có Triệu Vũ ở đây, đặt một nụ hôn lên trán của Dương Nguyên, “Hiện giờ em cần phải nghỉ ngơi thật tốt.” Dứt lời anh bế Dương Nguyên đi thẳng lên phòng.

Triệu Vũ thì chẳng biết nói gì, hai mắt tròn tròn, khóe miệng giật giật. Mẹ kiếp, thật muốn cầu huyệt mà, đây chẳng phải là khiêu khích một FA như anh sao? Hừ, rốt cuộc hai người kia có nhớ anh là khách không vậy?

Khi Hàn Thiên và Dương Nguyên khuất trong khúc quanh. Triệu Vũ mặt mày xanh mét, tức giận cầm ly nước trên bàn uống một hơi hết sạch.

Một người giúp việc thấy vẻ mặt của Triệu Vũ rất khó coi thì vội vàng lên tiếng, “Bác sĩ Triệu, cậu chủ muốn ngài ở lại đây một thời gian.”

“Cậu ta muốn tôi ở đây thì tôi phải ở đây chắc, mơ đi, tôi còn bận nhiều việc lắm, không có thời gian rảnh để xem cậu ta diễn cảnh tình cảm. Cáo từ.” Dứt lời Triệu Vũ cầm chiếc hộp y tế rồi đứng dậy.

Người giúp việc nghe những lời của Triệu Vũ thì liền nói, “Bác sĩ Triệu, xin ngài đừng đi, gần đây sức khỏe của cô chủ thất thường, cậu chủ chỉ muốn ngài ở lại để tiện chăm sóc cho cô chủ hơn.”

“Hừ. Dẫn đường.” Được, coi như lần này vì em dâu, chứ mười Hàn Thiên mời anh ở lại thì anh cũng chẳng thèm.

Hàn Thiên đặt Dương Nguyên lên giường, khẽ vuốt những sợi tóc vương trên khuôn mặt cô, nhìn hai má cô hồng hồng, ánh mắt cô thì đang nhìn chăm chăm vào anh, điều này khiến anh muốn phạm tội mà.

Thấy vẻ mặt thất thần của Hàn Thiên, Dương Nguyên khẽ mỉm cười rạng rỡ, bờ môi nhỏ mấp máy, “Hàn Thiên, anh...”

Dương Nguyên còn chưa kịp nói hết câu, toàn thân Hàn Thiên đè lên người cô, sau đó môi anh chiếm lấy đôi môi như cánh hoa anh đào của cô.

Nhân lúc Dương Nguyên còn chưa kịp phản ứng, Hàn Thiên khẽ dùng lực tách hàm răng cô, tiến sâu vào trong liếm vị ngọt kì lạ.

“Ừm...” Dương Nguyên sắp ngạt thở rồi, khi tưởng chừng như mình sắp ngất vì thiếu dưỡng khí thì lúc đó môi Hàn Thiên lại di chuyển dần dần xuống dưới.

Dương Nguyên khẽ run nhẹ, cô cố gắng lấy lại bình tĩnh, hít một hơi thật sâu, dùng sức đẩy Hàn Thiên ra, “Hàn Thiên, anh không thể đụng vào em lúc này.”

Hàn Thiên bị đẩy ra thì có chút mất mát. Lúc đầu, anh thì là anh chỉ muốn hôn cô một cái thôi nhưng mà không ngờ rằng, khi hôn được cô thì anh lại muốn được nhiều hơn thế nữa.

Hàn Thiên dần dần điều chỉnh lại hơi thở của mình, đứng thẳng người dậy, “Anh xin lỗi. Vừa rồi không làm em sợ chứ?”

Dương Nguyên khẽ cười nhẹ, lắc đầu, “Không sao đâu.”

“Chắc là cháo tôm của em đã được mang tới rồi, anh xuống nhà lấy cho em.” Dứt lời, Hàn Thiên đi nhanh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Choang...”

Nghe được những lời từ người giúp việc kia mà tim cô như muốn rơi ra ngoài, chiếc ly trên tay rơi xuống đất tạo nên âm thanh chói tai như muốn xuyên vào lòng cô, từng mảnh vỡ bắn tung tóe khắp sàn nhà. Nếu không cẩn thận sẽ bị dính thủy tinh vào chân.

Lúc này, Dương Nguyên rất rối loạn, cổ họng như bị thứ gì đó mắc lại, không thốt được lên lời, chỉ biết lắc đầu rồi chạy nhanh ra ngoài.

Một lúc sau thì nghe thấy tiếng động cơ gầm rú, phía sau chiếc xe là một đám người giúp việc chạy theo sau.

“Phu nhân, người không thể lái xe...”

“Phu nhân, người không thể ra ngoài, rất nguy hiểm...”

Dương Nguyên không để ý những lời nói đó, lúc này, cô chỉ muốn tới bệnh viện càng nhanh càng tốt.

Đứng cách một đoạn với phòng cấp cứu, cô nghe rõ mồn một những lời bác sĩ nói. Cũng may là Hường An không có chuyện gì nếu không cô sẽ hối hận cả đời.

Ai mà biết được, trong thời gian cô ngủ quên mà Hường An lại thành như vậy. Cơ thể Hường An bị suy nhược tột độ, lại còn ăn hết cháo tôm, đây đúng là một thiếu sót gây chết người.

Lúc đầu, cô cũng tính là để Hường An ăn chút cháo tôm. Cô biết Hường An bị dị ứng với tôm nên cố tình làm như vậy để kéo gần khoảng cách giữa Triệu Vũ và Hường An lại, vì ăn một chút cũng không đến nỗi nhập viện, chỉ nổi một vài nốt nhỏ thôi. Ai ngờ, cơ thể Hường An lại có vấn đề. Nếu biết như vậy, có bằm cô thành trăm mảnh cô cũng sẽ không để Hường An ăn cháo đó.

Khi Hường An được đưa ra khỏi phòng cấp cứu, Dương Nguyên vội vàng tìm một góc nào đó đứng, cô sợ khi mình đối mặt với Hường An, cứ nhìn bộ dạng của Hường An là cô cảm thấy đây là thành quả điên rồ của mình.

Lang thang trên khuôn viên bệnh viện, Dương Nguyên cứ đi hết vòng này tới vòng khác, tới khi nào mỏi thì ngồi lên chiếc ghế đá.

“Em ngồi ở đây làm gì, có biết bên ngoài nguy hiểm thế nào không?” Hàn Thiên đứng trước mặt cô, lớn tiếng quát.

Có trời mới biết, khi nghe tin cô tự mình lái xe ra ngoài, anh vì lo lắng cho cô mà bỏ luôn họp đồng chuẩn bị ký mà chạy vội tới đây. Mà có gọi bao nhiêu cuộc cô cũng không bắt máy.

Dương Nguyên ngược mắt lên nhìn người đối diện, hai mắt cô đỏ hoe, muốn giơ tay để ôm Hàn Thiên nhưng không cách nào nhúc nhích được.

Hàn Thiên thấy vậy, không cách nào tức giận được, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, vuốt mái tóc mềm mại của cô, “Từ giờ, dù có chuyện gì cũng không cho phép em đi ra ngoài một mình, biết chưa?”

Mùi hương quen thuộc phả và mùi khiến cho Dương Nguyên cảm thấy ấm áp lạ thường, nước mắt từ hốc mắt chảy ra thấm vào âu phục của Hàn Thiên khiến bộ âu phục đất tiền ướt một mảng.

“Hàn Thiên, tất cả là lỗi tại em, tại em, em không nên làm như vậy...” Dương Nguyên thút thít trong lòng Hàn Thiên.

“Mọi chuyện đã qua rồi. Đừng tự trách bản thân. Từ giờ không được làm như vậy nữa, biết chưa?”

Dương Nguyên gật đầu.

Hàn Thiên đỡ Dương Nguyên đứng dậy, “Được rồi, chúng ta đi thôi, dù sao cũng không thể trốn tránh mãi được.”

Dương Nguyên cầm vạt áo Hàn Thiên lại.

Hàn Thiên mỉm cười, khẽ nhéo một bên má cô, “Ngaoan, đừng sợ, có anh ở đây. Nhớ kỹ, có một số chuyện không cần nói ra sẽ tốt hơn.”

Dương Nguyên hiểu ý, rồi đi theo Hàn Thiên vào phòng bệnh.

Hương An đã tỉnh lại, ở trong phòng còn có Triệu Vũ đang gọt táo.

Hàn Thiên bầu chặt vai cô để tiếp thêm động lực, sau đó ra hiệu cho Triệu Vũ ra ngoài, để cho hai người có không gian riêng.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Hương An nhìn thấy Dương Nguyên thì liền mỉm cười, khẽ dùng sức để ngồi dậy.

Dương Nguyên thấy vậy, vội vàng chạy tới bên giường bệnh, “Cậu đừng cử động nhiều, chú ý sức khỏe.”

Nhìn thấy những nốt đỏ trên tay và cổ Hương An là cô lại cảm thấy lòng mình thất lại, nước mắt từ hốc mắt chảy ra lăn trên gò má mịn màng trắng bóng, giọng nghẹn lại, “Chắc cậu khó chịu lắm phải không?”

“Minh không sao, chỉ cần bôi thuốc vài lần là khỏi thôi mà.” Hương An khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

Tuy nghe Hương An nói không sao nhưng trong lòng Dương Nguyên vẫn thấp thỏm và dằn vặt bản thân. Lúc này, cô không biết nên nói gì nữa.

“Tiểu Nguyên... tiểu Nguyên...”

“Có chuyện gì vậy?”

Hương An nhướn mày, “Cậu có chuyện gì mà thất thần vậy? mình gọi mãi mà cậu chẳng nghe thấy.”

“minh... à...không...không có chuyện gì đâu.”

Dương Nguyên định nói mọi chuyện cho Hương An nhưng lại nhớ tới những lời Hàn Thiên đã nói với cô trước đó nên thôi không nói nữa. ngộ nhờ nói chuyện này ra Hương An lại giận cô thì phải là sao. Cứ như bây giờ cũng tốt, mọi chuyện chỉ là sự cố mà thôi.

Dương Nguyên kéo chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, tay lấy trái táo mà Triệu Vũ đang gọt dở, gọt tiếp.

“Hương An, cậu đã ăn gì chưa?”

“Minh vừa ăn chút cháo rồi.”

“uh, vậy là tốt rồi.”

“cậu bị như này nên mọi chuyện ở công ty cứ để mình giải quyết. Cậu cứ ở đây vài ngày đi, đợi khỏe hẳn rồi thì hãy đi làm.”

“Dương Nguyên, cậu đừng có làm quá mọi chuyện lên như vậy. bây giờ mình cảm thấy tốt rồi, nằm nghỉ một lúc là có thể xuất viện được.”

Dương Nguyên định nói tiếp nhưng lại có người người bước vào phòng. Người bước vào là một người phụ nữ trung niên, ăn mặc quý phái. Dương nguyên vừa nhìn đã biết là ai liền đứng đứng dậy chào, “Con chào bác gái.”

Ngô Hương Hoa mỉm cười, nhẹ nhàng ôm Dương Nguyên như là chào hỏi, “Lâu rồi không gặp, dạo này con có khỏe không?”

“Dạ, con khỏe.” Dương Nguyên kèm theo cái gật đầu phụ họa. “Bác cùng bác trai vẫn khỏe chứ ạ?”

“Vẫn bình thường thôi.”

“Dạ, bác tới thăm Hương An ạ. Cháu đi ra ngoài lấy nước, hai người cứ từ từ nói chuyện.”

Nói xong, Dương Nguyên cầm chiếc bình nước đi ra ngoài.

Trong phòng bệnh, Hương An nhìn mẹ mình, “Mẹ tới đây là gì, dù mẹ nói thế nào cũng vô dụng thôi, con sẽ không đồng ý hôn nhân này.”

“Mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con thôi. Thử hỏi trên đời này có mối người được như cậu Triệu kia, muốn đẹp trai có đẹp trai, muốn học thức có học thức, muốn gì đều đủ cả, tại sao con lại không chịu suy nghĩ một chút.”

“Mẹ. Những thứ đó chỉ là vật ngoài thân thôi, không phải là tất cả. Hơn nữa, hôn nhân không tình yêu có thể có hạnh phúc không. Những trường hợp này ông ăn chả bà ăn nem là chuyện bình thường. Con không muốn như vậy, con rất ghét cuộc sống như vậy, con muốn tự do, làm những việc mình thích.”

“Dù con có nói gì cuộc hôn này nhất định sẽ được tổ chức, con hãy...”

“Mẹ...” Hường An thốt một tiếng, tâm trạng không được tốt lắm, hai mắt đỏ hoe, “Mẹ cảm thấy cuộc sống hiện tại của mình rất tốt sao?”

“...”

“Không đúng không.”

“Hường An, con đang nói gì vậy?” Ngô Hường Hoa có vẻ chột dạ, tay cầm túi xách run run.

“Cuộc sống hiện tại của con có rất nhiều người khao khát, đi tới đâu cũng được mọi người nịnh nọt, lấy lòng, muốn tạo quan hệ tốt. Nhưng con lại chẳng thấy tốt chút nào. Con quen được rất nhiều người nhưng trong số những người đó lại chẳng có ai là tốt, khi có giá trị thì giữ lại còn hết giá trị lợi dụng thì biến, hai người cũng giống như họ vậy. Cũng như cuộc hôn nhân này, được dựa trên lợi ích thương mại mà có, sẽ không bao giờ có hạnh phúc. Con sẽ không giống mẹ, không bước theo những bước chân cũ của mẹ... mọi người cứ thấy con cười thì tưởng là vui nhưng có ai biết trong tim con đang khóc. Vì sao? Tất cả là vì hai người...” Nói đến đây, nước mắt Hường An không thể kìm nén được, lăn xuống. “Mẹ có biết vì sao con có nhà mà không muốn về không? Vì ngôi nhà đó không đem đến cho con cảm giác ấm áp của một gia đình, mà nó đem lại sự ghê tởm, muốn tránh càng xa càng tốt để mình không bị nhiễm bẩn.”

“Hường An, con đang nói linh tinh gì vậy?”

“Nói linh tinh sao? Những gì con nói mẹ phải là người biết rõ nhất chứ? Hay là mẹ nhất thời quên rồi? Có cần con nhắc lại không?”

“Im miệng.”

“Được.” Hường An nằm quay lưng về phía cửa, “Con mệt rồi, mẹ về đi.”

Bạn đang đọc truyện *Boss! Tôi Là Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.